

Pe un perete avea înrămată o poză cu ea îmbrăcată într-o haină de blană. Îmi spusese că era o șinșila de nu știu câte milioane. Într-o zi friguroasă m-am pomenit cu ea la ușă. Era palidă ca un cadavru. Își injectase prea mult Philopon¹. În jurul gurii îi apăruse o iritație și tremura ca o frunză. S-a prăbușit de cum am deschis ușa.

Șterge-mi oja, e lipicioasă și nu-mi place, țin minte că mi-a zis în timp ce o ajutam să se ridice. Purta o rochie fără spate și curgea transpirația pe ea atât de tare, încât perlele de la gât deveniseră lunecoase. Cum nu aveam acetonă, am folosit diluant pentru vopsea ca să-i șterg unghiile de la mâini și de la picioare. Iartă-mă, s-a întâmplat ceva nasol la bar, mi-a spus ea cu o voce slabă. Cât timp i-am curățat unghiile de la picioare, ținând-o de glezne, a privit neconținut pe fereastră, oftând adânc. I-am băgat mâna pe sub tivul fustei și, în timp ce o sărutam, i-am simțit transpirația rece de pe interiorul coapselor și am început să-i dau jos chiloții. Cu picioarele larg desfăcute pe scaun, cu chiloții spânzurând de laba piciorului, Lilly a zis că vrea să se uite la televizor. Tre' să fie vreun film vechi cu Marlon Brando, ceva de Elia Kazan. Sudoarea cu miros de floare de pe palme mi s-a uscat cu greu.

— Ryū, tu ți-ai făcut morfină la Jackson, nu? Alaltăieri.

Lilly a luat din frigider o piersică și a început să o curețe. S-a așezat în canapea, picior peste picior. Am refuzat piersica.

— Mai ții minte cumva, era acolo o tipă roșcată, cu fustă scurtă? Stilată și cu un fund super.

— Nu știu, erau trei japoneze, una cu păru' afro?

De unde stăteam eu se vedea în bucătărie. Pe mormanul de vase nespălate din chiuvetă, se târa un gândac de bucătărie. Lilly vorbea în timp ce se ștergea de suc de piersici, care i se prelinsese pe coapse. Papucii îi atârnavă în picioare. Vinișoare roșii și albastre îi alergau pe sub piele. Întotdeauna mi-a plăcut cum se văd prin piele vasele de sânge.

— Deci a mințit. A chiulit de la muncă, zicea că e bolnavă și când colo ea se distra cu voi. Și-a făcut și ea morfină?

— Ce, crezi c-ar fi lăsat-o Jackson? Știi cum e el, că cică tipele n-ar trebui să și-o traga-n venă, prostii! Deci e de la tine de la serviciu? A râs întruna. A fumat cam multă iarbă și a râs întruna.

— S-o dau afară, ce zici?

— Da' n-are căutare la clienți?

— Păi cu fundu' ăla, cred și eu.

Gândacul de bucătărie își băgase capul într-o farfurie cu urme de ketchup. Carapacea îi era plină de grăsime.

Când storcești câte-un gândac ies din el sucuri de fel de fel de culori. Din ăsta poate că ar ieși roșu.

O dată am storcit unul care se plimba pe o paletă de desen. Din el a ieșit un lichid violet strălucitor. Cred că s-au amestecat în burta lui mică albastru și roșu, pentru că violet nu aveam pe paletă.

— Și ce-a făcut Ken? S-a întors cuminte acasă?

— A, a intrat, i-am spus că nu e nici o gagică pe-acolo și l-am

1 Nume sub care este cunoscută în Asia de est metamfetamina

întrebat dacă vrea să bea ceva. Da' n-a vrut decât o cola, a zis că deja era trosnit. Ba chiar și-a cerut scuze.

— Ce tâmpit!

— Aia care-l așteptau în mașină au agățat-o pe una care trecea pe acolo, să fi văzut ce mai babă!

Urmele de fard de pe fața lui Lilly luceau ușor. A aruncat în scrumieră sâmburele de la piersică, și-a scos agrafele din părul vopsit și a început să se pieptene încet, cu o țigară atârându-i în colțul gurii.

— Sora lui Ken a lucrat la noi, mai demult. O fată tare deșteaptă.

— Și nu mai lucrează?

— Se pare că s-a întors în țară. Era de undeva din nord.

Șuvițele roșii și moi i se răsuceau în jurul periei. După ce și-a aranjat părul bogat, Lilly s-a ridicat de parcă își amintise ceva și a scos dintr-un dulăpior o cutie argintie în care se afla o seringă. A privit în lumină fiola maronie, verificându-i conținutul, apoi a tras în seringă atât cât era nevoie și, aplecându-se în față, și-a injectat în coapsă. Piciorul pe care se sprijinea i-a tremurat ușor. Probabil că înfipsese acul prea adânc, pentru că, după ce și l-a scos, un firisor de sânge i-a curs până spre genunchi. În timp ce-și masa tâmplele, și-a șters cu mâna saliva ce i se prelinse din gură.

— Lilly, știi că trebuie să sterilizezi acul ăla de fiecare dată!

Fără să-mi răspundă, Lilly s-a întins pe patul din colțul camerei și și-a aprins o țigară. O venă groasă i se vedea pe gât. Sufla ușor fumul afară.

— Ryū, îți faci și tu? Mai am, să știi!

— Nu azi. Mai am și eu, și aștept niște prieteni.

Lilly și-a întins o mână către măsuta de lângă pat, a luat *Mănăstirea din Parma* și a început să citească. Absentă, sufla fumul către paginile deschise, în timp ce urmărea rândurile cu privirea.

— Ciudată ești, cum poți să citești acum? am spus eu, ridicând seringă ce căzuse din raft și se rostogolea pe podea. E foarte interesant, a răspuns ea cu limba îngreunată. Vârful seringii avea sânge pe el. Am intrat în bucătărie să-l spăl și am văzut gândacul care încă se mai agita pe farfurii. L-am mutat pe bufet și, cu grijă să nu sparg vreo farfurie, l-am strivit cu un ziar făcut sul.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Lilly în timp ce-și curăța cu unghia sângele de pe coapsă. Vino puțin!

Era o voce foarte dulce.

Din burta gândacului a ieșit o zeamă galbenă. Storcit și lipit de marginea bufetului, încă își mai mișca încet antenele.

Lilly își dădu chiloții jos și mă strigă încă o dată. *Mănăstirea din Parma* zăcea aruncată pe covor.

În camera mea plutea un miros acru. Venea de la un ananas

lăsat pe masă, pe care nici nu mai țin minte când îl începusem. Capătul tăiat se înnegrise și se stricase de tot, iar sucii se încheiase în farfurie.

Okinawa pregătea injecția cu heroină. Vârful nasului îi era acoperit de transpirație. Văzându-l, mi-am spus că Lilly avusese dreptate, era într-adevăr o noapte caldă și umedă. E foarte cald azi, nu ți-e cald? tot spunea legănându-și trupul îngreunat pe patul jilav.

— Auzi, Ryū, cât a fost heroina asta? m-a întrebat Reiko, scoțând un disc cu Doors dintr-o geantă de piele. I-am zis că zece dolari, iar Okinawa a început să strige, Bă, e mai ieftin decât în Okinawa! Ardea vârful acului de la seringă cu o brichetă. L-a dezinfectat cu o bucățică de vată înmuiată în spirt, apoi a suflat prin el, ca să vadă dacă orificiul nu era cumva astupat.

— Bă, voi știți ce curat era la ăia la secție în Yotsuya? Și pereții, și bucele erau renovate de curând, zicea un țăran de paznic că cică e mai mișto ca la căminu' de nefamiliști al poliției, vorbea întruna, spunea numa' bancuri tâmpite, și mai era un moș care râdea ca prostu', ca să-i facă pe plac, a fost nașpa de tot.

Okinawa avea ochii galbeni. Bea ceva cu miros suspect dintr-o sticlă de lapte și era destul de beat încă de când venise.

— Auzi, tu chiar ai fost la o clinică de dezintoxicare? I-am întrebat, desfăcând folia de aluminiu în care era învelită heroina.

— Da, taică-meu m-a trimis, o clinică a yankeilor, că ăla care m-a umflat era de la poliția militară, m-au băgat mai întâi într-un centru al armatei și am făcut acolo tratament, dup-aia m-au trimis înapoi, știi, Ryū, America, chiar că e o țară avansată, pe bune!

Reiko, care se uita la coperta discului cu Doors, s-a băgat și ea în vorbă.

— Auzi, că în fiecare zi îi făceau morfină. Grozav, nu? Vreau și eu într-o clinică de-aia de-a yankeilor!

Adunând heroina în centrul foliei de staniol cu un bețișor de urechi, Okinawa a continuat:

— Tâmpito, ți-am spus că amatori ca tine nu au ce căuta acolo. Nu intră decât *junkies* adevărați, ca mine, cu vena găurită la amândouă mâinile, dependenți pe bune, era o asistentă acolo, una Yoshiko, cam sexoasă, care îmi făcea injecții în fund în fiecare zi, îmi ridicam fundu', uite-așa, și, în timp ce mă uitam pe fereastră cum jucau ăia volei sau mai știi io ce, țăc, în fund, da' eram terminat și de-aia mi se zbârcise scula de tot, mi-era rușine să mi-o vadă Yoshiko așa, Reiko, tu și fundu' tău mare n-aveți ce căuta acolo.

Reiko a mârâit un Hmm! către Okinawa și, spunând că i-e sete, s-a dus în bucătărie și a deschis frigiderul.

— N-ai chiar nimic?

Okinawa i-a arătat ananasul de pe masă și i-a zis, la din ăsta, e ca la mă-ta acasă!

— Ție chiar îți plac lucrurile împuțite! Ce-i cu hainele astea? Put! a spus Reiko, bând niște Calpis diluat cu apă. Își plimba un cub de gheață prin gură.

— Și eu o să ajung o *junkie* veritabilă în curând, că dacă nu sunt

la fel de dependentă ca Okinawa, o să mă satur după ce ne căsătorim, da' așa o să fim amândoi dependenți și, când o să locuim împreună, atunci o să încercăm să ne lăsăm încet-încet.

— Vă petreceți luna de miere la dezintoxicare? am întrebat eu râzând.

— Da! Okinawa, așa o să facem, nu?

— Gata, așa să faceți! Vă aliniați fundurile să vă facă morfină, ca doi prieteni buni, și în timpu' ăsta vă spuneți unul altuia cât vă iubiți!

Okinawa a zis, Lăsați, mă, miștoul, a răs și a șters cu un șervețel lingura pe care o băgase în apă clocotită. Cu bețișorul de urechi a pus în lingura de inox, curbată ca un arc, o fărâmă de heroină nu mai mare decât măciulia unui băț de chibrit. Reiko, te omor dacă strănuți acum! A potrivit acul într-o seringă de campanie de un centimetru cub. Reiko a aprins o lumânare. Atent, a pus cu seringă o picătură de apă peste heroina din lingură.

— Ryū, iar dai bairam? m-a întrebat Okinawa, frecându-și degetele de pantaloni ca să le oprească ușorul tremur de încordare.

— Negrii m-au rugat!

— Te duci la petrecere, nu? a întrebat-o Okinawa pe Reiko, care pune restul de heroină înapoi în folia de staniol. Uitându-se la mine, Reiko i-a răspuns că da, dar să nu-și facă griji.

— Să n-aud că te-ai făcut mangă și te-ai culcat cu vreun negru!

A ținut lingura deasupra lumânării. Lichidul a început imediat să clocotească, în interiorul lingurii se formau bule și ieșeau aburi, iar fundul s-a înnegrit de fum. Okinawa a luat-o cu grijă de pe foc și a suflat peste ea să o răcească, ca atunci când dai de mâncare unui bebeluș.

— În arest, a început Okinawa să-mi zică în timp ce rupea o bucățică de vată. În arest, îți dai seama că am stat pe uscat! Am avut niște vise înfricoșătoare, nu-mi mai amintesc prea bine, da' l-am visat pe cel mai mare dintre frați, eu sunt al patrulea copil, pe el nici nu l-am cunoscut, că a murit în bătălia de la Oroku², nu l-am văzut niciodată, n-avem nici măcar o poză cu el, doar un desen stângaci pe care l-a făcut taică-meu și l-a pus în *butsudan*³!-am visat pe frati-meu ăsta de care îți zic, ciudat, nu? Aiurea de tot!

— Și ce ți-a spus frati-tu?

— Nu mai știu, am uitat.

Okinawa a băgat o bucățică de vată cât unghia de la degetul mare în lichidul care se răcise. A înfipt acul seringii în vata care se udase și se îngreunase. Cu un sunet slab, exact ca acela pe care îl face un bebeluș când suge lapte, a tras puțin câte puțin lichidul transparent în tubul îngust de sticlă al seringii. Apoi, trecându-și limba peste buze, a apăsat ușor pistonul ca să scoată aerul.

— Lasă-mă pe mine să-i fac lui Ryū, când eram în Okinawa eu le făceam tuturor! a zis Reiko, cu mânecele suflecate.

² Peninsula în Okinawa ocupată de forțele americane pe 4 iunie 1945

³ Mic altar buddhist care se găsește în casele japoneze

— Nu, fă! Ai mai dat-o în bară o dată, ai aruncat o sută de dolari pe geam, asta nu-i o chestie pe care poți s-o faci cu capu' în nori, că nu faci *nigirimeshi* pentru picnic! Du-te-n mă-ta! Uite, leagă-i brațu' lu' Ryū cu ăsta.

Reiko și-a țuguat buzele, l-a privit pe Okinawa și mi-a strâns un garou de piele pe brațul stâng. Mi-am încleștat pumnul și o venă groasă a ieșit la suprafață. După ce a curățat locul de două-trei ori cu alcool, Okinawa mi-a înfipt acul ud în piele, țintind în vena umflată. Când am desfăcut pumnul, sângele meu negru a urcat în interiorul cilindrului. Ho-op-așa, a făcut Okinawa în timp ce apăsa liniștit pistonul seringii, injectându-mi dintr-o mișcare sângele amestecat cu heroină.

— Un *shot* la băiatu', cum e? a râs Okinawa și a tras acul afară. În clipa în care pielea mi-a tremurat și acul a ieșit, heroina mi s-a și repezit până în vârful degetelor și în inimă am simțit un șoc surd. Peste ochi mi s-a pus o ceață albicioasă și nu îl mai vedeam bine pe Okinawa. M-am ridicat, apăsându-mă pe piept. Voiam să inspir, dar nu reușeam, căci ritmul respirației mi-o luase razna. Capul îmi amorțise de parcă fusesem lovit, iar gura îmi era atât de uscată, încât părea gata să ia foc. Reiko m-a prins de umărul drept, să mă susțină. Am încercat să înghit puțina salivă care mi se scursese de pe gingiile uscate, dar am simțit cum mi se ridică parcă din picioare un val de greață. M-am prăbușit în pat cu un geamăt.

Reiko m-a scuturat de umeri, îngrijorată.

— Nu i-ai dat o doză prea mare? Ryū nu prea e obișnuit, uite, e alb la față, oare a pățit ceva?

— Nu i-am dat chiar așa de mult, n-o să moară, hai că n-o să moară, Reiko, dar adu un lighean, că sigur o să vomite.

Mi-am îngropat fața în pernă. Cu toate că aveam gâtul uscat, îmi curgea fără încetare salivă de pe buze și ori de câte ori încercam să o înghit, greața mă izbea violent în stomac. Indiferent de cât de tare mă străduiam să respir, nu reușeam să trag decât foarte puțin aer. Aerul părea că intră nu prin gură sau prin nas, ci printr-o deschizătură din piept. Picioarele îmi erau atât de amorțite, încât nu le puteam mișca. Din când în când o durere sufocantă îmi străpungea inima. La tâmpile îmi zvâcnea intermitent o venă. Dacă închideam ochii, mă cuprindea o teroare de parcă aș fi fost prins într-un vârtej călduț care se mișca cu o viteză amețitoare. Simțeam niște mângâieri alunecoase prin trup și mă topeam ca o felie de cașcaval de pe un hamburger. Ca apa și uleiul amestecate într-o eprubetă, în mine se separau zone înghețate și locuri fierbinți, care se mișcau de colo-colo. Fierbințeala îmi trecea prin cap și gât și inimă și prin organele genitale.

Am încercat să o strig pe Reiko, gâtul mi s-a contractat, dar nu a ieșit nici un sunet. De mai devreme voiam o țigară. De asta voiam să o chem pe Reiko. Am deschis gura și corzile vocale au vibrat, însă nu am reușit să scot decât un găjâit. De unde stăteau cei doi, auzeam ticăitul ceasului. Sunetul regulat îmi răsuna surprinzător de

, Bulz de orez, adesea învelit în alge uscate

blând în urechi. Nu mai vedeam aproape deloc. Câmpul meu vizual era ca suprafața unei ape care reflectă obiectele distorsionat. Din dreapta ceva sclipea orbitor, dureros.

Cu siguranță trebuie să fie lumânarea, mi-am spus. Reiko s-a uitat la fața mea, m-a prins de încheietura mâinii și mi-a verificat pulsul. N-a murit, i-a spus lui Okinawa.

Mi-am mișcat gura cu disperare. Mi-am ridicat un braț, greu ca de fier, am atins-o pe Reiko pe umăr și, cu o voce stinsă, i-am cerut o țigară. A aprins una și mi-a pus-o între buzele ude de salivă. S-a întors către Okinawa și a zis, Uită-te la ochii lui Ryū, e speriat ca un copil, tremură, săracu', ia uite, i-au dat și lacrimile!

Fumul țigării mi s-a prelins de-a lungul pereților plămânilor ca o vietate. Okinawa m-a prins de bărbie, mi-a ridicat capul și mi-a verificat pupilele, apoi i-a spus lui Reiko, A fost cât pe ce, nasol, dacă Ryū avea zece kile mai puțin, sigur o pățea. Conturul chipului lui Okinawa se vedea difuz și deformat, așa cum apare soarele văzut printr-un parasolar de nailon, când stai întins pe plajă. Simțeam că m-am transformat într-o plantă. Cu frunzele aproape cenușii, strânse în umbră, o plantă care nu înflorește, ci se înmulțește prin spori înveliți în puf moale și purtați de vânt, asemenea ferigii.

Lumina s-a stins. Îi auzeam pe Okinawa și Reiko cum se dezbrăcau. Au dat muzica mai tare. Pe lângă Doors cântând *Soft Parade* se deslușeau foșnituri pe covor și gemetele înăbușite ale lui Reiko.

Mi-a venit în minte imaginea unei femei care sare de pe acoperișul unei clădiri. Are chipul schimonosit de frică și privește cerul care se îndepărtează. Mișcă din mâini și din picioare de parcă înoată, ca și cum s-ar lupta să urce din nou. Părul i s-a desfăcut și îi flutură precum o algă deasupra capului, copacii de pe stradă și oamenii și mașinile care se măresc, buzele și nasul contorsionate de vânt, toate astea îmi apar în fața ochilor ca un vis neliniștitor dintr-o noapte fierbinte de vară, din care te trezești transpirat leoarță. Ca într-un film alb-negru dat cu încetinitorul, mișcările femeii care cade de pe acoperiș.

Reiko și Okinawa s-au ridicat și s-au șters de transpirație, apoi au aprins din nou lumânarea. Mă deranja lumina, așa că m-am răsucit pe partea cealaltă. Cei doi vorbeau în șoaptă, nu puteam auzi ce-și spuneau. Din când în când aveam crampe și mă cuprindea o senzație intensă de greutate. Îmi mușcam buzele și îmi încleștam degetele în cearșaf ca să pot rezista, iar când valul de greutate care îmi cotopea capul se retrăgea, aveam o stare de bine ca atunci când ejaculezi.

— Okinawa, ești un nesimțit! a răsunat tare vocea lui Reiko. În același moment, s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. Cineva s-a așezat pe pat și salteaua s-a lăsat, făcându-mă să mă înclin un pic. Celălalt, Okinawa probabil, a mârâit un „pizda mă-tii, a trântit ușa de perete și a ieșit. Lumânarea s-a stins din pricina curentului și s-au auzit pași coborând scările de metal. În camera cufundată în întuneric nu se distingea decât respirația ușoară a lui Reiko, iar eu

simțeam cum îmi pierd cunoștința, copleșit de atacurile de greață. În nări îmi ajungea mirosul dulceag al subsuorilor lui Reiko, metisa, miros care semăna cu cel al ananasului stricat. Mi-am amintit chipul unei femei. O imagine de demult, dintr-un vis sau poate dintr-un film, o femeie străină, slabă, cu degete lungi, care își lasă furoul să îi alunece de pe umeri și face duș în spatele unei uși transparente, picăturile de apă i se preling pe bărbia ascuțită, verdele ochilor în timp ce se privește în oglindă...

Bărbatul care mergea în fața noastră s-a oprit și s-a întors, apoi și-a azvârlit țigara în șanțul plin de apă. În mâna stingă ținea strâns o cârjă din duraluminu. Transpirația îi curgea pe ceafă și mi-am dat seama după felul în care se mișca că fusese rănit de curând. Mâna dreaptă îi atârna țeapănă și își târa piciorul, lăsând o urmă alungită pe pământ.

Soarele era chiar deasupra capetelor noastre. Reiko și-a dat jos jacheta. Bluza, lipită de corp, era udă de transpirație.

Reiko nu arăta prea bine, părea să nu fi dormit cu o noapte în urmă. În dreptul unui restaurant am întrebat-o dacă nu vrea să mănânce ceva, dar a clătinat doar din cap, fără să-mi răspundă.

— Nu-l înțeleg pe Okinawa! La ora aia oricum nu mai circula nimic.

Gata, Ryū, ajunge, a spus Reiko încet și a rupt o frunză dintr-un plop plantat pe marginea drumului.

— Cum se cheamă chestia asta ca o linie subțire? Uite asta, Ryū, știi?

Frunza, ruptă pe jumătate, era murdară de praf.

— Nu e o nervură?

— A, da, nervură, eu am fost la clasă de bio în gimnaziu, am avut chiar și o colecție cu așa ceva, puneai ceva chimic, nu mai știi cum îi spune, și rămâneau doar astea, albe, restul frunzei se topea și mai rămâneau doar nervurile.

Bărbatul cu cârjă s-a oprit în stația de autobuz. S-a așezat pe bancă și a verificat orarul. Pe plăcuță scria numele stației: „Spitalul general Fussaî. În stânga era spitalul mare, iar în curtea întinsă, în formă de evantai, vreo zece pacienți, îmbrăcați în *yukata*⁴, făceau gimnastică sub îndrumarea unei asistente. Toți aveau picioarele bandajate și-și mișcau coapsele și gâturile în ritmul fluierului. Cei care se îndreptau către poarta spitalului se uitau la pacienți.

— Azi vreau să vin la tine la bar, să le zic de bairam lu' Moko și Kei, crezi că le găsesc?

— Da, vin în fiecare zi, or să vină și azi. Vreau să ți-o arăt și ție.

— Ce?

— Colecția mea, am adunat fel de fel de frunze, știi, de unde vin eu toți adună insecte, fiindcă sunt fluturi mai mulți și mai drăguți

decât aici, numa' că eu am făcut ierbarul ăsta, m-a lăudat și profu', am luat și un premiu pentru el, că am ajuns până în Kagoshima, încă îl mai țin într-un sertar în birou, am mare grijă de el, vreau să ți-l arăt și ție.

După ce am ajuns în stație, Reiko a aruncat frunza de plop pe marginea drumului. Acoperișul peronului strălucea argintiu. Mi-am pus ochelarii de soare.

— A venit vara, e cald.

— Ă? Ce?

— Ziceam că a venit vara deja.

— Vara e mai cald de-atât, a zis Reiko, privind pierdută șinele.

Stăteam la tejghea și beam vin. Auzeam cum într-un colț cineva mesteca o pastilă de Nibrole⁵

Reiko închisese barul mai devreme, împrăștiase pe tejghea cele două sute de tablete de Nibrole pe care Kazuo le furase de la o farmacie din Tatekawa și spusese: ăsta e ajunul petrecerii!

După asta, s-a urcat pe tejghea și a început să-și scoată ciorapii, dansând în ritmul muzicii, a venit la mine, m-a îmbrățișat și mi-a înfipt în gură limba care îi mirosea a medicamente. În cele din urmă a vomat sânge roș-negru amestecat cu resturi de mâncare, s-a întins pe canapea și nu s-a mai mișcat deloc. Yoshiyama stătea de vorbă cu Moko în timp ce-și mângâia părul lung, în barbă îi tremura o picătură de apă. Moko privea către mine și scotea limba sau îmi făcea cu ochiul. Hei, Ryū, nu te-am mai văzut de mult, n-ai ceva și pentru mine? Niște hașiș poate? mă întrebă Yoshiyama, întorcându-se râzând spre mine. Stăteam cu ambele mâini pe tejghea și îmi bălăngăneam picioarele în care aveam *zōri* de cauciuc. Mă ustura limba de prea mult fumat. Vinul acru îmi ardea gâtul uscat. Băi, n-aveți vreun vin mai dulce? Kei îi povestea lui Kazuo, care avea privirea adormită de la Nibrole, cum fusese ea model nud și ajunsese până în Akita. Bea whisky direct din sticlă, își arunca câte o alună în gură și povestea, M-au legat pe scenă, ce *job* oribil, Kazuo, m-au legat ăia cu o funie d-aia aspră. Nasol, nu? Kazuo nu asculta absolut deloc. Se uita la mine prin vizorul Nikomat-ului său, despre care zicea că e mai prețios decât viața. Ce faci mă, nu ascuți când vorbește lumea cu matale? Kei l-a îmbrâncit pe Kazuo, care s-a rostogolit pe podea. Ce dracu' faci, termină cu fazele astea, dacă se spârgea ce mă făceam? Kei a pufnit, s-a dezbrăcat de la brâu în sus și a început să danseze lasciv și să se sărute cu oricine se nimerea.

Mă simțeam slăbit, probabil din cauza heroinei de ieri, și nici nu aveam chef de Nibrole. Ce zici Ryū, mergem până la budă? M-a

⁵ Medicament folosit ca somnifer și sedativ, al cărui principiu activ este Metaqualonul.

. Sandale tradiționale japoneze, asemănătoare ca aspect cu șlapii

pipăit Yoshiyama și m-am udat toată, a zis Moko, apropiindu-se de mine. Purta o rochie din catifea roșie și o pălărie asortată. Era fardată cu mult roșu pe pleoape. Mai ții minte când mi-ai tras-o în budă la Soul Eat? Moko avea ochii încețoșați și nu reușea să focalizeze. Își scotea vârful limbii printre buze și vorbea siropos. Mai ții minte? M-ai mințit că vine potera, că ne prind, și m-ai înghesuit în buda aia mică, într-o poziție nașpa, ai uitat?

Care-i faza? Eu n-am mai auzit povestea asta până acum, Ryū, așa ai făcut? Bă, și tu ești un pervers nenorocit! Cu fața ta de poponaut, ai făcut tu așa ceva? a zis Yoshiyama în gura mare în timp ce puneam un disc la pick-up. Moko, ce zici mă acolo, termină cu tâmpeniile, Yoshiyama, aberează să știi, am răspuns eu. Mick Jagger a început să cânte, teribil de tare. Era un cântec destul de vechi, *Time Is on My Side*. Moko și-a trecut un picior peste genunchiul meu și a zis, cu limba împleticindu-i-se, Nu minți, nu-mi plac minciunile, mi-am dat drumu' de patru ori atunci, de patru ori mă, în nici un caz n-o să uit asta.

Reiko s-a ridicat în picioare, palidă la față și a murmurat, fără să întrebe pe cineva anume, Cât e ceasu'? Cât e ceasu'? S-a clătinat până la teighea, a luat whisky-ul din mâna lui Kei și l-a dat pe gât, ceea ce i-a provocat un acces de tuse violent. Proasto, du-te și te culcă! Kei i-a smuls whisky-ul din mână, a șters de salivă gâtul sticlei și a băut. Reiko, împinsă în piept de Kei, s-a prăbușit pe canapea, s-a răsucit către mine și a zis, Nu faceți gălăgie, să n-avem probleme, deasupra e un club de mahjong⁶, și mie îmi fac scandal. Bulangiii sună la poliție, dați și voi muzica mai încet, bine?

M-am aplecat către stație să dau volumul mai încet. Moko a tras un chiot și mi-a sărit în spinare. Și-a strâns coapsele reci în jurul gâtului meu. Ia zi, Moko, deci vrei să ți-o pui cu Ryū? Ce, eu nu pot să ți-o trag? Auzeam vocea lui Yoshiyama din spate. Am ciupit-o de coapse pe Moko, care a țipat și s-a rostogolit pe podea. Boule, pervers ce ești, bă, Ryū, ești un bou impotent, nici măcar nu ți se mai scoală, așa-i? Am auzit că te fuți în cur cu cioroi, ai luat prea multe droguri. Moko nu reușea să se ridice, așa că a rămas întinsă pe podea și mă lovea cu pantofii ei cu toc înalt, râzând.

Reiko și-a apăsât fața pe canapea și a zis încet, Vreau să mor, mă doare pieptu', mă doare, nu mai, vreau să mor! Kei și-a ridicat privirea de pe coperta discului cu Rolling Stones și s-a uitat la Reiko. Păi și de ce nu mori? Nu, Ryū, zi și tu! ăștia care vor să moară, să moară, în loc să stea să se văicărească întruna, parcă-s tâmpiți, Reiko se bagă și ea în seamă!

Kazuo a pus blițul la Nikomat și a fotografiat-o pe Kei. La strălucirea blițului, Moko, care zăcea pe podea, și-a ridicat capul. Hei, Kazuo, încetează, nu mai fă poze fără să întrebi! Eu iau bani pentru așa ceva, că sunt profi! Mă enervează lumina aia, urăsc fotografiile, termină cu chestia aia care face lumină, uite de-aia nu te suportă nimeni!

⁶ Joc de origine chineză, foarte popular, oarecum asemănător cu rummy-ul

Reiko a gemut, s-a întors pe partea aialaltă și a vomat niște bucăți cleioase. Kei a venit în grabă, a întins un ziar pe jos, a șters-o la gură cu un prosop și a bătut-o pe spate. În vomă erau multe boabe de orez și m-am gândit că trebuie să fi fost *yakimeshi*-ul pe care-l mâncaserăm împreună seara. Lumina roșiatică din tavan se reflecta în voma maronie adunată pe ziar. Reiko a închis ochii și a mormăit ceva încet. Vreau acasă, vreau acasă, vreau acasă! Yoshiyama a ridicat-o pe Moko și a început să-i descheie nasturii de la rochie, în timp ce o îngâna pe Reiko, Păi da, de-acum e splendid în Okinawa. Moko i-a prins mâna lui Yoshiyama, care încerca să o apuce de sâni, l-a îmbrățișat pe Kazuo și a spus, cu aceeași voce siropoasă, Fă o poză! Am apărut în *An-an*, sunt modelul lor pe numărul ăsta, poze color, mă! Ryū, tu ai văzut deja, nu?

Kei și-a șters pe blugi degetele ude de saliva lui Reiko. Apoi a pus un disc nou. *It's a Beautiful Day*. Reiko se bagă și ea în seamă! Kazuo s-a tolănit pe canapea, cu picioarele desfăcute și a început să apese declanșatorul aiurea. Blițul ardea întruna, mi-am pus mâna la ochi. Bă, Kazuo, termină, o să consumi bateriile!

Yoshiyama a încercat să-și bage limba în gura lui Kei, dar a fost refuzat. Ce-ai pățit, mă? Nu ziceai ieri că ești nesatisfăcută? Când ai dat de mâncare la pisică, nu i-ai zis: „Kuro, și tu, și eu avem nevoie de-un masculî? Măcar un pupic dă-mi!

Kei bea whisky, fără să zică nimic.

Moko poza în fața lui Kazuo. Își ridicase părul și râdea. Moko, când îți zic „păsărică”, să nu mai râzi!

Kei a urlat la Yoshiyama:

Taci odată, mai lasă-mă în pace, mă enervez numa' când mă uit la fața matale, și nițelele pe care le-ai mâncat mai devreme erau din banii fermierilor din Akita, ei mi-au dat mia aia de yeni, cu mâinile lor negre, ai înțeles?

Moko mi-a zis, scoțând limba la mine:

Te urăsc, pervers nenorocit!

Voiam niște apă rece, am spart niște gheață, dar mi-am înfipt în mână cuțitul pentru gheață. Kei, care dansa pe tejghea, ignorându-l pe Yoshiyama, s-a dat jos și mi-a zis, Tu te-ai lăsat de muzică? Mi-a lins apoi sângele care curgea din tăietură.

Reiko s-a ridicat de pe canapea și ne-a rugat, Haideți, dați și voi muzica aia mai încet, dar nimeni nu s-a sinchisit.

Mi-am înfășurat un șervețel de hârtie în jurul degetului. Moko, cu nasturii de la rochie descheiați, m-a întrebat râzând, Cât luăm de la cioroi?

Ce mă? La bairam? Dacă o punem cu cioroi, cât ne dau? Nu că așa avea de comentat.

Kei, așezată pe tejghea, îi spuse lui Moko, Hai, termină, nu mai zi aiureli din astea, dacă vrei bani, ți-l prezint eu pe unu' mișto. La bairam nu te duci pentru bani, te duci să te distrezi.

Moko și-a înfășurat pe deget lanțul de aur de la gâtul meu și m-a întrebat rânjind, Și pe ăsta tot de la cioroi l-ai primit?

Fel de mâncare japonez similar pilafului

Pizda mă-tii, pe ăsta îl am de la o colegă din liceu. I-am cântat *Shadow of Your Smile* de ziua ei și a fost foarte impresionată, era fata unuia care se ocupa cu cheresteaua și avea bani căcălău. Și în afară de asta, Moko, nu mai zi „cioroi”, că te omoară ăia, înțeleg și ei atâta japoneză. Dacă nu-ți convine ceva, poți să nu vii, să știi că mai sunt nu știu câte țipe care ar fi disponibile.

Kei a dat din cap, cu gura plină de whisky. Moko a văzut-o și a zis, Uite, nu te supăra, am glumit și eu, și m-a îmbrățișat.

Sigur că vin, doar am hotărât că vin, cioroi sunt tari și or să ne dea și ceva hașiș, nu? Spunând astea, mi-a băgat limba în gură. Kazuo a venit cu Nikomat-ul până aproape de nasul meu și a apăsat pe declanșator chiar când eu îi strigam, Bă, încetează! Am văzut alb în fața ochilor, de parcă mă pocnise cineva în cap. Moko bătea din palme și râdea. Sprijinit de teighea, era cât pe ce să mă prăvălesc, dar m-a prins Kei și mi-a dat să beau whisky direct de la ea din gură. Avea pe buze un ruj lipicios și uleios. Whisky-ul amestecat cu gust de ruj mi-a ars gâtulejul.

Jigodie! Termină! N-ai de gând să termini odată? a strigat Yoshiyama, zvârlind pe podea revista de copii pe care o citea. Kei, cu Ryū îți iei limba-n gură? S-a ridicat, dar s-a împleticit și a răsturnat masa. Sticlele s-au spart cu zgomot, berea a curs cu spumă, alunele s-au rostogolit pe podea. Auzind hărmălaia, Reiko s-a ridicat, clătind din cap, și a țipat, Plecați acum, plecați cu toții! Masându-mi tâmplele, am luat o bucată de gheață în gură și m-am dus lângă Reiko. Reiko, nu te necăji, fac eu dup-aia curat, e OK. E barul meu, zi-le să plece. Ryū, tu poți să mai stai, da' zi-le să plece cu toții, a spus Reiko și m-a apucat de mână.

Yoshiyama și Kei se holbau unul la celălalt.

Cu Ryū îți iei limba-n gură, deci? Ă?

Kazuo i-a răspuns timorat, Nu, bă, Yoshiyama, eu am fost de vină, mă jucam cu blițul și de-asta s-a prăbușit Ryū, și Kei i-a dat niște whisky ca să-și revină. Yoshiyama l-a împins, Cară-te, bă!, Kazuo era cât pe ce să scape Nikomat-ul, a plescăit din limbă, Ce-ai făcut, mă? În cădere s-a agățat de Moko, care a mormăit, Bă, parcă sunteți tâmpiți!

Ce-i, bă, ești gelos? a zis Kei, lipăindu-și sandalele. Reiko, cu ochii umflați de plâns, mi-a cerut niște gheață, trăgându-mă de mânecă. Am învelit o bucată de gheață într-un șervețel și i-am pus-o pe tâmple. Kazuo s-a ridicat, s-a întors către Yoshiyama, care o fixa cu privirea pe Kei, și a apăsat pe declanșator. A fost cât pe ce să ia bătaie. Moko se prăpădea de râs.

Kazuo și Moko au zis că pleacă. Noi cre' că o să mergem la baia publică.

Băi, Moko, încheie-ți nasturii, că te înhață vreun șmecher, deci mâine chiar la intrarea în stația Koenji, să nu întârzii. Moko a răspuns râzând, Am înțeles, perversule, nu uit. O să mă-mbrac marfă. Kazuo a ingenuncheat pe drum, s-a întors către mine și a apăsat pe declanșator încă o dată.

Un bețiv care trecea pe drum cântând a zis ceva și s-a întors

către bliț.

Reiko tremura ușor. Gheața învelită în șervețel căzuse pe podea și se topise aproape de tot.

Yoshiyama, n-ai nici o legătură cu cum mă simt eu acum. N-am nimic, să știi. Și nici nu-s obligată să mă culc cu tine, da!?

Kei îi vorbea lui Yoshiyama, suflând fumul țigării drept în sus.

Oricum, nu mai fi nemulțumit tot timpu', tot timpu' nemulțumit, dacă ne despărțim, să știi, nu mă deranjează, poate matale nu ți-ar conveni, da' eu n-am grețuri. Da' noi nu mai bem nimic? Că doar e ajunul petrecerii, nu, Ryū?

M-am așezat lângă Reiko. Când i-am pus mâna pe ceafă am simțit-o cum tremura toată, iar din gură i se scurgea salivă cu un miros neplăcut.

Kei, nu mai vorbi în halul ăsta, nu mai zi „matale"! Uite, de mâine mă duc să muncesc, e bine așa? i-a spus Yoshiyama lui Kei, care stătea pe tejghea. Ă? O să câștig bani, bine?

Păi așa, da, du-te să muncești, mi-ai fi de ajutor. Kei își bălângănea picioarele.

Nu mă deranjează dacă mă înșeli, da' mă irită când te aud că zici „matale". Asta sigur e din cauză că ești nesatisfăcută și chiar dacă n-o fi așa, eu tot mă duc iar să muncesc ca docher în Yokohama, da!?

Yoshiyama a prins-o de coapsă pe Kei. Pantalonii îi erau lipiți de piele și burta, ușor lăsată, i se sprijinea pe curea.

Ce zici, mă? Nu mai zi tâmpenii, că mi-e și rușine! Uite-l și pe Ryū ce mai râde, nu înțeleg nimic din ce spui, „matale" e „matale" și cu asta, basta.

Nu mai zi așa! Unde dracu' ai învățat să vorbești în halu' ăsta?

Kei a azvârlit țigara în scrumieră. A luat cămașa aruncată și și-a trecut brațul prin ea.

De la maică-mea. Maică-mea așa vorbește, da!? Nu știai? Ai venit o dată pe la mine, ții minte că stătea o femeie lângă *kotatsu*⁷ cu pisica și ronțăia biscuiți? Aia era maică-mea și așa vorbește ea, n-ai auzit-o?

Dă-mi o țigară, mi-a zis Yoshiyama, uitându-se în jos. I-am aruncat un Kool, dar l-a scăpat pe podea. A ridicat în grabă țigara, un pic udă de bere, și a aprins-o. Apoi i-a zis calm lui Kei, Hai acasă!

Întoarce-te singur, eu mai stau.

Am șters-o pe Reiko la gură și l-am întrebat pe Yoshiyama, Vii, bă, la bairam, mâine?

Lasă, Ryū, că ăsta cică se duce la muncă mâine, lasă-l mai bine să muncească. Dacă nu vine Yoshiyama nu-i nici o diferență, nu? Tu mai bine te duci acasă, dacă nu te culci devreme n-o să poți să te trezești mâine. Tre' să fii devreme în Yokohama, nu?

Măi, Yoshiyama, chiar n-ai de gând să vii?

Fără să răspundă, Yoshiyama s-a dus în colț și a vrut să pună

⁷ Dispozitiv de încălzire, ca o măsuță, sub care se găsește un radiator electric sau, în mod tradițional, un vas cu jar.

*Left Alone*⁸ la pick-up-ul care se învârtea în gol. Când a scos discurile din coperta cu poza fantomatică a lui Billie Holiday, Kei s-a ridicat de pe tejghea, s-a apropiat și i-a spus lui Yoshiyama la ureche, Pune Stones.

Hai gata, Kei, termină! Nu mai zi nimic!

Cu țigara în gură, Yoshiyama s-a uitat la Kei.

Ce tâmpenie, ce-i cu tâmpenia asta de muzică, iar vrei să asculți pianul ăsta adormit, parcă-ai fi un moș ramolit, muzica asta e *naniwabushi*⁹ de negri. Ryū, zi și tu ceva, tu încă n-ai ascultat ăsta, ultimul album al lui Rolling Stones, *Sticky Fingers* îi zice.

Yoshiyama n-a răspuns și a pus discurile lui Mal Waldron pe pick-up.

Kei, s-a făcut târziu și n-a zis Reiko să dăm muzica mai încet? E nasol să asculți Rolling Stones cu volumul dat încet.

Kei și-a încheiat nasturii de la bluză și și-a aranjat părul în oglindă. Cum a rămas mâine? a întrebat.

Am stabilit că la intrarea în stația Koenji, la ora unu. În timp ce se ruja, Kei a dat din cap.

Yoshiyama, azi nu mă-ntorc în apartament, mă duc la Sham acasă, să dai lapte pisicii, nu ăla din frigider, e în raft, vezi să nu le-ncurci.

Yoshiyama nu a răspuns.

Kei a deschis ușa și de afară a intrat un aer rece și umed. Las-o puțin așa, deschisă!

Ascultând *Left Alone*, Yoshiyama și-a turnat un pahar de gin. Eu am strâns cioburile împrăștiate pe jos pe ziarul ud de voma lui Reiko. Mi-e și târșă să zic, da' în ultima vreme așa se întâmplă, a mormăit absent Yoshiyama, privind în tavan.

Și înainte să se ducă să muncească în Akita era tot așa, ne culcam separat, deși eu oricum nu prea fac nimic.

Am băut o cola din frigider. Yoshiyama a făcut cu mâna semn că nu vrea și a dat pe gât paharul de gin.

— Zicea că vrea să meargă în Hawaii. Mă rog, e o poveste mai veche, da' știi că se pare că ta-su e în Hawaii? Eu vreau să strâng bani, să-i dau să se ducă. Mă rog, nu știi dacă tipu' ăla din Hawaii e ta-su sau nu. Asta vreau, să muncesc să strâng destui bani, da' e belea mare, nici nu știi ce-i trece prin cap lui aia. Uite așa e în fiecare zi.

Yoshiyama a tăcut, s-a ridicat apăsându-se pe piept și s-a repezit afară. L-am auzit cum vomită în canal. Reiko adormise de tot. Respira pe gură. Am adus o pătură dintr-o debara ascunsă de o draperie și am învelit-o.

Yoshiyama s-a întors, ținându-se de burtă. S-a șters la gură cu mâneca. Pe vârful sandalelor avea urme galbene de vomă. Mirosea a bețiv. Se auzea respirația ușoară a lui Reiko.

— Yoshiyama, hai bă și tu mâine la bairam!

— A, Kei abia așteaptă, zice că vrea să și-o tragă cu negrii, da'

8 Album al lui Mal Waldron închinat memoriei lui Billie Holiday

9 Gen de muzică tradițională japoneză, populară în perioada Edo.

eu ce să caut acolo? Ce-a fost azi cu Reiko? A fost cam crizată.

M-am așezat în dreptul lui și am băut o gură de gin.

— Au fost la mine ieri și s-a certat cu Okinawa, n-a reușit să-și facă în venă. Fiindcă e grasă, nu i-a ieșit nici o venă, așa că Okinawa s-a enervat și și-a făcut-o el pe toată, și porția lui Reiko, tot.

— Cretini sunt ș-ăștia! Și tu te-ai uitat la ei? Ai stat ca prostu' și te-ai uitat?

— Nu, mă! Eu mi-am făcut înainte și eram distrus, stăteam întins pe pat, am crezut că o mierlesc. A fost belea, că mi-am făcut cam prea mult, belea mare.

Yoshiyama a luat două pastile de Nibrole dizolvate în gin.

Mi-era foame, dar nu puteam să mănânc nimic. Măcar niște *miso*¹⁰ să beau, dar, când m-am uitat la oala de pe aragaz, am văzut că era plină de mucegai cenușiu și murdară de *tofu*¹¹ stricat.

Yoshiyama a spus că vrea niște cafea cu mult lapte, așa că am îndurat mirosul oribil al supei *miso* și am încălzit niște cafea într-un ibric.

A turnat lapte până în buza cunii, a apucat-o bine cu ambele mâini, a dus-o la gură și a țipat, Frigee! Și-a țuguat buzele și voma i-a țâșnit pe tețgea ca dintr-un pistol cu apă.

Ah, căcat, las' că beau doar alcool! a spus și a terminat dintr-o înghițitură ginul care îi mai rămăsese în pahar. A început să tușească, așa că l-am bătut pe spate. Ești drăguț, mersi, mi-a zis și a făcut o strâmbătură. Avea spinarea cleioasă și rece și mirosea acru.

— Dup-aia ne-am întors la Toyama, cre' că ți-a zis Reiko? După ce am fost la tine a murit maică-mea, ai auzit, nu?

Am încuviințat. Paharul lui Yoshiyama era din nou plin cu gin. Cafeaua prea dulce îmi irita și mai tare limba, deja încărcată.

— Am avut un sentiment straniu când am văzut că murise într-adevăr. Vedeam așa ceva pentru prima dată. Ai tăi sunt toți sănătoși?

— Sunt sănătoși, da. Își fac griji pentru mine, îmi tot trimit scrisori.

S-a terminat ultima piesă de pe *Left Alone*. Discul se învârtea încă, cu un sunet de pânză sfâșiată.

— Da, și Kei a vrut să vină cu mine la Toyama, că cică nu-i place să stea singură în apartament. O înțeleg și pe ea. Ne-am oprit la un *ryokan*¹², a fost două mii de yeni numai cazarea, fără masă, scump rău.

Am oprit pick-up-ul. Lui Reiko îi ieșeau picioarele de sub pătură. Avea tălpile negre de mizerie.

— Și dup-aia, în ziua înmormântării, mi-a dat telefon, mi-a zis să vin, că se simte singură. I-am zis că n-am cum să vin, și ea cică se omoară, m-a speriat, așa că m-am dus. Stătea în camera aia murdară, de șase *tatami*¹³ și asculta un radio vechi, care era pus în

10 Pastă fermentată din soia din care se prepară supă

11 Cheag alb obținut din soia

12 Han tradițional japonez

13 Unitate de măsură de aproximativ 1,8 metri pătrați

*tokonoma*¹⁴. Nu se prinde FEN aici, zice, păi cum să se prindă în Toyama postul armatei americane? M-a întrebat o groază de chestii despre maică-mea. Numai tâmpenii, zău așa. Avea un zâmbet fals pe față și era nașpa rău, să mor eu. Cică ce față avea maică-mea când a murit și dacă era fardată când au pus-o în sicriu. Da, era fardată, i-am zis, și m-a întrebat ce marcă era, Max Factor, Revlon, Kanebo. De unde curu' meu să știu eu așa ceva? A umflat-o plânsu', cică ce singură a fost ea, mamă ce-a mai plâns!

— Da, cred că știu cum trebuie să se fi simțit. Să stai așa într-o zi ca aia să aștepți într-un *ryokan*, cred și eu că te simți singur.

Am băut fără să vreau tot zahărul care se adunase pe fundul căni. S-a lipit de gura mea ca o membrană și mi-a venit să vomit.

— Îhî, și eu înțeleg, bă, da' în ziua aia murise maică-mea! Plângea și dup-aia a scos din dulap *futon*¹⁵-ul și s-a dezbrăcat. Abia îmi luasem rămas-bun de la mama mea moartă și corcita asta voia să ne-o tragem. E cam aiurea, Ryū, înțelegi, nu? Puteam să ne-o tragem, da' totuși era cam aiurea.

— N-ai făcut nimic, ă?

— Cum să fac? Kei plângea, mi s-a făcut și rușine, uite, știi telenovelele de la TV? Dau ăștia pe la TBS. Bă, parcă eram într-o telenovelă din alea. Mi-era și frică să nu ne audă ăia din camera alăturată și mi-a fost târșă. Nu știu ce a crezut Kei, că de-atunci...

Nu se auzea decât respirația liniștită a lui Reiko. Pătura prăfuită se înălța și cobora în ritmul respirației ei. Din când în când, câte un bețiv băga capul pe ușa deschisă.

— Da, de-atunci s-au bășit lucrurile. Mă rog, de certat ne certam și înainte, tot timpul. Da' nu știu, s-a schimbat ceva, e altfel decât înainte, e ceva schimbat. Deși chestia cu mersul în Hawaii e de dinainte, ne-am tot făcut planuri amândoi, ai văzut și tu azi că a fost la fel. Și futaiu' e nasol, mai bine mă duc la bordel.

— Da' maică-ta era bolnavă?

— Da, poți să zici și așa, că era bolnavă. Era foarte slăbită. I se adunase oboseala în ochi și, când a murit, se micșorase de tot, față de cum era înainte. Săraca maică-mea, parcă e vorba de altcineva, da' mi-a fost milă rău de ea. Știi? Era vânzătoare ambulantă, vindea medicamente de Toyama. Când eram mic, mergeam des cu ea. Căra în spinare o geantă cât un frigider și umbla așa de dimineața până seara. Avea clienți în toată țara, știi? Și dădea baloane din alea de hârtie, știi? De-alea de le umfli. Mă jucam mult cu alea. N-am ce-i face, dacă mă gândesc acum, mi se pare tare ciudat. Mă jucam toată ziua cu baloanele alea, acuma probabil că m-aș plictisi, da' și atunci mă plictiseam, clar, nu țin minte să mă fi distrat deloc. O dată o așteptam pe maică-mea, eram într-un *ryokan* și nu aveam lumină în cameră, mi-am dat seama că se întunecase. Ce puteam să le zic ăloră de la han, nici măcar la școala primară nu mă duceam, mi-era frică. M-am dus într-un colț al camerei, unde venea puțină lumină de afară, nu uit asta. Mi-a fost frică rău, era un oraș cu străzi înguste și

14 Nișă în perete în camerele tradiționale japoneze

15 Așternut japonez care se întinde direct pe podea

puțea a pește. Unde-o fi orașu' ăsta, puțea tot orașu' a pește. Unde o fi oare?

Se auzeau mașini în depărtare. Din când în când, Reiko mormăia ceva în somn. Yoshiyama s-a dus din nou până afară. L-am urmat și am vomat amândoi în șanț, unul lângă altul. Cu mâna stângă mă sprijineam de perete și cu dreapta îmi băgăm degetele pe gât. Am avut un spasm în stomac și am scuipat o zeamă calduță. Mă luau valuri de greață în piept și stomac, iar în gură mi se adunau bucăți acre care îmi amorțeau gingiile. Le împingeam afară cu limba și cădeau în apă cu un pleoscăit.

Când ne întorceam la bar, Yoshiyama a început să zică:

— Știi, Ryū, când sunt așa, și borăsc, și sunt varză, de nici nu mai pot să stau în picioare. Uite, nici nu mai văd bine. Numa' când sunt așa vreau o femeie. Da' chiar să am femeie, nu mi s-ar scula și mi-ar fi greu și să-i desfac picioarele, da' tot vreau o femeie. Nu în pulă, și nici în minte, parcă în tot corpu' simt că m-apucă tremuriciu'. La tine cum e? Înțelegi ce zic?

— A, și-ți vine mai degrabă s-o omori decât s-o fuți?

— Da, da, așa, exact. S-o sugrum, să-i rup hainele de pe ea și să-i bag un băț, ceva, în cur, o gagică de-asta de umblă prin Ginza.

Când am intrat în bar, Reiko tocmai ieșea de la closet. A, poftiți vă rog, a zis ea cu vocea adormită. Avea pantalonii descheiați și chiloții îi intrau în carne.

Am văzut-o că era cât pe ce să cadă și m-am repezit să o prind.

Mersi, Ryū. Ce liniște s-a făcut! Dă-mi niște apă! Am gâtul uscat, vreau apă, a zis ea și capul i-a căzut pe umăr. M-am dus să sparg niște gheață, Reiko s-a întins din nou pe canapea și Yoshiyama a început să o dezbrace.

În lentila Nikomat-ului, cerul întunecat și soarele păreau mici. M-am tras în spate ca să-mi prind propriul chip în lentilă și m-am ciocnit de Kei, care apăruse în sfârșit.

Ryū, ce faci, mă?

Ce-i, bă, cu tine, ai venit ultima, ai întârziat, să știi!

Un moș a tras o flegmă în autobuz și șoferul a făcut scandal, a oprit autobuzul. Amândoi erau roșii la față, s-au certat, pe căldura asta, da' unde-s ceilalți?

Lui Yoshiyama, care se așezase somnoros pe bordură, Kei i-a zis râzând, Hei, păi nu trebuia să mergi azi la Yokohama?

Reiko și Moko au ieșit în cele din urmă din magazinul de haine din fața gării. Toți trecătorii întorceau capul după Reiko. Purta o rochie indiană, pe care tocmai o cumpăraseră. Li venea până la glezne și în țesătura de mătase roșie erau prinse mici oglinzi rotunde.

Iar ți-ai luat țoale super, a zis Kazuo râzând și a îndreptat Nikomat-ul către ea.

Kei s-a apropiat de mine. Mirosea a parfum. Poate că nu-și dă

seama cât e de grasă, de-și ia țoale din astea, mi-a șoptit ea la ureche.

N-are, măi, nimic, probabil că voia să-și schimbe dispoziția, o să-i treacă repede, s-o iei tu, ție sigur îți vine bine.

Reiko s-a uitat de jur împrejur și ne-a spus tuturor încet:

Nu mi-a venit să cred. Moko a șutit chiar sub ochii vânzătorului, haț, și a vârât în geantă!

Ce faci, Moko, iar te ții de furtișaguri? Ce-ai, ești trosnită? Termină, că altfel o să te prindă, a zis Yoshiyama strâmbându-se de la gazul de eșapament al unui autobuz.

Moko și-a întins brațele spre nasul meu.

Nu miroase bine? E Dior.

Bine, Dior, da' nu mai fura în văzu' lumii, că ne bagi în bucluc pe toți.

Yoshiyama și Kazuo s-au dus să-și cumpere câte un hamburger, iar în timpul ăsta cele trei femei au făcut schimb de farduri și, sprijinite de o balustradă, s-au machiat. Cu buzele țuguiate, se uitau într-o oglinjoară de buzunar. Trecătorii le priveau mirați.

Un angajat mai în vârstă i-a spus lui Reiko râzând:

Ce haine grozave porți, domnișoară. Unde te duci?

În timp ce își făcea genele, Reiko, cu o expresie foarte serioasă, i-a răspuns celui care îi tăia biletul:

La bairam. Mergem la bairam.

În camera lui Oscar era un vas în care ardea o mână de hașiș. Fumul care se ridica și te învăluia îți pătrundea cu forța în plămâni. În nici treizeci de secunde m-a amețit de tot. Mi s-a năzărit că organele mi se scurgeau prin toți porii și în locul lor intrau sudoarea și respirația celorlalți.

Mai ales jumătatea de jos a corpului mă durea de parcă ar fi fost prinsă într-o mlaștină și voiam cu disperare să iau în gură organul cuiva și să îi sorb sucurile, în timp ce mâncam fructele așezate pe farfurii și beam vin, camera s-a înfierbântat și voiam să mă juipoaie cineva. Doream să simt în mine carnea negrilor unsuroși. Plăcintă cu brânză și cireșe, struguri în mâini negre, picioare aburinde de crab care se rupeau trosnind, vin dulce american, limpede și roz, murături asemenea degetelor unui mort acoperite de negi, sandviciuri cu șuncă precum gurile unor femei, maioneză roz pe salată.

Kei a luat în gură penisul uriaș al lui Bob.

Să vedem care o are mai mare.

În patru labe, ca un câine, a trecut pe la fiecare.

Saburo, metisul cu sânge japonez, a fost câștigătorul. Kei a luat o mărăriță dintr-o sticlă goală de vermut și i-a înfipt-o în uretră.

Ryū, o are de două ori mai mare decât tine!

Saburo a dat capul pe spate și a scos un țipăt de indian, Kei a

apucat floarea între dinți și a tras-o afară, apoi s-a urcat pe masă și a început să-și miște fundul ca o dansatoare spaniolă. Lumina albastră a unui stroboscop lucea intermitent în tavan. Luiz Bonfă cânta o samba liniștită, iar Kei își legăna cu intensitate corpul, ațâțată de floarea udă.

Să mă fută careva, să mă fută repede! a strigat ea în engleză și câteva brațe negre au tras-o spre canapea și i-au sfâșiat chiloții. Bucățile negre, semitransparente de pânză au plutit prin aer. Zici că-s niște fluturi, nu? a spus Reiko luând o bucată, apoi i-a dat lui Durham cu unt pe penis. Cu un strigăt, Bob și-a înfipt mâna între picioarele lui Kei și camera s-a umplut de țipete și râsete.

În timp ce beam vin cu mentă și mâncam biscuiți cu miere, le priveam pe cele trei japoneze bălângănindu-se încolo și înapoi prin cameră.

Penisurile negrilor erau lungi, ceea ce le făcea să pară subțiri. Chiar în erecție totală, penisul lui Durham s-a curbat destul de mult când Reiko i l-a îndoit. I-au tremurat picioarele și a ejaculat brusc. Toți au râs când au văzut-o pe Reiko stropită de spermă pe față. Reiko a râs și ea și a început să caute niște hârtie să se șteargă. Saburo a ridicat-o cu ușurință în brațe. I-a desfăcut picioarele așa cum ai ajuta un copil mic să urineze și și-a pus-o pe burtă. Cu stânga a prins-o de gât, iar cu dreapta i-a prins ambele glezne, astfel încât întreaga ei greutate să-i apese pe organele genitale. Reiko a țipat că o doare și a început să dea din mâini, dar nu a reușit să scape. S-a albit la față.

Saburo își îndoia picioarele și și le depărta, ca penisul să i se frece cât mai bine. S-a lăsat pe canapea până a ajuns să stea aproape pe spate și a început s-o învârtă pe Reiko, folosindu-i fundul drept pivot.

La prima tură, Reiko s-a zvârcolit și s-a speriat. Cu ochii larg deschiși și mâinile peste urechi, a țipat ca un personaj dintr-un film de groază.

Râsul lui Saburo a semănat cu strigătul unui războinic african. Reiko avea fața crispată și își zgâria pieptul. Hai, mai plângi, i-a zis Saburo în japoneză și a început să o răsucescă și mai repede. Toți o priveau pe Reiko cum se învârtea, și Oscar, care îi sugea sfârcurile lui Moko, și Durham, care își pusese un prosop rece pe penisul acum fleșcăit, și Jackson, care încă nu se dezbrăcase, și Bob, care se urcase pe Kei. Bob și Durham au zis, Dumnezeule, e tare, și s-au dus să dea o mână de ajutor. Bob a prins-o de picioare, iar Durham de cap și îi împingeau fundul cu forță înspre Saburo, învârtind-o și mai repede decât înainte. Saburo și-a dezvelit dinții albi într-un rânet și și-a prins mâinile după ceafă. Și-a arcuit corpul ca să împingă și mai tare cu penisul. Reiko a început să strige de parcă luase foc. Își mușca degetele și se trăgea de păr, iar lacrimile nu îi ajungeau pe obraji, fiind zvârlite în aer de forța centrifugă. Râsetele noastre s-au întezit. Kei a fluturat o felie de șuncă și a băut vin, Moko și-a înfipt unghiile roșii în fundul uriaș și pârros al lui Oscar. Degetele de la picioarele lui Reiko erau răsucite și zvâcneau. Vulva, din cauza

frecării, se deschidea roșie și lucea de mucus. Saburo a răsuflat adânc și a început să o învârtă mai încet, în ritmul lui *Orfeu Negro*, al lui Bonfa. Am dat sonorul mai încet și am început să cânt și eu. Kei, întinsă pe burtă, îmi lingea degetele de la picioare râzând întruna. Sperma lui Durham se uscaseră pe fața lui Reiko, care continua să plângă. Pe degete avea urme însângerate de dinți și din când în când urla din rărunchi precum un leu. Aa, îmi dau drumu', luați-o pe-asta de aici, a zis Saburo în japoneză, împingând-o într-o parte pe Reiko. Dă-te de-aici, vaco! Reiko a căzut în față și l-a apucat de picioare pe Saburo. Sperma care a țâșnit drept în sus a căzut pe spatele și pe fundul ei. A avut un spasm în pânțele și a făcut pe ea, iar Kei, care tocmai își mânjea sânii cu miere, a adus în grabă un ziar și i l-a pus sub fund. Vai ce rușine, a zis și i-a tras o palmă pe fund lui Reiko, râzând tare. Ne bălăngăneam trupurile, umblam prin cameră încolo și încioace și băgam în noi degetele și limbile și penisurile cui ne poftea inima.

Mă tot întrebam ce fac eu aici. Mâncam din strugurii împrăștiți pe masă. Le curățam pielea cu limba și scuiam sâmburii în farfurie, când mâna mi s-a atins de o vulvă. M-am uitat și am văzut-o pe Kei rânjind, cu picioarele desfăcute. Jackson s-a ridicat absent și a început să își dea jos uniformă. Și-a stins țigara mentolată, subțire, și s-a îndreptat către Moko, care se freca pe Oscar. L-a turnat pe fund un parfum cu miros greu dintr-o sticlă maronie și mi-a zis, Bă, Ryū, dă-mi tubu' ăla alb din cămașă! Ținută de mâini de Oscar, dată cu cremă, Moko a țipat, E reece! Jackson a apucat-o de fund și i l-a ridicat, apoi și-a acoperit cu cremă vârful penisului și a pătruns-o. Moko și-a încovoiat spinarea și a țipat, iar Kei, care privea, s-a apropiat, spunând, Ce marfă e! Moko, cu fundul ridicat, plângea. Kei a apucat-o de păr, i-a întors capul către ea și i-a spus, Las' că îți dau cu niște mentol dup-aia, s-a sărutat cu Oscar și a izbucnit în râs. L-am fotografiat fața schimonosită a lui Moko cu un aparat de buzunar. Nasul i se mișca precum unui alergător de cursă lungă în timpul sprintului final. Reiko și-a ridicat în cele din urmă privirile. Și-a dat seama că este lipicioasă pe trup și s-a îndreptat către baie. Cu gura deschisă și privirea în gol, picioarele i s-au împleticit de nu știu câte ori și s-a rostogolit. L-am pus mâna pe umăr, să o ajut să se ridice. Ryū, ajută-mă, și-a apropiat ea chipul. Trupul îi mirosea ciudat și m-am repezit la baie să vomit. Așezată pe pardoseală, Reiko făcea duș, cu ochii roșii ațintiți în gol.

Proasto, o să te îneci și o să mori! Kei a oprit dușul, și-a băgat mâna între picioarele lui Reiko și a chicotit văzând-o cum tresare speriată. A, tu ești, Kei, a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe gură. Eu stăteam pe wc. Kei mi-a făcut semn. Ryū, e rece și mișto. Aveam impresia că pe măsură ce mă răcoream pe dinafară, interiorul meu devenea din ce în ce mai fierbinte. Ce drăguță e a ta! a zis Kei și mi-a luat penisul în gură, iar Reiko m-a tras de părul ud și, căutându-mi limba precum un copil care caută sânul, mi-a supt-o cu putere. Kei s-a sprijinit cu mâinile de perete și, cu fundul împins în spate m-a primit în gaura uscată și curățată de mucus. Bob a intrat

în baie, cu sudoarea șiroindu-i pe palme. Nu ne-ajung femeile, Ryū, bulangiule, și tu iei două de unul singur.

M-a lovit ușor peste obraz și ne-a împins, uzi, înapoi în cameră, prăvălindu-ne pe podea. Cu penisul băgat strâns în corpul lui Kei, am gemut când am căzut. Pe Reiko au aruncat-o pe pat, ca într-o pasă de rugby, iar Bob a sărit pe ea. Reiko protesta, îngăimând cuvinte neînțelese, dar Saburo a prins-o de mâini și de picioare, cineva i-a băgat pe gât o bucată de plăcintă și s-a înecat. Acum cântau Osibisa. Moko și-a șters fundul, cu o grimasă pe față. Pe hârtie au rămas urme de sânge, pe care i le-a arătat lui Jackson și s-a plâns, Groaznic! Ia zi, Reiko, nu-i mișto plăcinta? a întrebat Kei, întinsă pe burtă pe masă. Știi, parcă-ți explodează ceva în stomac, parc-ai înghiți un pește viu, a zis Reiko. M-am urcat pe pat ca să o fotografiez pe Reiko, dar Bob m-a îmbrâncit, cu un rânjet.

Rostogolindu-mă pe podea, m-am lovit de Moko. E groaznic tipu' ăsta, m-am săturat. E popo, nu? Moko era pe Oscar, care o legăna în timp ce rodea o bucată de Moko, ești OK? Te doare ceva? Nici nu mai știi, Ryū, nici nu mai știi.

O legăna pe Moko în ritmul muzicii. Kei stătea pe genunchii lui Jackson și bea vin. Vorbeau ceva. Jackson o freca cu o bucată de șuncă și presăra esență de vanilie pe ea. O voce răgușită a strigat, Oh, baby! Pe covorul roșu căzuseră felurite lucruri. Chiloți și scrum de țigară, resturi de pâine, de salată și de roșii, fire de păr de diferite culori, hârtie pătată de sânge, pahare și sticle, pielițe de struguri, chibrituri, cireșe rostogolite prin praf. Moko s-a ridicat clătinându-se. Ținându-se cu mâinile de fund, a zis, Mă ce foame mi s-a făcut! și s-a îndreptat spre masă. Jackson s-a aplecat, i-a lipit un plasture și a sărutat-o.

Cu fața aproape lipită de masă, a început să roadă un crab, ca un copil în pragul inaniției. Cu respirația tăiată, i-a crăpat carapacea. Nu mai știi cine și-a pus penisul negru în fața ei, iar Moko l-a băgat și pe acesta în gură. Mângâindu-l cu limba, l-a împins afară și s-a întors din nou către crab. A spart cu zgomot carapacea roșie și a scos cu mâna carnea albă dinăuntru. A înmuiat-o în maioneza roz, uscată pe farfurie și, murdărindu-se pe piept, a pus-o pe limbă. Mirosul de crab a umplut încăperea. Reiko suspina din nou. Durham a luat-o pe Moko pe la spate. Moko s-a strâmbat, cu fundul înălțat și cu crabul încă în mână, a încercat să bea niște vin, dar din cauza zgâlțâielii i-a intrat în nas, s-a înecat și i-au dat lacrimile. Văzând ce s-a întâmplat, Kei a izbucnit în râs. A început să cânte James Brown. Reiko s-a târât până la masă, a băut un pahar de vin cu mentă dintr-o înghițitură și a zis cu voce tare, Mamă ce bun e!

— Nu ți-am zis de nu știi câte ori să nu te împrietenești prea tare cu Jackson? Poliția militară e cu ochii pe el, o să-l prindă într-o zi, a spus Lilly, închizând televizorul la care cânta un tânăr.

Mi-am amintit vântul proaspăt ce-ți îngheța oasele, vântul rece și pătrunzător care a intrat în cameră când Oscar a deschis ușa de la verandă și a zis, Gata, s-a terminat! Zăceam cu toții dezbrăcați când a venit Tami, iubita lui Bob. A vrut să-l pocnească pe Bob, dar a intervenit Kei și s-a iscat ditai scandalu'. Fratele cel mare al lui Tami era un yakuza vestit și Tami a vrut să dea fuga până la el. N-am avut ce face și am adus-o aici, fiindcă auzisem că e prietenă cu Lilly și speram s-o convingă să se liniștească. Până acum câteva minute, Tami urlase de pe canapea, O omor, mă! Pe obraji avea urme de la unghiile lui Kei.

— Ți-am zis să ai grijă să nu mai aduci fraieri din ăștia care n-au habar cum merg lucrurile în Yokota. Ce făceai dacă nu eram eu? Ai grijă, nici tu n-o să scapi cu una, cu două, fratele lui Tami e al dracu'.

A pus o felie de lămâie într-un pahar de cola, a băut o gură și mi l-a întins. Și-a pieptănat părul și s-a schimbat într-un neglijeu negru. S-a spălat nervoasă pe dinți și, cu periuța încă în gură, s-a dus în bucătărie și și-a injectat Philopon.

— Îmi pare rău, Lilly, hai, încercă să te mai înveselești.

— Hai, gata, oricum și mâine o să faci la fel. Știi, un chelner de la mine, unu' din Yokosuka, m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr niște mescalină. Tu ce zici? Vrei să-ncerci, nu?

— Cât e capsula?

— Nu știu, cică cinci dolari, ce zici, să cumpăr?

Lilly avea până și părul pubian vopsit în aceeași culoare. În Japonia nu există vopsea pentru așa ceva, a trebuit să fac rost tocmai din Danemarca, îmi spusese.

Priveam becul din tavan prin părul care îmi căzuse pe ochi.

— Te-am visat, Ryū! spuse ea, luându-mă pe după gât.

— Că eram în parc călare? Mi-ai mai spus.

Mi-am trecut limba peste linia sprâncenelor lui Lilly, care începuseră să crească.

— Nu, nu. Țsta e altu'. E în continuarea ăluia cu parcu'. Noi doi eram la mare, într-un loc foarte frumos. Era o plajă foarte întinsă, dar nu eram decât noi doi. Înotam și stăteam la soare, iar pe malul celălalt al mării se vedea un oraș. Era departe, așa că n-ar fi trebuit să se vadă bine, dar distingeam până și fețele oamenilor de acolo, că doar era în vis. La început era o sărbătoare acolo, o sărbătoare străină. Dar după puțin timp a început războiul, se auzeau tunurile bubuind. Era război de-adevăratelea, se vedeau și trupele și tancurile în orașul îndepărtat. Noi stăteam pe plajă și priveam, ia uite, e război, ziceai tu, și eu răspundeam da, așa-i.

— Ce vise ciudate mai ai și tu!

Patul era jilav. În ceafă mă-nțepa un fulg ieșit din pernă. L-am luat și cu el am mângâiat-o pe Lilly pe coapse.

Camera era cufundată în semiântuneric. Câteva raze se furișau

din bucătărie. Lilly încă mai dormea, cu mâinile ei mici, curățate de oă, pe pieptul meu. Respirația ei rece îmi ajungea la subraț. În oglinda ovală atârnată de tavan ni se reflectau trupurile goale.

Ieri-seară, după ce am făcut sex, Lilly își injectase din nou, mormăind de plăcere.

Crește doza de care am nevoie. Trebuie să o reduc, sau o s-ajung dependentă, a zis, verificând cantitatea rămasă.

Pe când își legăna trupul deasupra mea, mi-am amintit de visul pe care mi-l povestise și de chipul unei femei. În timp ce o priveam cum își rotea șoldurile ei subțiri.

Era chipul unei femei slabe, care săpa o groapă în imediata apropiere a unei îngrădituri de sârmă ghimpată, pe un câmp întins, la apus. Chipul unei femei care înfigea lopata în pământ, cu privirea în jos, împunsă de baioneta unui soldat tânăr. Alături se afla o găleată plină de struguri. Chipul unei femei cu părul căzut pe față, care își șterge sudoarea cu dosul palmei, în timp ce o priveam pe Lilly cum găfăie, mi-a trecut prin fața ochilor imaginea asta.

Din bucătărie venea un aer umed.

Plouă oare? Pe fereastră se vedea afară un fum lăptos. Mi-am dat seama că ușa de la intrare era întredeschisă. Amândoi ne îmbătaserăm ieri, pesemne că uitaserăm să o închidem înainte de a ne culca. Un pantof cu toc se rostogolise pe podeaua bucătăriei. Avea tocul stâlciat și tocit, iar bucata de piele tare care învelește laba piciorului era netedă ca o parte dintr-o femeie.

Prin deschizătura îngustă a ușii se vedea Volkswagen-ul galben al lui Lilly. Stropii de ploaie de pe capotă semănau cu pielea de găină. Picăturile prea grele alunecau în jos, asemenea unor gânganii prinse de iarnă.

Se vedeau oameni trecând, ca niște umbre. Un poștaş în uniformă albastră care-și împingea bicicleta, niște elevi de școală primară, cu ghiozdanele în spinare, un american înalt care-și plimba dogul german treceau prin dreptul deschizăturii înguste.

Lilly a răsuflat adânc și s-a răsucit. A gemut încet și a lăsat să cadă pătura ușoară care o învelea. Părul lung îi șerpuia în formă de S pe spinare. În scobitura spatelui se adunase sudoare.

Pe podea zăceau aruncați chiloții de ieri ai lui Lilly. Parcă erau o arsură în covor sau o pată, făcuți ghem acolo.

O japoneză mai în vârstă, cu o geantă pe umăr, a intrat pe ușa deschisă și s-a uitat înăuntru. Pe pălărie avea inscripția unei firme. Umerii jachetei albastre îi erau uzi. Cred că venise să citească curentul sau gazul. S-a obișnuit cu întunericul și m-a observat, a dat să spună ceva, dar a părut că se răzgândește și a ieșit. S-a uitat din nou la mine, care stăteam în pielea goală și fumam o țigară, a înclinat neîncrezătoare din cap și apoi a dispărut în dreapta.

Prin ușa deschisă ceva mai mult de data asta, am zărit trecând două școlărițe care sporovăiau, cu mâinile larg desfăcute, în cizme roșii de cauciuc. Un negru în uniformă militară sărea peste bălți exact ca un baschetbalist care dribleză și aruncă la coș.

Dincolo de mașina lui Lilly era o căsuță cu pereți negri.

Vopseaua se cojise pe alocuri și scria U-37 cu portocaliu.

Pe fondul peretelui acela negru se distingea clar ploaia fină. Deasupra acoperișului atârna un nor greu, parcă pictat în nu știu câte straturi cenușii. Peticul acela de cer era zona cea mai luminoasă din priveliștea limitată pe care o aveam, lungă și îngustă.

Norul cel greu era umflat de febră. Din cauza lui, aerul era umed și noi, plini de transpirație pe asternuturile șifonate și lipicioase.

De-a curmezișul cerului trecea o linie subțire și îngustă.

Probabil că e un fir de telefon sau poate o creangă de copac, mi-am spus, dar ploaia s-a întesit și în curând nu am mai văzut-o. Trecătorii și-au deschis în grabă umbrelele și au iuțit pasul. Pe strada înnorioată au început imediat să se formeze bălți care se lărgeau. O mașină mare și albă își croia drum prin ploaie, înaintând încet pe stradă. Înăuntru erau două femei străine, una își aranja plasa de păr într-o oglindă de buzunar, iar cea de la volan stătea cu nasul aproape lipit de parbriz, atentă la drum.

Amândouă aveau pielea uscată acoperită de fard.

O fetiță care mânca înghețată a trecut, apoi s-a întors și s-a uitat înăuntru. Părul ei auriu și moale era lipit de cap. A luat de pe scaunul din bucătărie prosopul de baie al lui Lilly și a început să se șteargă. Și-a lins degetele de înghețată și a strănutat. Apoi a ridicat privirea și m-a observat. Am tras pătura pe mine și i-am făcut cu mâna. Fata a zâmbit și mi-a arătat cu degetul afară. Am dus un deget la gură, făcându-i semn să tacă. Uitându-mă la Lilly, am înclinat capul cu palma pe obraz, să-i explic că doarme. Să nu faci gălăgie, i-am mai făcut semn cu degetul încă o dată, zâmbind. Fata a arătat afară cu mâna în care ținea înghețata. Mi-am ridicat palma și am privit în sus, cum faci atunci când observi că plouă. Fata a dat din cap, clătinându-și părul ud. Apoi a țâșnit afară și s-a întors flească. Ținea în mână un sutien șiroind, care părea să fie al lui Lilly.

— Lilly, plouă! Ai rufe la uscat? Scoală-te, că plouă!

Lilly s-a frecat la ochi, s-a dat jos din pat și s-a uitat la fată, ascunzându-se după pătură. Hei, Sherry, ce-i cu tine? a zis.

Fata a aruncat sutienul și a spus tare, *Rainy*, în engleză. A râs, privind-mă în ochi.

Moko a stat cu ochii închiși cât i-am dezlipit încet plasturile de pe anus.

Reiko se înfășurase într-o pătură pe podeaua bucătăriei, în pat erau Kei și Yoshiyama, iar Kazuo, cu aparatul de fotografiat în mână, în dreptul boxelor. Moko stătea pe covor întinsă pe burtă, cu o pernă în brațe. Pe plasture erau vagi urme de sânge, iar rana se deschidea și se închidea în ritmul respirației, ca un tub de cauciuc.

Spinarea îi era acoperită de sudoare și mirosea ca mucusul secretat de vagin.

Lui Moko îi rămăseseră genele false doar la o pleoapă. A deschis ochii și a râs. I-am înfipt o *mână* în fund și s-a întors pe o rână, gemând.

Ai baftă că plouă, face bine la răni, să știi că din cauza ploii nu te doare așa rău.

Moko era udă între picioare. Am șters-o cu o hârtie moale și, când i-am băgat un deget înăuntru, și-a înălțat fundul.

Ieri ai rămas la curva aia? m-a întrebat Kei, deschizând ochii.

Vaco, n-o mai fă curvă, că nu e! i-am răspuns și am strivit o insectă care se învârtea pe acolo.

Mă rog, cum vrei tu, Ryū, da' să ai mare grijă să nu te îmbolnăvești, zicea și Jackson că pe-aici e nasol de tot, sunt plini de boli. Kei și-a tras chiloții pe ea și a turnat niște cafea. Moko a întins mâna după o țigară, Dă-mi și mie un Sailem din ăsta mentolat!

Moko, se spune „Salem”, nu „Sailem”, a corectat-o Kazuo, ridicându-se.

Yoshiyama, frecându-se la ochi, a strigat către Kei, în bucătărie, Eu o vreau fără lapte! și s-a întors către mine, care-mi țineam încă degetul în fundul lui Moko.

— Când vă prosteați ieri sus, am făcut o chintă roială, băga-mi-aș, o chintă de cupe, zi, Kazuo, că tu ai văzut, a spus el.

Fără să răspundă, Kazuo a mormăit somnoros, Mi-a dispărut blițul, mi l-ați ascuns careva?

Jackson îmi spusese că ar trebui să mă mai fardez. Prima dată când te-am văzut machiat, am crezut că a venit Faye Dunaway pe la mine, mai adăugase.

Purtam un neglijeu argintiu, pe care Saburo îl primise de la o stripteuză.

Înainte să se adune lumea la Oscar, venise un negru pe care nu-l mai văzusem vreodată și lăsase aproape o sută de pastile. Să nu fie de la poliția militară sau vreun inspector de la Ministerul Sănătății, am întrebat, dar Jackson a râs și a clătinat din cap. ăsta e Green Eyes, a spus el.

Ai văzut că are ochii verzi? Nimeni nu știe cum îl cheamă de fapt, cică ar fi fost prof de liceu, dar nu știu dacă e adevărat sau nu. Green Eyes e dus cu pluta, nu se știe dacă are casă sau familie, dar e în Japonia cu mult dinaintea noastră, ai văzut ce seamănă cu Charlie Mingus? Poate a venit că a auzit de tine, ți-a zis ceva?

Negrul acela avea o față foarte speriată. Atâta vă dau, a zis, privind speriat înjur. Apoi a plecat de parcă nu știa cum să scape mai repede de acolo.

Nici măcar nu tresărise când a văzut-o pe Moko goală, iar când Kei i-a zis, Hai să ne jucăm puțin, nu a răspuns nimic, doar buzele i-au tremurat un pic.

Cândva o să vezi și tu pasărea neagră, n-ai văzut-o încă? O s-o

vezi și tu, îmi dau seama după ochii tăi, ești la fel ca mine, o să vezi pasărea neagră, a spus și m-a apucat de mână.

Oscar a spus să nu luăm pastilele în nici un caz, o dată Green Eyes le-a dat laxative, mai bine le aruncăm.

Jackson steriliza o seringă de campanie. Sunt doctor militar, mă pricep la injecții. Mie mi-a făcut primul injecția cu heroină.

Ryū, dansează! Jackson m-a plesnit peste fund.

M-am ridicat și m-am văzut în oglindă. Cu tehnica perfectă de machiaj a lui Moko, care mă fardase atentă, păream o cu totul altă persoană. Saburo mi-a dat o țigară și un trandafir artificial și m-a întrebat ce muzică vreau. Am zis să pună Schubert și toată lumea a izbucnit în râs.

Prin dreptul ochilor îmi plutea o ceață dulceagă și capul îmi amortise. Mi-am mișcat ușor mâinile și picioarele și am avut senzația că încheieturile îmi erau unse cu vaselină și că vaselina asta mi se învârtea prin tot corpul. Cu fiecare respirație uitam cine sunt. Diferite lucruri îmi păraseau trupul și m-am gândit că sunt o păpușă. Camera s-a umplut de o aromă dulce, iar fumul îmi sfâșia plămâni.

Senzația că sunt o păpușă devenea din ce în ce mai intensă. O să fac ce vor ei, sunt cel mai fericit sclav. Bob a mormăit, Sexy!, dar Jackson i-a spus să tacă. Oscar a stins luminile și a îndreptat spre mine doar un spot portocaliu. Când și când, fața mi se schimonosea și mă cuprindea panica. Deschideam ochii larg și trupul îmi tremura. Țipam și găfâiam încet, îmi lingeam gem de pe degete, sorbeam vin, îmi dădeam părul pe spate, râdeam, apoi îmi ridicam din nou ochii, blestemam.

Am urlat versurile dintr-un cântec al lui Jim Morrison.

„Când muzica se sfârșește, stingeți luminile, Stingeți toate luminile, Frații mei trăiesc pe fundul mării, Mi-au omorât sora, Au târât-o pe uscat ca pe un pește și i-au despiciat burta, Când muzica se sfârșește, stingeți luminile, Stingeți toate luminile.”

Ca un bărbat minunat din romanele lui Genet, am adunat pe limbă saliva din gură, ca un sirop alb, murdar, mi-am frecat picioarele și m-am zgâriat pe piept. Aveam coapsele și etichetele picioarelor lipicioase. Deodată, ca lovit de o pală de vânt, corpul mi s-a zgribulit și m-au lăsat puterile.

Am căzut în genunchi și am mângâiat-o pe obraz pe negresa care stătea alături de Oscar. Unghiile date cu oțet argintie, picioarele lungi ale negresei asudate.

Femeia albă, grasă, pe care o adusesese Saburo, mă privea cu ochii umezi de dorință. Jackson i-a injectat heroină lui Reiko în dosul palmei. Probabil că a durut-o, pentru că fața i s-a crispat. Negresa era deja amețită, m-a apucat de subsuori și m-a ridicat, s-a sculat și ea și a început să danseze. Durham a mai pus hașiș în vasul pentru ars, Kei s-a așezat pe vine și a inhalat fumul purpuriu. Mirosul negresei se lipea de mine o dată cu sudoarea și am crezut că o să mă prăbușesc. Un miros intens, de parcă viscerele îi fermentaseră. Avea șoldurile ieșite în afară, dar mâinile și picioarele îi erau subțiri.

Doar dinții i se vedeau albi când râdea, dezbrăcându-se. Sâni albicioși erau ascuțiți și nu i se clătinau nici chiar atunci când se mișca. Mi-a prins fața în mâini și și-a vârât limba în gura mea. Frecându-mi coapsele, mi-a desfăcut neglijoul și și-a plimbat mâinile transpirate peste burta mea. Mi-a trecut limba aspră peste gingii. Mirosul negresei mă învăluia în întregime și simțeam că-mi vine să vomit.

Kei a venit târându-se, m-a apucat de penis și a zis, Hai, Ryū, sus cu ea, sus! Din colțul gurii mi-a curs salivă pe bărbie și n-am mai văzut nimic înjur.

Negresa, strălucind de sudoare, îmi lingea trupul dezgolit. S-a uitat în ochii mei, apoi a început să-mi sugă carnea de pe coapse, cu limba ei ce mirosea a slănină. Cu ochii roșii și înceteșoși, continua să râdă în gura mare.

Alături de mine, Moko, cu mâinile pe pat, își legăna fundul, în timp ce Saburo o penetra. Toți ceilalți se târau pe podea, se mișcau, se legănau, scoteau zgomote. Am observat cât de încet îmi bătea inima, în ritmul acestei bătăi îmi pulsa și penisul, pe care negresa îl luase în mână. Parcă doar inima și penisul îmi mai funcționau, lipite unul de celălalt, iar restul organelor se topiseră.

Negresa s-a așezat pe mine și imediat a început să-și rotească fundul cu o viteză extraordinară. Cu fața drept în sus, a tras un strigăt exact ca al lui Tarzan, a găâit ca un aruncător de suliță negru, la Olimpiadă, așa cum vezi la televizor, și-a proptit tălpile murdare în saltea, ca să țină contră și mi-a înfipt mâinile lungi sub fund, într-o strânsoare puternică. Am simțit o durere sfișietoare și am țipat. M-am zbatut să scap, dar negresa era tare și alunecoasă ca o bucată de oțel unsă cu vaselină. În jumătatea de jos a trupului, o plăcere intensă mi-a acoperit durerea și a început să se răsucescă prin mine. Mi-a urcat până la cap, ca un vârtej. Degetele de la picioare îmi ardeau atât de tare, încât păreau să se topească. Umerii au început să-mi tremure și am dat să strig. În fundul gâtului aveam ceva ca supa concentrată care le place jamaicanilor, cu grăsime și sânge. Voiam să scui chestia aia. Negresa a respirat adânc și mi-a atins penisul, ca să vadă dacă a intrat până la capăt, apoi a râs și a tras dintr-o țigară foarte lungă și neagră.

Mi-a pus în gură țigara parfumată și m-a întrebat ceva, foarte repede, dar n-am înțeles ce-a zis. Am dat din cap, iar ea s-a apropiat de fața mea și mi-a supt saliva. Apoi a început să-și rotească din nou soldurile. Lichidul care îi curgea dintre picioare m-a udat pe coapse și pe burtă. Se mișca din ce în ce mai repede. A strigat și a crescut din nou ritmul. Am strâns din ochi, mi-am golit mintea și mi-am adunat puterea în picioare; împreună cu sângele, trupul mi-a fost străbătut de un sentiment ascuțit de plăcere, care mi s-a oprit în tâmpile. Odată apărută, senzația de bine se lipea de mine și nu mai dispărea. Ca pielea arsă de artificii, carnea din spatele tâmpilelor mi se inflamase și pulsa cu zgomot. Mi-am concentrat întreaga atenție asupra durerii aceleia și mi s-a năzărit că întregul corp nu-mi este decât un penis uriaș. Parcă eram un pitic care o satisfăcea violent pe

femeie, intrând cu tot trupul în ea. Am încercat s-o prind pe negresă de umeri. Femeia, fără să-și încetinească rotirea fundului, s-a aplecat și m-a mușcat de sfârcuri până mi-a dat sângele.

Cântând, Jackson m-a încălecat pe față și, plesnindu-mă ușor pe obraji, a zis, Hei, baby! Anusul uriaș al lui Jackson, rășfrânt, semăna cu o căpșună. Sudoarea care curgea de pe pieptul lui lat îmi cădea pe față, iar mirosul ei îmi mărea excitarea provocată de fundul negresei. Bă, Ryū, ești păpușa noastră, ești papușica noastră galbenă și dacă vrem, nu mai învărtim de cheiță și te omorâm, a spus Jackson cu o voce cântată.

Auzindu-l, negresa a râs atât de tare, încât mi-a venit să-mi acopăr urechile. A râs cu o voce ca de radio stricat. Continua să hohotească, fără să se oprească din învărtit și picături de salivă îi curgeau pe burta mea. Jackson și femeia și-au încolăcit limbile. Penisul meu se zbătea în femeie ca un pește pe moarte. Corpul mi se uscăse așa de tare de la fierbințeala ei, încât părea să se fărâme. Jackson și-a vârât penisul fierbinte în gura mea uscată. Mi-a sfârâit pe limbă ca o piatră încinsă. În timp ce-și plimba penisul pe limba mea, a început să rostească un fel de incantație, împreună cu femeia. Nu vorbeau în engleză, nu înțelegeam ce spuneau. Parcă era o sutră incantată în ritm de conga. Când penisul a început să-mi zvâcnească și am fost gata să ejaculez, negresa s-a ridicat, și-a vârât o mână sub fundul meu, m-a ciupit de anus și a băgat cu putere un deget înăuntru. Văzând că îmi dau lacrimile, l-a înfipt și mai adânc și a început să-l răsucescă. Femeia era tatuată pe ambele coapse. Era imaginea prost desenată a unui Hristos râzând.

Mi-a luat adânc în gură penisul zvâcnind, atât de adânc, încât aproape că îmi atingea burta cu buzele. L-a lins și l-a plimbat prin gură, l-a mușcat, și-a trecut peste încet limba ei aspră și ascuțită, exact ca a unei pisici. Când mi-a venit să ejaculez, și-a retras din nou limba. Avea fundul îndreptat către mine. Desfăcut de părea să plesnească, alunecos și lucios de sudoare. Am întins o mână și mi-am înfipt unghiile cu toată forța într-una din fesele ei. Negresa a gemut și și-a legănat fundul într-o parte și în alta. Femeia albă și grasă s-a așezat pe picioarele mele. Sub părul pubian blond și subțire atârna vulva, roș-neagră. Ca ficatul unui porc sacrificat. Jackson i-a apucat violent sânii uriași și a făcut semn către fața mea. Bălăngănindu-și sânii căzuți pe burta ei albă, s-a uitat la mine, i-a atins de gura mea despăcată de penisul lui Jackson și a murmurat râzând, Frumușel. Mi-a apucat un picior și a început să-l frece de ficatul de porc cleios. Degetele de la picior mi-au zvâcnit din pricina senzației oribile și mi-a venit să vomit din cauza mirosului de carne de crab stricată care venea de la femeie. Gâtul mi-a tremurat și l-am mușcat ușor pe Jackson de penis, el a urlat îngrozitor de tare, și l-a scos și m-a lovit puternic peste față. Văzând că îmi curge sânge din nas, femeia albă a spus râzând, Vai, săracu', și a început să-și frece și mai tare vulva de piciorul meu. Negresa mi-a lins sângele. Blândă ca o asistentă dintr-un spital de campanie, mi-a șoptit la ureche, încă puțin și gata, acum o să îți dai drumu'. Piciorul meu drept

Începuse să dispară în vulva uriașă a femeii. Jackson și-a băgat din nou penisul între buzele mele sparte. Mi-a venit să vărs. Excitat de limba mea lunecoasă de sânge, Jackson a ejaculat lichidul calduț. Sperma cleioasă ca o flegmă mi-a rămas în gât. Am scuipat din răspuțeri lichidul acela rozaliu, amestecat cu sânge, și am strigat către negresă, Fă-mă să-mi dau drumu'!

Aerul umed îmi mângâia fața. Plopii foșneau și ploaia cădea liniștit. Se simțea mirosul ud de frunze și beton.

În lumina farurilor, stropii de ploaie se vedeau ca niște ace argintii.

Kei și Reiko se duseseră cu negrii la un bar aflat în bază. Negresa — era dansatoare și o chema Rudianna — mă invitase insistent la ea.

Acele argintii se îngroșau treptat și bălțile din curtea spitalului, în care se reflectau felinarele, se tot măreau. Vântul agita apa din bălți și cercurile slabe de lumină tremurau încet.

Un gândac cu carapacea tare, oprit pe trunchiul unui plop, a fost luat de rafalele de ploaie și tot încerca să-și croiască drum împotriva apei. Oare un cărăbuș ca ăsta are un cuib la care să se întoarcă?

La început am crezut că e un ciob de sticlă, căci felinarele i se oglindeau în carapace. Gândacul s-a urcat pe o piatră și părea că stă în cumpănă încotro s-o apuce. A coborât pe un smoc de iarbă care i s-a părut sigur, dar a fost luat de șuvoiul de apă.

Clipocitul ploii pe iarbă, pe pietricele și pe pământ te ducea cu gândul la mici instrumente muzicale. Sunetele, ca ale unui pian de jucărie atât de mic, încât îl puteai ține în palmă, se amestecau cu țiuitul din urechi pe care îl aveam în urma heroinei.

O femeie alerga pe stradă. Cu pantofii în mână, cu picioarele goale, ridica stropi de apă. Cu fusta udă lipită de corp, își ținea tivul cu mâna și se ferea de apa pe care o împroșcau mașinile.

A fulgerat și ploaia s-a întezit din nou. Aveam pulsul foarte slab și mi-era îngrozitor de frig.

Pe terasă zăcea bradul uscat pe care îl adusese Lilly anul trecut de Crăciun. Ultima stea din poleială argintie care rămăsese în vârf dispăruse. Kei o folosea la dans. Îi rotunjise colțurile, lipise cauciuc pe ea, ca să nu o întepe în coapse, și o folosea la striptease.

Îmi simțeam corpul înghețat; numai vârfurile picioarelor erau încinse. Din când în când fierbințeala îmi urca încet până la cap. Când urca, miezul fierbinte, ca sâmburele unei piersici curățată de pulpă, mi se agăța în inimă și în stomac, și în plămâni, și în corzile vocale, și în gingii.

Afară era ud și plăcut. Contururile stropite de picături erau neclare și acele argintii care continuau să cadă toceau vocile oamenilor și zgomotul mașinilor. Bezna groasă părea să mă înghită.

Era întuneric și ud asemenea unei femei care se întinde pe pat, fără să se opună.

Am aruncat țigara care s-a stins cu un sfârâit înainte de a atinge pământul.

— Mai ții minte când ai văzut că iese un fulg din pernă și, după ce am terminat, l-ai scos și-ai zis, ce moale e!, și m-ai mângâiat cu el după ureche și pe piept, dup-aia l-ai aruncat pe podea.

Lilly adusese mescalina. Ce faci singur aici? m-a întrebat ea și m-a îmbrățișat. Stau pe balcon și mă uit la ploaie, i-am răspuns.

M-a mușcat ușor de ureche, a scos din geantă pastilele albastre învelite în staniol și le-a pus pe masă.

Mi-a spus să închid ușa de la terasă, fiindcă o să intre ploaia înăuntru și mai și fulgeră.

Mă uitam și eu afară. Tu când erai mică nu te uitai la ploaie? Nu puteam să ies la joacă, așa că stăteam și mă uitam pe geam cum plouă, Lilly, era foarte mișto.

— Ryū, ești un tip foarte ciudat. Îmi pare rău de tine, mereu stai cu ochii închiși și visezi tot felul de lucruri, nu-i așa? Nu știu cum să-ți spun exact, dar dacă te-ai bucura și tu cu adevărat, n-ai mai fi preocupat să cauți și să vezi ce-i în miezul lucrurilor, n-am dreptate?

Tot vrei să vezi, să vezi ceva, de parcă ai vrea să înregistrezi tot și apoi să analizezi, ca un om de știință. Sau ca un copil mic. Copiii se uită la tot în jurul lor, nu? Un bebeluș se uită în ochii unui străin și ba plânge, ba râde, dar dacă privești acum în ochii altcuiva, zău, încearcă, imediat îți pierzi mințile. Să te uiți în ochii unui trecător, să vezi cum o iei razna. Ryū, nu poți să privești lumea cu ochii unui copil, nu e bine!

Lilly avea părul ud. Am înghițit câte o capsulă de mescalină cu lapte rece.

— Nu m-am gândit la asta niciodată. Mă distrez destul, dar și să te uiți afară e distractiv.

Am șters-o cu un prosop și i-am pus bluza udă pe un umerăș. Să pun muzică? Lilly a clătinat din cap, e mai bine să fie liniște.

— Lilly, probabil ai fost și tu în excursii. Știi, să conduci nu știu câte ore până la mare sau până la vreun vulcan, să pleci dis-de-dimineață, când încă te mai dor ochii de somn, să te oprești pe drum într-un loc frumos și să bei ceai din termos, la prânz să stai pe o pajiște și să mănânci *nigirimeshi*, genu' ăsta de excursii în care toată lumea se duce.

Cât stai în mașină te gândești la o mulțime de chestii, nu? Când am plecat azi, n-am găsit filtrul de la aparatul de fotografiat, unde l-oi fi pus, sau cum o chema oare pe actrița aia pe care am văzut-o ieri la prânz la televizor. O să mi se rupă șireturile de la pantofi. Mi-e frică să nu fac vreun accident. Deja nu mai cresc în înălțime. Fel de fel de lucruri din astea, nu? Și făcând asta, gândurile ți se suprapun

peste imaginile pe care le vezi din mașină.

Case și câmpuri se apropie, apoi rămân din nou în urmă. Prive-liștile astea se amestecă cu ce ai în cap. Oamenii care așteaptă autobuzul pe marginea drumului, un bețiv în costum care se împleticește, o bătrână care trage un căruț plin cu mandarine, grădinile cu flori, porturile, centralele electrice, toate îți apar în fața ochilor și dispar din nou imediat, așa că se amestecă cu ce aveai în cap înainte, înțelegi? Filtrul de la aparatul de fotografiat și grădinile de flori și centralele devin una. Așa că eu amestec în minte lucrurile pe care le văd și pe care vreau să le gândesc, vise și cărți citite, amintiri, le caut îndelung și, cum să-ți zic, ca o poză, îmi construiesc un spectacol ca o fotografie-souvenir.

Adaug treptat la fotografia asta lucrurile noi care-mi sar în ochi și îi fac pe toți cei din fotografie să cânte, să vorbească, să se miște. Și așa ajunge cu siguranță, *cu siguranță*, un palat enorm, în care sunt adunați o mulțime de oameni care fac felurite lucruri, un palat care se află în mintea mea.

Odată terminat palatul ăsta, e foarte interesant, să știi. Parcă ai vedea pământul de pe un nor, există orice acolo, toate lucrurile din lume. Fel de fel de oameni și limbi diverse, iar coloanele lui sunt făcute în stiluri diferite și mâncăruri din toate țările sunt înșirate peste tot.

E cu mult mai mare și mai exact decât un studio cinematografic. Sunt o sumedenie de oameni, chiar că de toate soiurile. Și orbii, și cerșetorii, și ologii, și clovnii, și piticii, și generalii cu uniforme brodate cu aur, și soldații mânjiți de sânge, și canibalii, și negrii îmbrăcați în straie femeiești, și primadonele, și matadorii, și culturistii, și nomazii care se roagă în deșert, toți se adună în săli și fac câte ceva. Iar eu stau și mă uit.

Palatul e întotdeauna pe malul mării și e foarte frumos. Palatul meu.

E ca și cum aș avea propriul meu parc de distracții și, când am chef, pot să mă duc pe un tărâm de basm sau pot să apăs pe un buton și păpușile încep să se miște.

Tot amuzându-te așa, mașina ajunge la destinație și îți scoți bagajele, întinzi cortul, te schimbi în costum de baie, vorbești cu alții, chinuindu-te să-ți păstrezi palatul pe care l-ai construit cu trudă. Când îți zice cineva, hei, aici e apa bună, nu e murdară, îți dai seama și tu că totul se duce de râpă.

Odată am fost să văd un vulcan, un vulcan activ, undeva în Kyushu. Am urcat până în vârf și, când am văzut praful și cenușa scuipate de vulcan, am vrut deodată să arunc în aer palatul. Nu, când am simțit mirosul de sulf am aprins fitilul dinamitei. Un război ar însemna sfârșitul palatului. Chiar dacă doctorii aleargă în toate părțile, chiar dacă armata indică drumurile, oricum nu mai pot face nimic. Pământul le-a zburat de sub picioare. Războiul a avut loc deja, eu m-am trezit și totul s-a transformat într-o clipă în ruine.

Nu contează prea tare, e doar un palat pe care l-am făcut de capul meu, și mereu fac așa când merg în excursii, de-aia mă și uit

pe fereastră când plouă, mă ajută.

Odată am fost cu Jackson și cu gașca la lacul Kawaguchi, eu am luat LSD și am încercat să fac un palat, dar n-a ieșit palat, de data aia a ieșit un oraș. Un oraș!

Nu știi câte străzi, și parcuri, și școli, și biserici, și piețe, și turnuri radio, și fabrici, și port, și gări, și birouri publice, și abatoare, un oraș cu de toate. Ba chiar stabilisem ce chip avea fiecare dintre locuitorii lui și ce grupă sanguină.

Mă tot gândesc, dacă ar face cineva un film cu lucrurile pe care le văd în minte, mereu mă gândesc la asta.

O femeie se îndrăgostește de un bărbat însurat, iar bărbatul pleacă pe front și omoară un copil străin, a cărui mamă, fără să știe, îi salvează viața într-o furtună, li se naște o fată care, când se face mare, ajunge amanta unui mafiot, care era bun cu ea, da' e împușcat de un procuror și tatăl procurorului fusese în Gestapo în timpul războiului, iar la final femeia se plimbă pe o alee străjuită de pomi și se aude muzică de Brahms, deci nu genu' ăsta de film.

Unu' ca și cum ai tăia o vacă mare și ai mânca o friptură uite-atâta. Nu, nu e clar ce spun, chiar dacă mănânci și o friptură mai mică, tot înseamnă că ai mâncat vaca. Să tai o felie din palatele și orașele din mintea mea așa cum tai o vacă și să faci un film din ea, asta vreau să văd și sigur se poate face!

Cred că ar fi un film ca o oglindă imensă. Ca o oglindă imensă în care se văd toți cei care se uită la el, așa ceva aș vrea eu să văd. Dacă ar exista, neapărat aș vrea să-l văd.

— Să-ți spun cum începe filmul? Un elicopter cară o statuie a lui Hristos, ce zici, e bine?

Ești luat deja, Ryū, hai în excursie, hai la un vulcan, mai fă un oraș și povestește-mi de el, sigur plouă în orașul ăla. Vreau și eu să văd orașul în care tună, hai să mergem!

Degeaba o avertizasem de nenumărate ori pe Lilly că conduce periculos, nu mă asculta. Cum a pus mâna pe cheie, a și demarat furios în ploaia torențială.

*

Neoanele orbitoare, farurile mașinilor de pe sensul opus care te sfâșiau în două, camioanele care ne depășeau cu un zgomot ca țipătul unei păsări uriașe de baltă, copacii care ne apăreau în față, case dărăpănate și părăsite de-a lungul drumului, mașinării fără de înțeles în fabrici care aruncau flăcări către cer, drumuri șerpuitoare asemenea oțelului topit care curge din furnale.

Un râu întunecat care se unduia ca un animal viu, iarba înaltă de pe marginea drumului, care dansa legănată de vânt, transformatoare de curent înconjurate de sârmă ghimpată, care gâfâiau și duduiau, scoțând aburi, Lilly care râdea ca o nebună, și eu, care priveam toate astea.

Totul iradia o lumină interioară.

Umbrele, amplificate de lumina fulgerelor, se alungeau palide

pe pereții caselor adormite și ne făceau să tresărim, ca și când un monstru și-ar fi dezvelit pentru o secundă dinții.

Sigur trecem prin centrul pământului, e un tunel mare, nu se văd nici stelele și se aude un râu subteran. E rece, e vreo crăpătură, sunt numai creaturi nemaivăzute.

Cum mergeam total dezlânat și ne opream mereu, nici unul din noi nu știa unde suntem.

Lilly a oprit mașina în dreptul unui transformator de curent care huruia. Lumina farurilor îl inundase complet.

Bobinele groase, răsucite erau străjuite de un gard de sârmă. Priveam un stâlp de oțel care se înălța ca o stâncă.

Aici sigur e un tribunal, a zis Lilly și a început să râdă, privind câmpul luminat care se întindea de jur împrejurul transformatorului. Un câmp de roșii bătute de vânt.

— Parcă e la mare!

Roșiile ude de ploaie erau singurele pete de culoare în întuneric. Se aprindeau și se stingeau precum beculețele cu care se împodobesc bradul și ferestrele de Crăciun. Nenumăratele fructe roșii care se clătinau, aruncând scânteii, erau ca niște pești cu colți luminoși care înoată în adâncurile mării.

— Ce-s alea?

— Roșii, da' nu arată a roșii.

— Parcă e la mare, undeva într-o țară străină în care n-am fost niciodată. Plutește ceva pe mare.

— Sigur sunt mine, nu intra. Dacă le atingi, or să explodeze și o să mori, sunt mine în mare.

De partea cealaltă a câmpului era o clădire lungă, o școală sau o fabrică, mi-am spus.

A fulgerat și mașina s-a umplut de scânteii albe. Lilly a țipat. Pielea i s-a zburlit pe picioarele goale, a zgâlțâit de volan și au început să-i clănțâne dinții.

E doar un fulger, liniștește-te, Lilly!

Ce tot zici, a strigat ea și a deschis brusc portiera. Un urlet de monstru a intrat în mașină.

Eu intru în mare, dacă stau aici nu mai pot să respir, dă-mi drumu', dă-mi drumu'!

Lilly s-a făcut flească într-o secundă și a trântit portiera cu putere. Cu părul fluturând, a trecut în dreptul parbrizului. Din capotă se înălța un fum rozaliu, din drumul luminat de faruri se ridicau aburi. Dincolo de parbriz, Lilly și-a dezvelit dinții și a zis ceva. Poate că acolo era într-adevăr o mare. Lilly e un pește radiant.

Mi-a făcut semn să merg și eu. Exact cu expresia și atitudinea unei fetițe care aleargă după o minge albă-albă, așa cum visasem cândva.

Scârțâitul ștergătoarelor pe parbriz mă ducea cu gândul la o scoică uriașă care foarfecă oameni și îi dizolvă.

Încăperea închisă de metal și scaunele albe, moi și lunecoase precum carnea acelei scoici bivalve.

Mișcându-și faldurile, secreta un acid puternic, mă învăluia și

mă dizolva.

Hai repede, dacă stai acolo o să te dizolvi!

Lilly s-a dus în mijlocul câmpului. Și-a desfăcut mâinile ca pe niște aripioare de pește, s-a udat. Picăturile de ploaie erau solzi strălucitori.

Am deschis portiera.

Vântul urla de parcă tot pământul se zguduia. Acum, că nu le mai vedeam prin geam, roșiile nu mai erau atât de roșii. Era mai aproape de portocaliul acela aparte al norilor la apusul soarelui. Un portocaliu albicios, care trece prin tuburi vidate de sticlă și îți arde retina chiar dacă închizi ochii.

Mergeam în urma lui Lilly. Pe frunzele care îmi atingeau brațele creștea un puf fin.

Lilly a cules o roșie. Uite, Ryū, exact ca un bec, uite că luminează. M-am apropiat în grabă, am luat-o și am azvârlit-o în aer.

La pământ, Lilly, aia e o bombă, la pământ! Lilly a răs tare și amândoi ne-am trântit pe pământ.

Parcă ne-am scufundat în mare, e atât de liniște că ți-e și frică. Ryū, îți aud respirația, o aud și pe a mea!

Văzute de aici, roșiile respirau încet. Răsuflarea li se amesteca cu a noastră și se mișca precum o ceață printre tulpini, în pământul îmbibat de apă erau paie care-ți înțepau pielea și zeci de mii de insecte care se odihneau. Respirația lor ajungea aici din adâncurile pământului.

Uite, aia trebuie să fie o școală, văd și bazinul de înot, a spus Lilly.

Clădirea cenușie înghițea sunetele și umezeala și ne trăgea către ea. Plutind în întuneric, școala era ieșirea luminoasă dintr-un tunel lung. Ne trăgeam corpurile îngreunate de noroi, strivind în picioare roșiile prea coapte care căzuseră pe pământ, traversam câmpul.

Ne-am adăpostit sub acoperișul școlii și, feriți de ploaie și de vânt, ne-am simțit învăluiți parcă în umbra unui balon care plutește în aer. Era prea liniște și frigul s-a năpustit peste noi.

La marginea terenului de sport se afla un bazin, iar în jurul acestuia fuseseră plantate flori. Erau înflorite, ca o eczemă pe un cadavru în descompunere, ca plasma celulelor canceroase care se tot înmulțesc. Pe fundalul peretelui alb care tremura ca o pânză, cădeau pe pământ sau dansau în vânt.

Mi-e frig, parcă-s moartă!

Lilly tremura și trăgea de mine să ne întoarcem în mașină. Sălile de clasă care se vedeau pe geam plănuiau eliminarea noastră. Băncile și scaunele rânduite corect te duceau cu gândul la un cimitir al eroilor necunoscuți. Lilly încerca să scape de liniște.

Am fugit cât am putut de tare în diagonala terenului de sport. Lilly striga în spatele meu:

Întoarce-te, te rog frumos, nu pleca!

Am ajuns la gardul de sârmă care înconjura bazinul de înot și am început să-l escaladez. Văzută de sus, vălurită și cu cercuri care

se amestecau, apa era exact ca imaginea de la televizor după ce s-a terminat programul. Fulgerele străluceau reflectate în apă.

Tu știi ce faci? Vino înapoi, o să mori, o să mori acolo!

Cu mâinile în jurul corpului, cu picioarele încrucișate, Lilly stătea în mijlocul terenului de sport și striga.

Încordat ca un dezertor, am coborât pe marginea bazinului, în care se formau zeci de mii de cercuri și am plonjat în apa ca o gelatină translucidă.

*

Un fulger i-a luminat mâinile lui Lilly, care ținea volanul. Vene albastre se zăreau prin pielea transparentă, iar pe brațul plin de noroi aluneca un strop de apă. Mașina mergea de-a lungul sârmei ghimpate din baza militară, pe drumul care se vedea ca un tub de metal îndoit în toate direcțiile.

— A, am uitat complet!

— Ce?

— Să pun și un aeroport în orașul din mintea mea.

Părul lui Lilly, murdar de noroi, se adunase în șuvițe. Fața îi era palidă, pe gât i se vedeau vinișoare albastre, pielea de pe umeri i se făcuse ca de găină.

Picăturile de ploaie ce alunecau pe parbriz arătau exact ca gândacii care ies vara. Gândacii pe a căror spinare rotundă se oglindește întreaga pădure.

Lilly încurca des frâna cu accelerația și de fiecare dată își întindea țeapăn picioarele și își scutura capul ca să-și revină.

— Auzi, aproape am terminat de făcut orașul, dar e sub apă. Ce facem cu aeroportul, ai vreo idee?

— Termină cu tâmpeniile, mi-e frică, vreau să ajung acasă cât mai repede.

— Și tu ar fi trebuit să te cureți de noroi. S-a uscat acuma, nu e nasol? Era frumos în piscină, apa strălucea. Acolo m-am hotărât să fac orașul sub apă.

— Ți-am spus să încetezi, Ryū, zi-mi unde suntem. Nu știi unde am ajuns, nici nu văd bine, fii un pic serios! Poate o să murim, de mai devreme mă tot gândesc la moarte. Unde suntem, Ryū, zi-mi unde suntem!

Deodată, o lumină portocalie metalică a strălucit ca și când ar fi explodat în interiorul mașinii. Lilly a țipat ca o sirenă și a dat drumul volanului.

Imediat am tras frâna de mână și mașina a derapat scârțâind, a lovit gardul de sârmă ghimpată și s-a oprit într-un stâlp.

Uite, e un avion, în spate, un avion!

Pista s-a umplut de lumini.

Luminile de căutare, înmănunchete, se roteau, geamurile clădirilor scânteiau, lămpile de ghidare, aliniat la intervale regulate, se aprindeau și se stingeau.

Un avion cu reacție a bubuit, zguduind totul împrejur. Aștepta la

marginea pistei, lustruit și sclipitor.

Erau trei reflectoare într-un turn înalt. Ca niște gâturi de dinozaur, fasciculele de lumină au trecut peste noi și s-au îndreptat către munții din depărtare. Un petic de ploaie, tăiat de lumină, s-a coagulat într-o clipă într-o încăpere de argint strălucitor. Cel mai puternic dintre reflectoare se plimba peste locuri dinainte stabilite. S-a învățit o perioadă de timp deasupra unei piste ceva mai departe de noi. Din cauza șocului de mai devreme ne pierduserăm voința și, ca niște roboți ieftini care merg într-o anumită direcție când le învățești cheița, am ieșit din mașină și am mers până la pista în mijlocul căreia avionul cu reacție bubuia de se cutremura pământul.

Acum lumina s-a îndreptat către cealaltă coastă a muntelui. Cercul uriaș de lumină jupuia întunericul nopții. Jupuia cu ușurință bezna care se lipise de lucruri.

Lilly și-a scos pantofii plini de noroi. I-a azvârlit în gardul de sârmă ghimpată. Lumina a trecut repede peste păduricea de alături. Păsările adormite s-au trezit și au țipat.

Acuma o să fie, Ryū, mi-e frică, acuma o să fie!

Sârma ghimpată strălucea, aurie, iar lumina, văzută de aproape, părea mai degrabă o bară de metal încinsă până la roșu. Fasciculul de lumină se apropia rapid. Din pământ ieșeau aburi. Și pământul, și iarba, și pista se albeau ca sticla topită.

Mai întâi Lilly a intrat în cerc. Apoi eu. O clipă nu s-a mai auzit nimic. Apoi, după câteva secunde, o durere de nesuportat, ca un ac încins, mi-a invadat urechile. Lilly și-a pus mâinile peste urechi și a căzut pe spate. Pieptul mi s-a umplut de un miros de ars.

Ploaia îmi străpungea pielea. Atârnat într-o cameră frigorifică, jupuit, împuns cu o cange ascuțită, ploaia îmi străpungea pielea.

Lilly căuta ceva pe jos. Căuta ca nebuna, de parcă era un soldat miop care-și pierduse ochelarii pe câmpul de luptă.

Ce caută oare?

Norii care atârnavă greu, ploaia ce nu părea să se potolească, găzele care dormeau în iarbă, baza cenușie, drumul ud în care se reflecta baza, apoi aerul care tremura ca un val, toate acestea se aflau sub stăpânirea avionului care scuipa flăcări imense.

A început să alunece ușor pe pistă. Pământul trepida. Metalul argintiu, uriaș, căpăta încet-încet viteză. Simțeam că sunetul său ascuțit arde aerul. Chiar în fața noastră, prinse de trunchi, patru tuburi enorme aruncau flăcări albastre. Jetul de aer cu miros de petrol m-a izbit cu putere.

Cu fața schimonosită, am fost trântit la pământ. Aveam ochii înțețoși, dar încercam cu disperare să-i țin deschiși. Abia își înălțase burta albă și a și fost înghițit de un nor.

Lilly se uita la mine. Avea spumă albă între dinți și părea că-și mușcase limba, căci îi curgea sânge.

Ryū, ce se mai aude cu orașul?

Avionul stătea parcă nemișcat în aer.

Părea suspendat, ca o jucărie atârnată de tavan. Cei care

încereau cu o putere înspăimântătoare să se îndepărteze eram noi, mi-am spus. Pământul care se întindea sub picioarele noastre și iarba și pistele cădeau.

Ce s-a întâmplat cu orașul tău? m-a întrebat Lilly întinsă pe drum, cu fața în sus.

A scos din buzunar un ruj, și-a smuls hainele de pe ea și a început să se picteze pe corp. Râzând, și-a tras dungii roșii pe burtă, pe piept și pe gât.

Mi-am dat seama că nu am nimic, că mintea mi-e plină doar de miros de petrol. Nu e nici un oraș nicăieri.

Lilly și-a desenat cu ruj pe față modele ca ale africanțelor care dansează ca nebunele la sărbători.

Ryū, omoară-mă! Ceva e aiurea, vreau să mă omori! a plâns Lilly cu lacrimi în ochi. Eram abandonată. M-am azvârlit în sârma ghimpată. Ghimpii mi-au mușcat din umăr. Voiam să am găuri în mine. Nu mă puteam gândi decât că vreau să scap de mirosul de petrol. Cu mintea numai la asta, am ajuns să nu mai știu unde mă aflam. Lilly mă striga, târându-se pe pământ. Cu picioarele azvârlite într-o parte, legată roșu de pământ, îmi tot zicea să o omor. M-am apropiat de ea. Lilly plângea, tremurând violent din tot corpul.

Omoară-mă repede, omoară-mă repede! I-am atins gâtul cu dungii roșii.

Atunci marginile cerului s-au luminat.

Strălucirea palidă a făcut într-o clipită ca totul să fie transparent. Trupul lui Lilly, brațele mele, baza, munții, aerul s-au văzut limpede. Apoi mi-am dat seama că prin depărtarea transparentă trecea o curbă. O formă cum nu mai văzusem până atunci, o unduire albă, o unduire albă care descria un arc blând.

Ryū, ai înțeles că nu ești decât un copil? Clar că ești un copil.

Mi-am luat mâna de pe gâtul lui Lilly și i-am șters cu limba saliva albă adunată în jurul gurii. Lilly m-a dezbrăcat și m-a luat în brațe.

De undeva curgea un fir de ulei, ca un curcubeu, despărțit în două de trupurile noastre.

Ploaia s-a oprit dis-de-dimineată. Sticla mată de la geamul din bucătărie strălucea argintiu.

Miroseam aerul care se încălzea și turnam cafeaua când, deodată, s-a deschis ușa de la intrare. Au apărut trei polițiști în uniforme duhnind a transpirație, cu șnururi albe la umeri. De uimire, am scăpat zahărul pe jos. Unul dintre ei m-a întrebat:

Ce faceți, bă, aicea?

Fără să răspund, m-am ridicat, cei doi polițiști care intraseră deja m-au împins la o parte. Fără să ia seama că Reiko și Kei dormeau, s-au postat în dreptul ușii de la terasă, cu brațele încrucișate și au tras violent draperia în lături.

Kei a sărit în picioare speriată de zgomot și de lumina puternică. În contra-lumină, polițiștii păreau foarte mari.

Cel de-al treilea, un bărbat gras, mai în vârstă, care rămăsese la intrare, a venit încet, împingând cu piciorul pantofii împrăștiati din dreptul ușii.

N-avem nici un mandat, da' asta nu e o problemă, nu? E camera ta? Da?

Mi-a prins brațul și a căutat urme de ace.

Ești student? Polițistul gras avea unghiile scurte și murdare. Deși nu mă strângea foarte tare de braț, nu am reușit să mă eliberez.

Mă uitam la mâna bărbatului care mă prinsese atât de ușor, scăldată în lumina dimineții, de parcă vedeam prima oară în viață o mână.

Mai toți erau aproape goi și își trăgeau în grabă ceva pe ei. Cei doi polițiști mai tineri își apropiaseră fețele și discutau în șoaptă. Am auzit cuvintele „cocină” și „marijuana”.

Îmbracă-te, uite, pune-ți niște pantaloni pe tine!

Îmbrăcată doar în chiloți, Kei și-a țuguat buzele, zgâindu-se la polițistul gras. Yoshiyama și Kazuo stăteau în dreptul ferestrei, cu o expresie înțepenită pe fețe. La îndemnul polițiștilor, au închis radioul, frecându-se la ochi. Reiko, lângă perete, scotocea în geantă. A scos peria și a început să se pieptene. Polițistul cu ochelari i-a luat geanta și a vărsat-o pe masă.

Ce faci? Termină!

Reiko a protestat încet, dar polițistul a pufnit și a ignorat-o.

Moko, goală, dormea dusă în pat și nu dădea semne să se trezească. I se vedea în lumină fundul ud de transpirație. Polițistul cel tânăr se uita fix la firele de păr negru care îi ieșeau de sub fund. M-am apropiat de ea, am zguduit-o de umăr, Trezește-te! și am tras pătura pe ea.

Tu, pune-ți pantaloni pe tine! Ce te uiți așa la mine? Ă? Kei a mârâit ceva și s-a întors într-o parte, Kazuo i-a aruncat o pereche de blugi. Kei și i-a tras pe ea, plescăind din limbă. Gâtul îi tremura.

Cei trei s-au uitat prin cameră, cu mâinile în șolduri și au căutat în scrumieră, în cele din urmă a deschis și Moko ochii și-a zis cu limba împleticită, Ce-i? Ce caută ăștia aici?, făcându-i pe polițiști să râdă.

Bă, voi nu faceți cum vreți voi, că ne supărăm. E prânzu' deja și voi stați dezbrăcați și pierdeți vremea pe aici, poate pe voi nu vă deranjează, da' mai sunt și oameni cu rușine, nu ca voi, bă!

Polițistul mai în vârstă a deschis ușa de la balcon. Praful a țâșnit exact ca jetul de apă de la duș.

În lumina dimineții, orașul radia orbitor. Barele mașinilor de pe drum străluceau și mi-a venit să vărs.

— A, pot să-mi aprind o țigară? a întrebat Kazuo. Tipul cu ochelari i-a zis mai bine să nu, i-a luat țigara pe care o apucase între degete și a băgat-o la loc în pachet. Reiko îi punea chiloții lui Moko. Moko era palidă și își încheia sutienul tremurând.

Luptându-mă cu greața care îmi urca în gât, am întrebat:

— S-a întâmplat ceva?

Cei trei polițiști s-au uitat unul la celălalt și au izbucnit în râs.

Auzi, s-a întâmplat ceva, bravo, mă, ai zis-o! Nu poți să-ți scoți fundu' în văzu' lumii, aia s-a întâmplat, poate tu nu înțelegi, da' nu suntem câini.

Aveți, mă, familii? Ce zic când vă văd așa? Se bucură, ai? Las' că știm noi că v-o trageți care cu cine apucați, fără să vă faceți vreo problemă. Ia zi, mă, tu ți-ai trage-o și cu tac-tu, ai? Tu, bă!

O întrebare pe Kei. Kei avea lacrimi în ochi. Ce-i, fă, te-am supărat?

Moko nu se mai oprea din tremurat. Reiko i-a încheiat nasturii la cămașă.

Kei a vrut să se ducă în bucătărie, dar polițistul cel gras a prins-o de mână și a oprit-o.

După ce Yoshiyama, care era cel mai în vârstă, a dat declarația în secția de poliție prăfuită, nu ne-am întors acasă, ne-am dus, în schimb, în Hibiya la un teatru în aer liber să ascultăm un concert cu Bar-Kays. Toți eram nedormiți și obosiți. Nimeni n-a deschis gura în metrou.

— Nu ne-au luat hașişul, Ryū, era chiar în fața lor, n-au știut ce-i aia, sigur! Cre' că erau niște trepăduși, ce baftă că nu erau detectivi, a spus Yoshiyama când am coborât, râzând. Kei, cu o față scârbită, a scuipat pe peron. La toaletă, Moko ne-a dat tuturor Nibrole.

Kazuo a întrebat-o pe Reiko, crăntănindu-și pastila de Nibrole:

— Ce vorbeai cu tipu' ăla tânăr? Pe culoar?

— Polițistul ăla a intrat în vorbă cu mine, era fan Led Zeppelin, terminase o școală de design, era ca lumea.

— Daa? Mai bine-i raportați furtul blițului meu.

Mi-am mestecat la rândul meu pastila de Nibrole.

Când s-a văzut păduricea în care se afla teatrul, toți eram deja amețiți. Din sala înconjurată de copaci muzica se auzea așa de tare, că se clătinau frunzele. Peste gardul de sârmă, copii cu rollerskate-uri îi priveau pe oamenii cu păr lung care săreau pe scenă. Un bărbat și o femeie care stăteau pe o bancă s-au uitat la sandalele de cauciuc ale lui Yoshiyama și au pufnit în râs. O mamă tânără, cu bebelușul în brațe, a trecut pe lângă noi încruntându-se. Niște fete care alergau cu baloane în mână s-au oprit speriate de un țipăt strident al cântărețului. Una dintre ele a scăpat balonul și părea gata să izbucnească în plâns.

Balonul mare și roșu s-a înălțat dansând.

— Eu n-am bani! mi-a zis Yoshiyama când cumpăram bilete la intrare. Moko a zis că știe pe cineva dintre organizatori și s-a îndreptat către scenă. Kei a cumpărat un bilet și a intrat repede.

— N-am destul să-ți plătesc și ție! i-am spus.

Iar tre' să sar gardu' ca să intru, a spus el, l-a chemat și pe Kazuo, care nu avea nici el bani, și au dispărut în spate.

S-or descurca ăștia? am zis eu, dar din cauza solo-ului de chitară asurzitor, Reiko nu părea să mă fi auzit. De-a lungul scenei erau aliniate stații și boxe, ca niște cuburi de jucărie. O țipă într-un costum mulat de lame albastru cânta *Me and Bobby McGee*, dar era imposibil să distingi cuvintele. De fiecare dată când era lovit talgerul mare și strălucitor, își sălta șoldurile. Tipii de pe scaunele din față băteau din palme și dansau, cu gurile deschise. Zgomotul învăluia întreaga sală și se înălța către cer. De câte ori chitaristul își cobora mâna dreaptă, își bubuia urechile. Sunetele erau dispartate, dar se înmănușeau într-un fascicul gros care străbătea sala. M-am dus către punctul cel mai îndepărtat al sălii în formă de evantai. Mă gândeam că e exact ca vara într-o pădure când, în cursul dimineții, toți greierii încep să țârâie dintr-o dată. Mergeam de-a lungul ultimului rând de scaune. Un tip cu o pungă de aurolac aburită, o femeie care râdea în gura mare, unul care a luat-o de după umeri, cineva cu un tricou cu Jimi Hendrix, o mulțime de încălțări care băteau în podea. Zori din piele, sandale cu șnururi de piele trecute prin jurul gleznelor, cizme din vinii cu pinteni, picioare goale, pantofi cu toc, bascheți, toate culorile de rujuri și oje și rimeluri și plete și fond de ten se legănau în ritmul muzicii, într-un murmur uriaș. Berea curgea înspumată, sticlele de cola se spărgeau, fumul de țigară se înălța fără încetare, transpirația curgea pe gâtul unei femei străine cu un diamant în frunte, un tip cu barbă flutura o eșarfă albastră făcută sul, lumea se urca pe scaune și se bâțâia. O țipă cu o pană prinsă la pălărie a scuipat, alta, cu ochelari de soare cu ramă aurie, și-a deschis larg gura și și-a mușcat interiorul obrazilor. Își legăna fundul, cu mâinile la spate. Fusta lungă, murdară, se unduia ca un val. Se lăsa pe spate și apoi revenea în față, concentrând în ea întreaga mișcare a aerului.

— Băi, Ryū, tu ești?

Cel care mă strigase era un tip care întinsese o pătură neagră de fetru pe jos lângă cișmea, pe care erau înșirate diferite lucrături de metal, colți de animale, broșe cu oase, mărgelile, parfumuri indiene, broșuri despre yoga și droguri, toate de vânzare.

— Te-ai apucat de afaceri?

Cu Male, asta era porecla lui, zăceam pe vremuri într-o cafenea și, ori de câte ori puneau Pink Floyd, ne desfăceam brațele și ne învârteam ca nebunii. A zâmbit când m-am apropiat.

— A, nu, m-a rugat un prieten să-l ajut, a clătinat el din cap. Era slab. Purta zori prin care i se vedeau degetele negre. Un dinte din față era spart.

— E nasol, în ultimu' timp sunt cântăreți din ăștia peste tot, înainte erau Julie și Shoken, eu am dat cu pietre în ei! Tu ce faci, am auzit că stai lângă baza din Yokota, cum e, mișto?

— Da, păi sunt negri pe-acolo, și dacă sunt negrii, e mișto, sunt tari tipii, fumează iarbă, dau votcă pe gât și dup-aia cântă la saxofon de te dau pe spate, deși nu se țin pe picioare, sunt tari, mă!

Moko dansa în fața scenei, dezbrăcată aproape complet. Doi cameramani se întorseseră spre ea și o filmau. Un tip a aruncat bucăți de hârtie aprinsă înspre scaune și a fost escortat afară de câțiva bodyguarzi. Un tip micuț, cu o pungă de aurolac, s-a urcat pe scenă clătînându-se și a îmbrățișat-o pe la spate pe femeia care cânta. Trei bărbați din staff au încercat să-l ia de acolo. Bărbatul însă se agățase de poalele costumului de lame al cântăreței și încerca să apuce microfonul. Tipul de la chitara bas s-a enervat și l-a pocnit cu stativul unui microfon în spinare. Bărbatul și-a dus mâinile la șolduri, s-a aplecat pe spate și era gata să se prăvălească, când chitaristul l-a împins și l-a aruncat înapoi peste scaune. Tipii din sală care dansau au strigat ceva și s-au ferit în lături. A căzut cu capul în jos, ținând încă în mână punga de aurolac și un bodyguard l-a apucat de amândouă brațele și l-a târât afară.

— Ryū, o mai ții minte pe Meg? Știi tu, gagica aia care venise în Kyoto și care zicea că vrea să cânte la clape? Una cu ochii mari, care mânca căcat că era studentă la Arte da' se retrăsese.

Male mi-a luat o țigară din buzunarul de la piept și și-a aprins-o. Sufla fumul prin gaura dintelui rupt.

— Țin minte.

— A venit în Tokyo, la mine acas'. Ți-aș fi zis și ție, da' nu-ți știam adresa. Cică voia să te vadă și pe tine, a venit imediat după ce te-ai cărat tu.

— Și io aș vrea s-o văd!

— Am locuit împreună un timp. Era o țipă mișto, Ryū, chiar era o fată bună. Era tare dulce, a văzut un iepuraș care nu se vânduse și i-a fost milă de el, și-a dat ceasul la schimb și l-a adus acasă. Avea bani tipa, avea un Omega și l-a dat pe un iepure jegos, păcat, da' era genu' ăsta de om.

— Și mai e încă la tine?

Fără să-mi răspundă, și-a ridicat pantalonii, dezvelindu-și gamba stingă. O cicatrice roz îi cresta pielea până sus.

— Ce-i aia, arsură? Mamă, ce nașpa e, ce-ai pățit?

— Da, a fost nașpa, eram mangă și dansam, la mine în apartament. l-a luat foc fusta de la sobă, știi, era o fustă lungă, dintr-un material care se aprinde foarte repede, într-o secundă, pac, nici față nu i se mai vedea.

Și-a dat la o parte cu un deget părul care-i cădea pe față și a stins țigara de talpa sandalelor.

— S-a carbonizat. Nu vrei să vezi cum arată un cadavru ars, e oribil. A venit și taică-său repede, câți ani crezi că avea gagica? Cînșpe, bă, cînșpe ani, nu mi-a venit să cred că avea doar cînșpe ani!

A scos o gumă din buzunar și și-a băgat-o în gura știrbă. Am făcut semn cu mâna că nu vreau.

— Păi, dacă știam de la-nceput că are cînșpe ani, o trimiteam înapoi în Kyoto. A zis că are douăș'unu, așa părea, am crezut-o, pe bune.

Male zicea că vrea să se întoarcă la țară și m-a invitat să-l

vizitez acolo.

— Mereu îmi amintesc cum arăta fața ei atunci, vai și de taică-său, săracu', n-o să mai iau niciodată Hyminal¹⁶ și de-astea.

— Pianu' a pățit ceva?

— La incendiu? Nu, numai ea a ars atunci, pianu' nici nu s-a afumat măcar.

— Și nu mai cânti?

— Ba da, cânt, cânt, da' tu ce faci?

— Am cam ruginit.

Male s-a ridicat în picioare, s-a dus și a cumpărat două sticle de cola. Mi-a întins punga cu floricele de porumb pe jumătate goală. Din când în când se simțea o adiere călduță de vânt.

Băutura gazoasă îmi irita gâtul amorțit de la Nibrole. Pe pătura neagră era o oglinjoară cu rama ornată în care mi se reflectau ochii încețoșați și galbeni.

— Cântam *The Crystal Ship* al lu' Doors, mai știi? Când aud cântecu' ăla îmi dau lacrimile. Când aud pianu', e ca și cum aș cânta eu și nu pot să suport. Cred că în curând n-o să mai rezist să ascult nimic, toate sunt nostalgice. Eu m-am săturat deja, tu nu? În curând o să facem amândoi douăzeci de ani. Nu vreau să ajungem ca Meg, nu mai vreau să văd pe cineva care arată cum arăta ea.

— O să te-apuci să cânti iarăși Schumann?

— Nu, nu de asta e vorba, dar aș vrea să-mi iau rămas-bun de la stilul ăsta împutit de viață, mă rog, nu știi ce aș putea să fac.

În jos, pe drum, niște elevi de școală primară în uniformele lor negre treceau aliniați în rânduri de câte trei. O femeie care părea să fie învățătoarea ținea un steguleț și le spunea ceva cu voce tare. O fetiță s-a oprit și ne-a privit fix, pe Male și pe mine, care stăteam sprijinit de gardul de sârmă, cu o figură obosită. Purta o pălărioară roșie și se uita la noi în timp ce colegii ei treceau pe lângă ea, înghiontind-o, învățătoarea a împins-o de la spate și a pornit din nou, în grabă. Legănându-și rucsacul alb, alerga să se întoarcă în rând. S-a mai întors o singură dată să se uite la noi, apoi nu s-a mai văzut.

Excursie cu școala, am oftat eu, iar Male și-a scuipat guma și a spus râzând, Zău, se duc elevii în excursii cu școala?

— Auzi, Male, ce s-a-ntâmplat cu iepurele?

— Am avut grijă de el o vreme, da' îmi aducea aminte de chestii nasoale și n-am găsit pe nimeni care să-l ia și să aibă grijă de el.

— Dă-mi-l mie, încerc eu!

— Ce, păi e prea târziu, l-am mâncat deja.

— L-ai mâncat?

— L-am rugat pe-un măcelar din apropiere să se ocupe, era un iepure tânăr și n-avea decât atâta carne pe el. Cu ketchup, da' a fost un pic cam tare.

— L-ai mâncat, mă? Pe bune?

Muzica ce se auzea din boxele imense nu părea să aibă vreo legătură cu oamenii care dansau pe scenă. Ai fi zis mai degrabă că

16 Medicament care conține metaquanol, la fel ca Nibrole

exista acolo de la bun început și niște maimuțe fardate dansau acum în ritmul ei. A apărut Moko, transpirată, i-a aruncat o privire lui Male și m-a îmbrățișat.

— Te striga Yoshiyama, acolo. L-au prins bodyguardii pe Kazuo și l-au bătut.

Male s-a așezat din nou pe pătura neagră. Băi, Male, când te întorci la țară să-mi spui și mie!

I-am aruncat un pachet de Kool.

— Să fii sănătos!

Mi-a aruncat o broșă făcută dintr-o scoică transparentă.

— Ia-o, Ryū, e corabia de cristal.

*

— Ce-i, Moko, e chiar așa mișto să dansezi pe muzica asta până transpiri flească?

— Păi da' ce, mă, nu-i păcat să nu te distrezi?

Trăgând cu poftă dinjoint-ul ud tot de salivă, Yoshiyama ne-a făcut semn cu mâna.

— E tâmpit Kazuo, a sărit gardu' chiar prin fața bodyguardului. Când dădea și el s-o ia la fugă, săracu', l-a pocnit la picioare. Căcat, era un bodyguard parșiv rău, i-a dat una cu o bâta!

— L-ați dus la spital?

— A, păi Kei și Reiko, știi, Reiko a zis că vrea să se ducă până la bar și vine, și Kei s-a dus cu Kazuo până acasă. Mamă, ce m-am enervat, mi s-a urcat sângele la cap!

I-a dat joint-ul tipei de lângă el, una fardată violent cu albastru în jurul ochilor și cu pomeți proeminenți. A, ce-i asta? a întrebat ea, dar cel care o ținea de mână s-a aplecat către ea și i-a spus la ureche, Tâmpito, e marijuana. Cu ochii sclipind, tipa i-a zis Mulțam! lui Yoshiyama și a început să fumeze zgomotos cu prietenul ei.

Moko s-a dus la cișmea și a mai luat două pastile de Nibrole. Era lipicioasă de transpirație și burta strânsă de pantalonași făcea cute. Un cameraman cu o banderolă pe mână a filmat-o pe Moko, care a venit și m-a îmbrățișat. I-am desprins mâna de după gât și m-am eliberat.

— Moko, nu te mai duci să dansezi?

— Ce-ai, mă, după ce că mi-am dat și cu Dior, special, te urăsc, mă scoți din minți!

A scos limba la mine și a intrat din nou în cercul dansatorilor. Când țopăia, îi săltau sânii. Pe unul din ei avea un semn.

Yoshiyama a venit în fugă și mi-a șoptit, L-am prins pe bodyguardul care i-a tras-o lu' Kazuo.

Un hippy metis, gol până la brâu, i-a legat mâinile la spate bărbatului ras în cap, iar altcineva i-a strâns peste gură o centură de piele. În toaleta întunecoasă din fundul sălii. Pereții erau plini de mângăleli și pânze de păianjen și mirosea înțepător a urină. Prin geamul spart ieșeau muște. Bodyguardul se zbătea și dădea din picioare, dar Yoshiyama i-a pus cotul în burtă.

— Bă, ține tu de șase!

Yoshiyama și-a afundat încă o dată cotul în plexul solar al bodyguardului, care a vomat ceva galben. A vărsat pe lângă călușul de piele pe care îl avea în gură, voma i-a curs pe gât și i-a murdărit tricoul cu Mickey Mouse. Bărbatul a închis strâns ochii, luptându-se cu durerea. Voma continua să îi curgă în valuri, a ajuns până la cureaua lată și i s-a scurs în pantaloni. Hipiotul, care avea brațele musculoase, i-a zis lui Yoshiyama, la lasă-mă pe mine, a trecut în fața bodyguardului, a icnit și i-a ars una așa de tare, încât ai fi zis că o să-i smulgă fața. I-a dat sângele și m-am întrebat dacă nu i-a spart vreun dinte. Bărbatul a leșinat și s-a prelinș pe podea. Hipiotul era îngrozitor de amețit de nu știu ce drog și l-a dat la o parte pe Yoshiyama, care încerca să-l potolească. Cu ochii roșii și lucioși, i-a rupt bodyguardului mâna stângă. Un zgomot sec de creangă ruptă. Bodyguardul a gemut și și-a ridicat capul. Când și-a văzut mâna atârânănd, a făcut ochii mari și s-a rostogolit pe betonul murdar de urină. O dată, de două ori, s-a rostogolit încet. Hipiotul și-a șters sângele de pe mâini cu o batistă și i-a îndesat-o în gură bărbatului care gemea de durere pe podea, îi puteam auzi gâfâielile chiar și printre sunetele chitarei care-ți spărgeau timpanele. După ce Yoshiyama și ceilalți au plecat, a încetat să se mai rostogolească și a încercat să se târască de acolo. Pipăia cu mâna dreaptă pe podea de parcă ar fi căutat ceva într-un loc întunecat.

— Băi, Ryū, mergem!

De la nas în jos, chipul îi era acoperit de sânge, ca o mască neagră. Pe frunte îi zvâcnea o venă groasă și înainta privind podeaua în fața lui. Încerca să se târască cu coatele pe betonul alunecos. Poate îi apăruse o durere nouă, a mormăit ceva, s-a întors pe spate și picioarele i-au zvâcnit. Pieptul, plin de vomă, i se înălța și cobora tremurător.

*

Lumina din tren era strălucitoare. Huruiala și mirosul de alcool îmi făceau greață. Yoshiyama era amețit de Nibrole și, cu ochii roșii, se tot învârtea bezmetic. Moko stătea pe jos lângă intrare. Mai luaserăm fiecare câte două pastile în stația de metrou. Eu stăteam sprijinit de balustradă, lângă Moko; Yoshiyama, apăsându-se pe piept, a vomat și s-a uitat amuzat la un pasager din apropiere care a luat-o la fugă. Mirosul de băutură se simțea până la noi. Yoshiyama a luat un ziar din compartimentul pentru bagaje și s-a șters la gură.

De la clătinatul trenului, voma, doar un lichid subțire, a început să se împrăștie pe podea și nu s-au mai urcat alți pasageri în vagonul nostru. Cretinilor, mormăia Yoshiyama izbind cu mâna în geam. Eu îmi simțeam capul greu și era cât pe ce să cad, fiindcă nu mă țineam bine de bară. Moko a ridicat privirea și m-a prins de mână. Aveam simțurile atât de amorțite, încât aproape că nici nu mi-am dat seama că mă atinge o mână străină.

— Ryū, sunt moartă de oboseală.

Moko insistase să ne întoarcem cu taxiul. Yoshiyama s-a postat în fața unei femei care citea o carte, în capătul vagonului. Văzându-l cum îi curge salivă din colțul gurii, femeia a încercat să fugă. Yoshiyama a apucat-o de braț, a învărtit-o și a luat-o în brațe. Femeia a țipat. Yoshiyama i-a sfâșiat bluza. Țipetele acopereau zgomotul metroului. Ceilalți pasageri se retrăgeau în alte vagoane. Femeia a scăpat cartea din mână și tot ce avea în geantă i s-a împrăștiat pe jos. Moko privea scena cu un aer scârbit. Mi-e foame, a mormăit ea cu ochi somnoroși.

Ryū, nu vrei o pizza? Cu anșoa și mult Tabasco, n-ai mânca o pizza iute de să-ți ardă limba?

Femeia l-a împins pe Yoshiyama și a alergat în direcția noastră. A ocolit mizeria de pe podea, cu bărbia în sus, acopere-și pieptul dezgolit. I-ampus piedică, am ridicat-o și am încercat să o sărut. Femeia și-a încheștat dinții și și-a ferit capul, luptându-se să scape.

Cretinilor, a zis Yoshiyama încet către pasagerii care se uitau la noi. De partea cealaltă a geamului, lumea se uita la noi ca și când am fi fost într-o cușcă la grădina zoologică.

Când am ajuns în stație, am scuipat-o pe femeie și am fugit pe peron. Hei, ăia sunt, prindeți-i! a strigat un bărbat între două vârste, cu cravata fluturând, aplecându-se pe geam. Yoshiyama a vomat în timp ce alerga. S-a murdărit pe cămașă. Stația răsună de zgomotul sandalelor lui de cauciuc. Moko, palidă de tot, și-a luat sandalele în mână și a alergat desculță. Yoshiyama s-a împiedicat pe scări și a căzut. S-a lovit de balustradă deasupra ochiului și i-a dat sângele. A continuat să alerge, tușind și mârâind ceva. La ieșire, controlorul a apucat-o pe Moko de braț, dar Yoshiyama l-a pocnit în față. Ne-am înghesuit în culoarul plin cu oameni. Moko a vrut să se așeze pe vine, dar am ridicat-o. Mă dureau ochii și îmi dădeau lacrimile când îmi masam tâmpile. Valuri violente de greață se ridicau din plăcile de gresie din pardoseală. Mi-am astupat gura cu mâna.

Lui Moko i se împleticeau picioarele. Mirosul negrilor cu care fusese până de dimineață dispăruse complet.

În curtea spitalului general mai rămăseseră încă bălți. Copii cu suluri de ziare în brațe alergau evitând noroiul în care se vedeau urme de cauciucuri.

Undeva ciripeau păsări, dar nu reușeam să le zăresc.

Cu o seară în urmă, când mă întorsesem acasă, vomasem violent de la mirosul ananasului.

Când am sărutat-o pe femeia din metrou, s-a uitat în ochii mei și pentru o clipă a avut o expresie stranie. Ce expresie avusese oare?

Câteva păsări au coborât în curtea blocului. Cuplul de americani de la parter le arunca firimituri de pâine. Se uitau rapid împrejur, apucau firimiturile în cioc și le înghițeau repede. Dacă vreo firimitură

cădea între pietre, o ciuguleau de acolo cu dibăcie. Pe lângă ele a trecut o femeie de serviciu, cu o basma pe cap, îndreptându-se către spital, dar păsările nu și-au luat zborul.

De aici nu li se vedeau ochii. Îmi plac ochii păsărilor cu marginile lor rotunde. Erau niște păsări cenușii, cu pene roșii pe cap, ca o coroană.

M-am gândit să le dau lor ananasul pe care nu-l aruncasem încă.

Dinspre est, printr-o spărtură în nori, au pătruns razele soarelui. Atins de lumină, aerul a devenit lăptos. La parter s-a deschis cu zgomot ușa de la terasă și păsările și-au luat zborul.

Am intrat în cameră și am adus ananasul.

— Ăă, mă gândeam să le dau ăsta, i-am spus femeii cu chip blând care își făcuse apariția. Mi-a arătat rădăcina plopului și mi-a zis că acolo ar fi bine să-l pun.

Când a căzut pe pământ, ananasul s-a storcit, dar s-a rostogolit totuși și s-a oprit lângă plop. Zgomotul ananasului zdrobit mi-a amintit de bătaia de ieri.

Americanca își scotea pudelul la plimbare. A văzut ananasul și și-a pus mâna cozoroc la ochi, s-a uitat în sus spre mine și a dat din cap, zâmbind: Cred că o să le placă păsărilor.

— Okinawa unde s-a dus atunci? Mi-am făcut griji.

— Cică a dormit la hotel, s-a dus de unul singur la un hotel cu ora. Nașpa, în halul în care era, s-au uitat suspicioși la el și a fugit pe geam, păcat, mai și plătise. Erau banii mei, da' n-are nimic.

La prânz veniseră Reiko și Okinawa. Okinawa era iar beat și duhnea îngrozitor, așa că l-am trimis la duș, chiar dacă voia să ia heroină cât mai repede. Reiko mi-a șoptit la ureche, Nu-i spune ce-am făcut cu Saburo la petrecere, că mă omoară! Am râs și am încuviințat, iar Reiko s-a dezbrăcat și ea și a intrat în baie.

Yoshiyama era nervos, deoarece Kei nu apăruse cu o noapte în urmă. Okinawa venise cu noul album Doors și a vrut să i-l arate, dar nu l-a interesat câtuși de puțin. Din baie se auzeau gemetele lui Reiko. Moko a zis cu o față plictisită:

— Ryū, pune și tu niște muzică, ceva. M-am săturat, numai futaiuri, trebuie să mai fie și altceva, trebuie să mai fie și alte feluri de distracție.

Am pus discul cu Doors și în momentul ăla a apărut Kazuo, schiopătând, împreună cu Kei, care îl ținea de umeri. Am venit să luăm cadourile de la petrecere, ai? au zis. Erau deja amețiți de Nibrole. S-au sărutat sub ochii lui Yoshiyama.

Sărutând-o pe Kei, Kazuo se uita cu o privire îngrozitor de amuzată la Yoshiyama.

Yoshiyama s-a întors către Moko, care stătea alături tolănită în pat și citea o revistă și a îmbrățișat-o brusc, încercând să o sărute.

Ce faci, ziua-n amiaza mare, încetează, tu altceva nu mai știi! Moko a țipat la el și l-a împins, iar Yoshiyama s-a uitat tăios la Kei, care râdea de toată scena. Moko a azvârlit revista pe covor și a zis, Ryū, eu mă car, sunt obosită. Și-a tras pe ea rochia de catifea pe care o purta când venise.

— Kei, tu unde ai dormit azi-noapte? a întrebat Yoshiyama, dându-sejos din pat.

— La Kazuo.

— A fost și Reiko?

— Reiko s-a dus cu Okinawa la hotel. La Love Palace Joyneck din Shinkubo, cică tavanele sunt făcute din oglinzi.

— Te-ai futut cu Kazuo?

Moko își întorsese capul și asculta cearta dintre Yoshiyama și Kei. Se fardase simplu și își aranjase părul. M-a bătut pe umăr, Ryū, dă-mi niște hașiș.

— Nu mai vorbi în halul ăsta de față cu toată lumea, mi-e și rușine.

— Yoshiyama, pe bune, nu mai zi chestii din astea, mă bătuseră ăia și ea doar m-a ajutat, nu mai vorbi aiurea de față cu toți, i-a spus Kazuo lui Yoshiyama rânjind, apoi s-a întors către mine și m-a întrebat, Nu mi-ai găsit blițu' cumva? Am clătinat din cap. Abia îl cumpărasem, am dat douăzeci de mii de yeni pe el, a mormăit, uitându-se în jos și mângâindu-și bandajele din jurul gleznelor.

— Auzi, Ryū, du-mă până în stație, a spus Moko în timp ce se încălța la ieșire, aranjându-și pălăria în oglindă.

Ce faci, Moko, te cari? a întrebat Reiko, care se înfășurase într-un prosop de baie și bea o cola rece din frigider.

*

Pe drum, Moko m-a rugat să-i cumpăr o revistă și țigări. Fata de la tutungerie stropea cu apă pe trotuar și când m-a văzut – mă știa din vedere – mi-a zis, Ce prietenă drăguță ai! Purta niște pantaloni strimți de culoarea oului de rață și i se zărea dunga de la chiloți. Și-a șters mâinile de șorț și, când ne-a dat țigările, s-a uitat la unghiile lui Moko de la picioare, care erau date cu oțet roșie.

— Te mai doare fundu'?

— Când mă duc la budă mă mai doare un pic. Da' tipu' ăla, Jackson, a fost drăguț, mi-a luat o eșarfă de la un magazin care e chiar în bază. E Lanvin!

— O să mai vii? Eu am cam obosit!

— Îhî, a fost cam gălăgie, da' dacă mai e vreun bairam, aș veni. Nu prea ai când să te distrezi. Dacă n-o să mai fie nimic interesant de făcut, mă mărit.

— Ce? Vrei să te măriți?

— Bineînțeles. Ce credeai, că nu?

Un camion a luat o curbă prea strâns la intersecție și a ridicat un nor de praf. Mi-a intrat în ochi și în gură. Am scuipat. Cin' te-a învățat, mă, să conduci, a mormăit un poștaș, dându-se jos de pe

bicicletă și frecându-se la ochi.

— Ryū, știi, ai grijă cu Yoshiyama, o cam bate pe Kei, ai grijă cu el, când se îmbată face niște porcării nasoale, dă și cu picioru' în ea, vorbește și tu cu el.

— Dă pe bune în ea? Nu în glumă?

— Ce, mă? O dată i-a spart un dinte. Nu-l înțeleg pe Yoshiyama, oamenii când se îmbată se schimbă, în orice caz, ai grijă.

— Ai tăi sunt bine, sănătoși?

— Îhî, taică-meu e un pic bolnav, da' frati-meu mai mare, ah, îl știi și tu, e prea serios. De-aia am ajuns eu așa, da' în ultima vreme se pare că s-au resemnat, când le-am zis că am apărut pe coperta de la *An-an* maică-mea s-a bucurat, cre' că-s fericiți.

— A venit vara! Ce puțin a plouat, nu?

— Așa-i. Ryū, tu ai văzut filmu' cu *Woodstock*?

— Da, de ce?

— Vrei să-l mai vezi o dată? Sau poate o să te plictisești, nu știi, tu ce crezi?

— Sigur te plictisești, da' Jimi Hendrix e meseriaș, ăsta chiar a fost meseriaș.

— Ei, te plictisești, da' poate că o să te impresioneze și dup-aia iar o să te plictisești, cine știe, eu aș vrea să-l mai văd.

Iuuhuu, au strigat Tami și Bob trecând pe lângă noi într-o mașină sport, galbenă. Moko le-a făcut cu mâna râzând și a stins țigara strivind-o cu tocul ei înalt.

*

— Ai dreptu' să spui așa ceva? Ce vrei de la mine? Nu e din cauză că nu suntem luați, ce vrei să fac, ce dracu' să fac ca să fie bine? Vrei să-ți spun că te iubesc? Asta e? Bine, îți spun, da' să nu mă atingi și nu mă mai bate la cap cu tâmpenii, te rog eu!

— Nu e, mă, așa, nu te enerva, că nu e așa, ce vreau eu să zic e să nu mai facem chestii care ne șictiresc unu' de altu', da? Noi nu facem decât de-astea, nu-i așa? Ă? Înțelegi, să renunțăm. Mă ascuți, Kei?

— Te ascult, hai zi repede, termină mai repede.

— Eu nu vreau să ne despărțim, îmi iau și serviciu, mă fac hamal în port, dacă merg în Yokohama o să câștig șase mii de yeni pe zi, ce, nu e mișto? O să fac asta cum trebuie, nu-ți mai dau bătăi de cap, dacă vrei să te fuți cu alții, nu mă supăr, ți-am zis eu ceva că ți-ai tras-o cu cioroi ăia? Da' să nu mai facem chestii care ne seacă, atâta, e păcat să ne certăm așa, de mâine mă duc să muncesc, că sunt puternic, bă!

Kei nu își lua mâna de după umărul lui Kazuo. Kazuo a înghițit o pastilă de Nibrole; privea cearta celor doi rânjind.

Okinawa, doar în chiloți, cu aburi încă ridicându-i-se din tot corpul, s-a așezat pe podea în bucătărie și și-a făcut o injecție cu heroină.

Reiko și-a înfipt acul în dosul palmei, strâmbându-se. Bă, de

unde ai învățat tu să faci injecții așa de bine? a întrebat-o Okinawa. Kei mi-a aruncat o privire rapidă. De la Ryū, tu ce crezi, a spus ea, făcându-mi cu ochiul. Okinawa i-a zis lui Reiko:

— Ți s-a cam lărgit.

— Nu vorbi prostii, știi că mie nu-mi place sexul, de ce nu mă crezi, în afară de tine n-o fac cu nimeni.

Kei s-a ridicat, a pus primul album al celor de la Byrds și a dat volumul tare.

Yoshiyama i-a spus ceva, dar s-a făcut că nu aude. Atunci s-a întins către stație, a dat muzica mai încet și i-a zis, Vreau să vorbim.

— N-avem ce să vorbim, eu vreau să ascult Byrds, așa că dă-l mai tare.

— Kei, urma aia de pe gât o ai de la Kazuo? Așa-i? De la Kazuo e?

— Boule, e de la petrecere, mi-a făcut-o un cioroi, uite, o vezi și pe-asta? M-a supt un cioroi.

Kei și-a ridicat fusta și i-a arătat un semn mare pe coapsă.

Încetează cu chestiile astea, i-a spus Kazuo și i-a tras fusta în jos.

— Aia, pe picior, o știi, da' pe aia de pe gât n-o aveai până ieri. Nu, Ryū, până ieri n-o avea! Kazuo, tu i-ai făcut-o, mă, da' dacă tu i-ai făcut-o, zi, mă, că e în regulă.

— Eu n-am buzele așa de mari, și, dacă tot zici că nu te deranjează, nu e cazul să iei lucrurile atât de în serios.

— Măi, Ryū, dă-l și tu mai tare, de dimineață de când m-am trezit am tot vrut să ascult albumu' ăsta, am trecut special pe acasă să-l aduc, dă și tu mai tare!

M-am întins pe pat, făcându-mă că nu aud ce-mi spune Kei.

Mi-era lene să mă ridic și să mă duc până la stație. Îmi tăiam unghiile de la picioare. Reiko și Okinawa întinseseră o pătură pe jos în bucătărie și dormeau pe burtă.

— Ce vreau eu să zic n-are-a face cu urma de pe gâtul tău, e ce încerc mereu să-ți zic. E vorba de ceva mult mai serios. Să fim un pic mai atenți, s-avem un pic mai multă grijă unul de altul, aia e. Noi trăim într-o dimensiune cumva diferită de restul lumii și tre' s-avem mai multă grijă unul de altul.

Masându-și picioarele, Kazuo l-a întrebat pe Yoshiyama, Ce-i mă căcatu' ăsta cu dimensiunea diferită? Ce înseamnă asta?

Fără să se uite măcar la Kazuo, Yoshiyama a mormăit, Nu e treaba ta asta.

Unghiile mele miroseau exact ca ananasul. Am simțit ceva pe coapsă, am dat perna la o parte și am găsit sutienul pe care îl uitase Moko. Avea sârmă și era brodat cu flori. Mirosea a detergent. L-am aruncat în dulap. Neglijența argintie atârna pe un umerăș. Mi-am amintit de gustul spermei călduțe a lui Jackson și mi-a venit să vomit. Aveam senzația că persista pe undeva prin gură, și dacă dădeam cu limba, îi simțeam uneori gustul. Am aruncat unghiile tăiate pe balcon. În curtea spitalului o femeie plimba un ciobănesc. A salutat pe cineva care a trecut pe lângă ea și au început să vorbească. Câinele trăgea de lesă să meargă mai departe. De aici

părea că femeia are dinții îngrozitor de negri și de stricați, ca o femeie din perioada Edo. Când râdea, își punea mâna la gură. Câinele scheuna de mama focului, uitându-se înainte și tot încercând să plece.

— Chestia e că noi avem nevoie unul de celălalt. Nu prea înțeleg, da' în afară de Kei eu nu mai am pe nimeni, nici maică-mea nu mai e, și noi avem o groază de dușmani, așa-i? Dacă-o găsește pe Kei polițistul care o supraveghează, a belit-o; și pe mine dacă mă mai prind, de data asta nu mai scap doar cu școala de corecție. Tre' să ne ajutăm reciproc, ca pe vremuri, mai ții minte cum am înotat împreună în râul ăla din Kyoto? Când ne-am cunoscut, aș vrea să ne întoarcem la perioada aia. Nu înțeleg de ce tre' să ne certăm în halul ăsta, hai să încercăm să ne apropiem mai mult, nu banii sunt problema, ne-am descurcat până acum, și o să muncesc din nou. Uite, ne-a zis Moko de locul ăla din Roppongi, mă duc și iau o masă și niște rafturi, cică găsești acolo și bufet, și aragaz. Și tu o să le vopsești!

Și strângem niște bani, fiindcă o să mă duc la muncă, strângem niște bani și o să îți iei o pisică. La Tokyu era o pisică cenușie, una persană, ai zis c-o vrei, ți-o cumpăr! Mai mult, ne mutăm într-un apartament ca lumea, care să aibă și budă.

Putem să venim la Fussa, ca Ryū, ce zici, stăm împreună cu Moko și cu Okinawa. Pe-aici sunt multe camere de închiriat pentru soldații americani și găsim și iarbă, și sunt și bairame în fiecare zi. Un tovarăș de-al lui Ryū, un străin, cică are o mașină veche de vânzare, o cumpărăm noi, îmi iau permis. Îl iau ușor. Și o să putem să mergem la mare, putem să ne distrăm, ce zici, Kei, putem să ne distrăm.

Când s-a prăpădit maică-mea, n-am fost distant, înțelege și tu, că doar nu era ea mai importantă! În orice caz, maică-mea nu mai e și în afară de tine nu mai am pe nimeni. Întoarce-te și hai să reparăm lucrurile!

Ai înțeles, Kei, ai înțeles?

Yoshiyama a încercat să-i pună mâna pe obraz. Kei i-a dat-o la o parte și, cu ochii-n jos, a râs.

— Cum poți să zici așa ceva și să mai și crezi ce zici? Nu ți-e rușine? Te aude toată lumea. Și ce-i cu maică-ta? N-are nici o legătură, eu n-am cunoscut-o, maică-ta n-are nici o legătură. Mi-e silă să mai stau cu tine, înțelegi? Nu mă mai suport, mă simt oribil dacă mai stau cu tine, mă simt oribil și nu pot să suport chestia asta!

Kazuo se abținea să nu râdă. Cât timp a vorbit Yoshiyama, și-a ținut mâna la gură și s-a chinuit să nu izbucnească în hohote. Privirile ni s-au întâlnit și, în timp ce Kei încă mai comenta, n-a mai putut să se abțină și l-a umflat râsul. Auzi, mă, pisică persană!

— Yoshiyama, deci dacă ai ceva de spus, poți să-mi spui după ce îmi dai înapoi lăntșorul pe care mi l-ai amanetat. După ce-mi dai înapoi lăntșorul de aur de la taică-meu poți să vorbești. După-aia, da!?

Tu l-ai amanetat, voiai să-ți iei Hyminal, erai mangă.

Kei a început să plângă. Fața îi tremura. Când a văzut-o, Kazuo s-a potolit în fine din râs.

— Nu mai spune, păi da' n-ai fost și tu de acord? Nu ziceai că vrei Hyminal, tu ai zis prima, tu mi-ai zis să-l duc la amanet!

Kei și-a șters lacrimile.

— Gata, termină! Asta ești tu, mi-a ajuns. Tu nu știi că eu am plâns dup-aia, când ne întorceam, am plâns, nu știi, că tu cântai.

— Ce-i, mă, hai, nu plânge, Kei, îl iau înapoi, îl iau imediat, muncesc ca docher și-l iau imediat, încă nu-i pierdut, hai nu plânge!

Kei și-a suflat nasul, și-a șters lacrimile și nu i-a mai răspuns lui Yoshiyama, indiferent ce-i spunea acesta. L-a rugat pe Kazuo să meargă până afară. Kazuo i-a arătat piciorul și i-a zis că e obosit, dar Kei l-a ridicat cu forța și, când a văzut-o că iar i se umplu ochii de lacrimi, a încuviințat, în silă.

Ryū, mergem pe acoperiș, să vii și tu mai încolo să cânti la flaut.

Când s-a închis ușa, Yoshiyama a strigat după Kei, dar de afară nu a venit nici un răspuns.

Okinawa, palid și nesigur, a venit cu trei cești de cafea. Îi tremurau mâinile și a vărsat un pic pe covor.

— Bă, Yoshiyama, ia niște cafea, că arăți ca dracu'. Las-o, mă, n-ai ce să faci, na cafea aicea!

Yoshiyama a refuzat cafeaua, iar Okinawa a mormăit, Treaba ta. Cu spinarea încovoiată, Yoshiyama se uita la perete, din timp în timp mai ofta, dădea să zică ceva, dar renunța. O vedeam pe Reiko întinsă pe podeaua din bucătărie. Pieptul îi urca și cobora încet și avea picioarele crăcănate și aruncate într-o parte ca un câine mort. Din când în când tresărea.

Yoshiyama s-a uitat l-a noi, s-a ridicat în picioare și a vrut să iasă. I-a aruncat o privire lui Reiko, care dormea, a băut niște apă de la robinet și a deschis ușa.

— Yoshiyama, nu pleca, stai, mă, aici, am zis eu, dar, drept răspuns, nu s-a auzit decât zgomotul ușii închise.

Okinawa a schițat un zâmbet amar și a plescăit din limbă.

— Aștia doi nu mai poa' să facă nimica, da' Yoshiyama nu înțelege, dacă-i tâmpit!

Ryū, vrei heroină? E super-curată asta, mai am un pic.

— Mersi, da' sunt cam obosit azi.

— Și zi așa, exersezi la flaut?

— Nu, mă.

— Păi da' nu din muzică o să trăiești?

— Nu-i bătut în cuie. În orice caz, acum n-am chef de nimic. Pur și simplu nu-mi surâde nimic.

Okinawa a pus albumul cu Doors pe care-l adusese.

— Ce-i, ești plictisit?

— Mda, da' nu e chiar plictiseală, e altceva, diferit de plictiseală.

— M-am întâlnit într-o zi cu Kurokawa, zicea că e disperat. Nu

prea am înțeles ce voia, dar, în orice caz, era disperat. Cică vrea să se ducă în Argentina, să intre în trupele de gherilă. Dacă i-a spus unuia ca mine așa ceva, bănuiesc că n-o să se ducă, de fapt. Tu nu te gândești la chestii de-astea, nu?

— Nu, nu. Eu doar, știi, acum mă simt gol. Gol. Pe vremuri se întâmplau o groază de chestii, dar acum sunt gol, nu mai pot să fac nimic, pentru că sunt gol, nu mai e nimic. De-aia acum vreau să mă uit la lume. Vreau să văd diverse lucruri.

Cafeaua lui Okinawa era prea tare, n-o puteam bea. Am adăugat niște apă fierbinte peste ea.

— Păi atunci du-te în India.

— Ce? Ce-ți veni cu India?

— Du-te în India și o să vezi diverse lucruri.

— De ce să trebuiască să mă duc în India? Nu de asta e vorba, îmi ajunge aici. Pot să văd chestii și aici, nu e nevoie să merg până acolo.

— Atunci vrei să încerci LSD? Vrei să trăiești fel de fel de experiențe? Nu înțeleg ce vrei de fapt.

— Nici eu nu știu exact. Nu știu ce ar fi bine să fac. Doar că nu mă duc în India, nu vreau să mă duc nicăieri. În ultimul timp, știi, mă uit afară pe geam. Mă uit mult, la ploaie și la păsări, sau pur și simplu la oamenii care trec pe stradă. Mă toot uit, e interesant, asta voiam să spun când am zis că vreau să mă uit la lume. În ultima vreme, nu știu de ce, dar totul pare nou, mult mai proaspăt.

— Nu vorbi ca un moș, Ryū, când ajungi să spui că totul pare nou, ăsta-i semn de bătrânețe.

— Nu fi tâmpit, nu asta vreau să zic.

— Ba chiar asta e, numa' că tu ești mult mai tânăr ca mine și nu știi, tu mai bine cântă la flaut, asta ar trebui să faci. Nu te mai înhăita cu tâmpiți ca Yoshiyama, fă și tu ce trebuie, uite, o dată ai cântat la flaut de ziua mea.

La bar la Reiko, am fost foarte fericit atunci. Nu știu, îmi treceau fiori prin piept, am avut o stare de nedescris. Mă simțeam foarte liniștit. Nu pot să-ți explic prea bine, dar mă simțeam de parcă mă împăcasem cu toți ăia cu care m-am certat. M-am gândit atunci că ești un tip foarte fericit, te-am invidiat că ai reușit să mă bagi în starea aia. Nu știu, mă, eu nu pot să fac nimic. De-atunci nu m-am mai simțit așa. Mă rog, probabil că dacă cineva face ceva, numai el poate să înțeleagă. Eu sunt doar un *junkie* și, când rămân fără heroină, simt că nu mai pot după o doză, sunt în stare să omor pe cineva ca să fac rost, într-un moment din ăsta m-am gândit la ceva. Aveam senzația că e ceva, nu, că între mine și heroină, știi, ar putea să fie ceva. Tremuram în ultimul hal și eram nebun după o doză, da' aveam senzația că lipsește ceva între mine și heroină. Bine, o dată ce îmi iau doza nu mă mai pot gândi la nimic. Și chestia aia care lipsește, nu știu, nu e Reiko, nu e nici maică-mea, e momentul ăla în care ai cântat la flaut. Voiam să vorbesc cu tine odată despre chestia asta. Nu știu cum te simțeai tu când ai cântat, da' pe mine m-ai băgat într-o stare meseriașă. În momentele alea mă gândesc

mereu că vreau și eu ce ai avut tu atunci. De câte ori trag heroina în seringă mă gândesc la asta, eu sunt belit, corpu' meu e o ruină. Uită-te și tu ce față fleșcăită am, sigur mă curăț în curând. Da' mă doare-n cur dacă o să crap, n-ai ce-i face, n-am nici un fel de regrete.

Numa' atât, vreau să știu mai bine ce e starea aia pe care am avut-o atunci când ai cântat la flaut. Numa' asta simt, că vreau să știu ce a fost aia. Dacă aș ști, poate că m-aș lăsa de heroină, sau poate că nu. Nu ăsta e motivul, da' tu să cânti la flaut, dacă fac rost de bani, o să vând eu niște heroină, îți cumpăr un flaut ca lumea.

Okinawa avea ochii tulburi și roșii. Vorbea cu cafeaua în mână și și-a vărsat câteva picături pe chiloți.

— Da, te rog, un Muramatsu!

— Ă? Ce-i aia?

— Muramatsu e o marcă de flaute. Asta îmi doresc, un Muramatsu.

— Gata, am înțeles. Îți iau de ziua ta, da' să-mi mai cânti.

*

Ryū, vino să-i potolești, m-am săturat de amândoi. Și mă mai doare și piciorul.

Kazuo deschisese ușa și, gâfâind, ne-a zis că Yoshiyama a luat-o la șuturi pe Kei.

Okinawa s-a întins pe pat și nu a spus nimic.

De pe acoperiș se auzeau țipete ce păreau să fie ale lui Kei. Nu striga pe cineva, erau țipetele alea grele pe care nu le poți înăbuși când ești lovit.

Kazuo a sorbit din cafeaua rece lăsată de Yoshiyama, și-a aprins o țigară și a început să-și schimbe bandajele de la picior. Dacă nu te duci acuma, ăla o omoară, e nebun de legat, a mormăit el.

Okinawa s-a ridicat și i-a spus:

— Lasă-i, mă, în pace, lasă-i să facă cum vor, eu m-am săturat de tot. Auzi, da' la picior ce-ai pățit?

— A, de la o bătă, trosc!

— Cine?

— Un bodyguard de la Hibiya, mi-e și silă să mai povestesc, mai bine nu mă duceam deloc acolo.

— Da' e o vânătaie, nu? Dacă ai vânătaie, nu e nevoie de bandaje, îți pui Salonpas. Ți-a rupt vreun os?

— Da, mă, da' ăla își bătuse cuie în bătă. De-aia tre' să țin locul dezinfectat, știi și tu că de la cuie faci cel mai ușor puroi.

*

În spatele rufelor puse la uscat, bătute de vânt, Yoshiyama o ținea pe Kei de păr și o lovea cu piciorul în burtă. Kei, cu fața umflată, gemea când genunchiul lui Yoshiyama se afunda în burta ei.

Kei scuipa sânge și era moale de tot. Yoshiyama era scaldat în sudoare rece și avea umerii țepeni.

*

Întinsă pe pat, Kei gemea de durere. Îi clănțăneau dinții, își încleșta degetele în cearșafuri, se apăsa cu mâinile unde fusese lovită. Reiko s-a trezit, a venit împleticindu-se din bucătărie și i-a tras o palmă zdravănă lui Yoshiyama, care plângea.

Kazuo, cu o față nefericită, își dezinfecta rana cu un medicament urât mirositor. Okinawa a dizolvat o pilulă Nibrole în apă caldă și i-a dat lui Kei.

E cam belită treaba, să-i dai în burtă. Yoshiyama, dacă moare Kei, se cheamă crimă, a spus Okinawa. Mor și eu împreună cu ea, a venit răspunsul plângăcios. Kazuo a chicotit. Reiko i-a pus lui Kei un prosop umed pe frunte și i-a șters sângele de pe față. Pe burtă i se vedeau urme vinete. Sigur avea hemoragie internă. Insista că nu vrea să meargă la spital. Yoshiyama s-a apropiat și, cu lacrimile căzându-i pe burta lui Kei, s-a uitat la ea. Lui Kei îi zvâcnea o venă groasă la tâmplă și transpira neconținut o sudoare gălbuie. Tot ochiul drept era roșu. Reiko i-a desfăcut buzele sparte și a încercat să oprească cu un tifon sângele care curgea de la un dinte rupt.

— Iartă-mă, iartă-mă, Kei! a zis Yoshiyama încet, cu o voce răgușită. Kazuo, care terminase de schimbat bandajele, i-a zis, Ce iartă-mă, uită-te ce i-ai făcut!

— Spală-te pe față!

Reiko l-a împins pe Yoshiyama spre bucătărie. Nu suport să te văd cu fața aia, hai, du-te și spală-te!

Kei și-a luat mâna de pe burtă, a clătinat din cap că nu vrea heroina pe care i-o oferise Okinawa și a spus gâfâind:

— Îmi pare rău, v-am stricat buna dispoziție, da' gata, s-a terminat, de-aia am înghițit-o și pe asta, fiindcă de-acum s-a terminat.

Nu te necăji, că nu ne distram chiar așa de tare, a râs Okinawa. Yoshiyama a început din nou să plângă.

— Kei, nu spune așa ceva, nu spune că s-a terminat, Kei, nu mă părăsi, te rog, iartă-mă, fac orice!

Okinawa l-a împins pe Yoshiyama spre bucătărie.

Gata, s-a terminat, du-te și spală-te pe față!

Yoshiyama a dat din cap, s-a șters pe față cu mâneca și s-a îndreptat spre bucătărie. S-a auzit apa curgând.

Când s-a întors, Kazuo a scăpat un strigăt. Băi, ăsta-i dus! a clătinat Okinawa din cap. În clipa în care l-a văzut, Reiko a țipat și a închis ochii. Yoshiyama avea încheietura de la mâna stângă despătată și sângele îi curgea pe covor. Kazuo s-a ridicat în picioare și a strigat, Ryū, cheamă o ambulanță!

Yoshiyama își ținea cu mâna dreaptă încheietura tăiată. Kei, acuma înțelegi? a zis cu o voce nazală.

Am vrut să mă duc să chem o ambulanță, dar Kei m-a apucat

de braț și m-a oprit. S-a ridicat, ajutată de Reiko, și l-a privit drept în ochi pe Yoshiyama, care sângera. S-a apropiat de el și i-a atins ușor rana. Yoshiyama se oprise din plâns. Kei i-a apucat încheietura tăiată și a ridicat-o până în dreptul ochilor. A vorbit cu greutate, din cauza gurii umflate:

— Yoshiyama, noi mergem acum să mâncăm. N-am mâncat încă nici unul dintre noi, așa că mergem la masă. Tu, dacă vrei să mori, poți să mori singur și nu-i fă probleme lui Ryū, du-te afară și mori singur!

O asistentă cu un buchet de flori în mână trecea pe coridorul lustruit cu ceară. Nu avea decât un singur ciorap, cealaltă gleznă era înfășurată într-un bandaj pătat cu galben. Femeia din fața mea, care-și bălângănea plictisită picioarele, și-a aruncat privirea asupra buchetului mare de flori, învelit în celofan strălucitor, a bătut-o pe umăr pe cea de lângă ea, care părea să-i fie mamă, și i-a șoptit, Cine știe ce scump o fi fost!

Un bărbat în cârjă, cu câteva reviste în mâna stângă, a tăiat rândul celor care își așteptau medicamentele. Piciorul drept îi era țeapăn de la coapsă, avea *glezna* răsucită spre interior și de pe căpută îi curgea praf alb pe degete. Degetul mic și inelarul se iveau ca doi negi din bucata aceea de carne în formă de picior.

Lângă mine stătea un bătrân cu gâtul înfășurat în bandaje rigide. În fața lui era o femeie care tricota. Bătrânul a intrat în vorbă cu ea:

Am venit să-mi îndrepte gâtul. Câteva fire de păr alb și uscat îi atârnav în barbă, iar ochii, ca două crăpături, abia dacă se puteau distinge printre riduri. O privea pe femeia care împletea cuminte.

Doare de mai bine mori, doare așa rău că mă gândesc că mai bine muream. Nu-mi place, chiar nu s-o putea face altceva pentru noi ăștia bătrâni?

Bătrânul a râs hârâit, ducându-și mâna la bandaj, iar femeia negricioasă cu gâtul gros l-a privit fără să se oprească din tricostat.

— Trebuie că vă e foarte greu.

Bătrânul a râs, și-a mângâiat fața plină de pete roșii și maronii, apoi a tușit sec.

Of, of, nu mai merge nici să conduci când îmbătrânești, nu mă mai lasă noră-mea să mă urc în mașină, nici asta nu mai am voie.

O femeie de serviciu, cu un batic alb pe cap, a venit să șteargă sângele care-i picura lui Yoshiyama pe podea.

Îndoită de spate, femeia cu față rotundă căra un mop și o găleată. Și-a întors capul spre coridorul de unde venise și a strigat, Kashi, Kashi, e-n regulă, nu mai e nevoie!

Toți cei din sala de așteptare și-au ridicat privirile. Femeia a început să șteargă pe jos, fredonând un cântec vechi.

Ce avem aici, sinucidere? Mă rog, dacă n-ai murit e doar

tentativă, dar să știi că de la bun început n-ai procedat bine. Oamenii sunt clădiți zdravăn, să nu moară așa ușor. Tre' să-ți apeși cu putere încheieturile de un perete și să tragi de piele, până-ți iese o venă și atunci, harști! Dar dacă vrei într-adevăr să mori, nu să te prostesti, uite aici, sub ureche, tai cu o lamă și te-ai dus. Chiar dacă te aduc imediat la mine cu salvarea, tot nu mai ai scăpare, i-a spus lui Yoshiyama doctorul care-l examinase.

Cât stătusem în sala de așteptare, Yoshiyama se frecase la ochi.

Probabil că nu voia ca doctorul ăsta între două vârste să vadă că plânsese.

Bătrânul cu gâtul bandajat a intrat în vorbă cu femeia de serviciu:

— Se duce?

— Ce? A, dacă dai cât e încă ud, se duce imediat, dar altfel...

— E tare greu.

— Ce anume?

— Să cureți sânge, e tare greu.

În curtea spitalului se jucau trei copii în cărucioare. Toți aveau gâturile subțiri, își aruncau unul altuia o minge galbenă și, când nu reușeau să o prindă, o asistentă le-o ridica. Uitându-mă mai bine, am observat că unuia dintre copii îi lipseau mâinile de la încheietură. Lovea cu brațele mingea pe care o arunca asistenta, dar aceasta o lua în direcție greșită. Totuși copilul râdea, dezvelindu-și dinții.

— Ia uite, cine-ar fi zis că sângele poa' să fie o problemă! Eu n-am făcut războiu' și nu prea am văzut mult sânge, da' uite ce problemă e, tare mă mir.

— Păi da' ce, eu am făcut războiul?

Femeia de serviciu a turnat un praf alb pe urmele de sânge. S-a așezat în genunchi și a început să frece cu peria.

Mingea s-a rostogolit într-o băltoacă, iar asistenta a șters-o cu o cârpă. Copilul fără mâini a strigat nerăbdător, agitându-și brațele scurte.

— Cică se duce dacă dai cu acid clorhidric, sau așa ceva.

— Ță e doar pentru toalete. Dacă dau pe aici se strică toată podeaua.

În depărtare, copacii se clătinau. Asistenta arunca mingea copiilor. Femei însărcinate, cu abdomenele umflate, coborau în grupuri din autobuz, îndreptându-se către spital. Un bărbat tânăr cu un buchet de flori în mână a urcat în grabă pe scări. Femeia care tricota s-a uitat către el. Femeia de serviciu fredona același cântec de mai înainte, iar bătrânul citea un ziar pe care îl ridicase în dreptul ochilor, deoarece nu-și putea înclina capul.

Sângele lui Yoshiyama, amestecat cu praful alb, formase o spumă roz pe podea.

— Ryū, îmi pare rău, o să adun bani și mă duc în India, muncesc ca hamal și strâng bani, n-o să-ți mai fac probleme, mă duc în India.

Pe drumul înapoi de la spital, Yoshiyama a continuat să vorbească de unul singur. Pe sandalele de cauciuc și pe degetele de

la picioare avea urme de sânge. Își atingea din când în când pansamentul. Încă era palid, dar spunea că nu îl doare. Ananasul aruncat se rostogolise chiar lângă plop. Era seară și nu se zărea nici o pasăre.

*

Kazuo nu mai era; Kei ne-a spus că plecase imediat după noi. Ar trebui să învețe de la Yoshiyama ce-i aia curaj, e camtâmpit, nu-nțelege nimic.

Okinawa și-a făcut a treia doză de heroină și s-a rostogolit pe podea. Fața lui Kei deja se mai dezumflase. Yoshiyama s-a așezat la televizor.

E un film despre viața lui Van Gogh, Ryū, uită-te și tu!

Cineva a cerut o cafea, dar Reiko n-a răspuns. Yoshiyama i-a spus lui Kei că s-a hotărât să plece în India. Da? i-a răspuns ea monosilabic.

Reiko s-a ridicat și l-a zgâlțâit de umăr pe Okinawa, care stătea nemișcat cu o țigară în gură. Unde ai pus ce-a rămas? Cretinule, nu mai ai, s-a terminat, dacă vrei să-ți mai injectezi cumpără-ți singur! l-a tras un șut cât de tare a putut lui Okinawa în picior. Scrumul țigării i-a căzut lui Okinawa pe pieptul gol. A râs încet, dar nu s-a mișcat. Reiko i-a izbit seringă de podeaua de ciment a balconului.

la să strângi! am zis eu, dar Reiko nu mi-a răspuns și a înghițit cinci pastile de Nibrole. Okinawa continua să râdă, tremurând.

— Ryū, nu vrei să cânti un pic la flaut? a spus el, uitându-se la mine.

La televizor, Van Gogh, interpretat de Kirk Douglas, își tăia, tremurând, o ureche.

Yoshiyama s-a luat după asta, tu orice ai face imiți pe cineva, a spus Kei.

— N-am chef să cânt acum, Okinawa.

Van Gogh a țipat și toți, în afară de Okinawa, ne-am întors capetele către televizor.

Pipăindu-și bandajele pline de sânge, Yoshiyama tot încerca să intre în vorbă cu Kei. Te mai doare burta, pentru mine a fost un moment hotărâtor, în cazul în care mă duc în India, poți să ajungi până la Singapore și acolo o să vin eu să te aștept și o să putem să mergem în Hawaii. Kei nu îi răspundea.

Pieptul lui Okinawa se ridica și cobora încet.

Eu o să-mi vând corpul și o să-mi cumpăr heroină, așa cum mi-a zis Jackson. Ryū, du-mă la Jackson, mi-a zis că pot să merg oricând, lui Okinawa nu-i mai cer, du-mă la Jackson, a strigat deodată Reiko. Okinawa râdea de nu mai putea.

— Râzi tu, da' nu ești decât un *junkie*, ești un boschetar, uite ce murdar ești, exact ca aurolacii. M-am săturat să-ți sug pula aia împuțită și fleșcăită! Impotentule! O să vând baru', Ryū. Dup-aia o să vin aici, așa că o să-mi iau o mașină, o să-mi cumpăr heroină. Și o să fiu femeia lui Jackson. Sau a lui Saburo.

O să-mi iau o rulotă, un autobuz din ăla în care poți să dormi, și o să dau bairame în fiecare zi. Ryū, să-mi cauți o mașină din aia!

Okinawa, tu nu știi ce lungă o au negrii ! Chiar dacă iau heroină, tot stă lungă și ți-o bagă adânc de tot. Da' tu, mă, tu ești un aulac, știi cât de tare puți?

Okinawa s-a ridicat și și-a aprins o țigară. Cu privirea pierdută, sufla ușor fumul.

— Reiko, întoarce-te în Okinawa, te duc eu. E mai bine așa, întoarce-te la cursurile de coafeză, vorbesc eu cu maică-ta. Nu-i bine să stai într-un loc ca ăsta.

— Nu fac mișto, Okinawa, du-te și te culcă, data viitoare când o să rămâi fără droguri și o să vii la mine să mă rogi plângînd, n-o să-ți împrumut nimic. Tu să te întorci în Okinawa, tu vrei să te întorci acolo, da' eu nu-ți dau bani de drum. Nu mai ai heroină, să nu vii la mine să plângi după bani. Să nu te mai aud, dă-mi și mie măcar o mie de yeni, că nu mai vezi nici un yen de la mine! Tu să te întorci în Okinawa!

Okinawa s-a întins din nou și a mormăit, Treaba ta. Apoi mi-a spus, Bă, cântă la flaut!

— Ți-am zis că n-am chef să cânt!

Yoshiyama se uita la televizor, fără să mai zică nimic. Kei, care părea că încă mai suferă, a mai luat niște Nibrole. La televizor s-a auzit o împușcătură, lui Van Gogh i-a tremurat gâtul și Yoshiyama a murmurat, Gata, s-a dus!

Pe o grindă era un fluture de noapte.

La început am crezut că era o pată, dar, uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că își schimbase puțin poziția. Pe aripile cenușii îi creștea un puf subțire.

După ce a plecat toată lumea, am avut senzația că încăperea e mai întunecată decât de obicei. Nu că lumina e mai slabă, ci mi se părea că eu mă îndepărtasem de sursa de lumină.

Pe podea căzuseră tot felul de lucruri. Fire încâlcite de păr, astea sigur sunt de la Moko. Hârtia în care fusese împachetată prăjitura pe care o adusesse Lilly, firimituri, bucăți de unghii roșii, negre și transparente, petale, șervețele murdare, chiloți de damă, sângele uscat al lui Yoshiyama, ciorapi, țigări rupte, cioburi, petice de folie de aluminiu, un borcan de maioneză.

Coperți de discuri, filme, cutia în formă de stea în care fusese o prăjitură, un etui de seringă, o carte - era o antologie de poezii de Mallarme pe care o uitase Kazuo. Am luat cartea și am storcit fluturele cu dungii albe și negre. Pe lângă zgomotul pe care l-au făcut sucurile ce au țâșnit din burta lui, s-a auzit și un țipăt mic.

— Ryū, ești obosit, ochii tăi arată ciudat, n-ar fi mai bine să te întorci acasă și să te culci?

După ce omorâsem fluturele, începuse să mă împungă foamea,

așa că am ros din friptura de pui rece care rămăsese în frigider. Se stricase de tot, acreala înțepătoare mi s-a răspândit parcă în cap. Când am încercat să-mi bag degetele în gât și să scot bucata cleioasă, m-a trecut un fior. Un fior atât de intens, de parcă îmi trăsesese cineva un șut. Oricât m-am frecat pe gât, tot îmi rămânea pielea de găină. Am făcut gargară de nu știu câte ori, dar acreala nu mi se ducea din gură și îmi simțeam gingiile unsuroase. Pielea de pui care mi se înfipsese între dinți îmi amorțea limba. Am scuipat bucata de carne, plină de salivă, care a plutit soios în chiuvetă. Gaura de scurgere era înfundată de o bucată de cartof și chiuveta era plină de apă murdară și grăsime sleită. Am scos bucata de cartof, slinoasă și băloasă, și apa a început să se scurgă. Bucata de pui a fost suptă în gaura rotundă.

— N-ar fi mai bine să te întorci acasă și să te culci? S-au cărat ciudații ăia?

Lilly aranja patul. Prin neglijența semi-transparentă se întrezărea fundul bombat. Inelul de la mână stângă îi strălucea când și când în lumina roșie din tavan. O lumină reflectată egal pe toate suprafețele lui.

Sorbită în gaura de scurgere, bucata de friptură de pui rămăsese înțepenită în cele patru găurele. Pe carnea lipicioasă, deși mestecată și dizolvată de saliva mea, se vedeau clar porii și câteva tuleie care păreau de plastic. Aveam pe mâini grăsime urât mirositoare și degeaba m-am spălat, căci mirosul persista. M-am întors în sufragerie și mi-am luat o țigară de pe televizor. M-a cuprins o neliniște de ne-descriș. Mă simțeam de parcă m-ar fi îmbrățișat o bătrână care suferă de o boală de piele.

— S-au cărat ciudații ăia? Ryū, hai să-ți dau o cafea, ceva.

Măsuța albă și rotundă, făcută de deținuți în Finlanda, măsuța cu care Lilly se mândrea întotdeauna, reflecta lumina. Pe suprafața ei se distingeau câteva nuanțe verzi. O dată ce le-am observat, nuanțele de verde s-au intensificat în ochii mei. Erau exact precum verdele acela special, apropiat de portocaliu, pe care îl vezi când soarele se scufundă în mare.

— Ia zi, bei o cafea? Îți pun și niște coniac, trebuie să dormi ca lumea. Și eu mă simt aiurea din ziua aia, nici nu m-am mai dus la muncă. Trebuie să repar și mașina, am zgâriat-o rău de tot, nu s-a îndoit tabla, da' costă foarte mult s-o vopsești, e nasol. Da' vreau să mai facem de-astea.

Lilly s-a ridicat de pe canapea. Glasul ei venea din depărtare. Parcă mă uitam la un film vechi, parcă Lilly stătea la distanță de mine și îmi vorbea printr-un tub. Lângă mine nu era decât o păpușă minuțios lucrată care arăta ca Lilly. Își mișca gura, dar vorbele ei nu erau decât o bandă înregistrată.

Acasă, valul de frig care mă cuprinsese nu mă părăsea. Am scos un pulover și l-am pus pe mine, am închis ușa de la balcon și am tras draperiile, dar tot înghețat eram, cu toate că începusem să transpir.

În camera închisă, vântul se auzea acum mai încet, ca o șoaptă.

Nu mai vedeam nimic afară și mă simțeam prizonier acolo.

Nu dădusem prea mare atenție peisajului de afară, dar acum îmi apăreau în fața ochilor bețivul care traversa strada, femeia roșcată care alerga, cutia goală de suc pe care cineva o aruncase dintr-o mașină în mers, silueta întunecată a plopului, umbra spitalului în noapte, stelele, toate îmi apăreau clar în fața ochilor. În cameră plutea un abur neobișnuit. Mi-era greu să respir. Fumul de țigară se înălța și de undeva veni miros de unt topit.

Am căutat gaura prin care pătrundea mirosul acela, dar am călcat pe niște insecte moarte și m-am murdărit pe picioare de sucurile și de praful de pe aripile lor. Se auzea un câine lătrând. Am dat drumul la radio. Van Morrison cânta *Domino*.

Am deschis televizorul și deodată a apărut un nebun ras în cap care urla fioros: „Nu e evident?” Am închis televizorul și pe ecranul înnegrit a apărut chipul meu, distorsionat. Eul de pe ecranul întunecat își mișca buzele, vorbea de unul singur.

— Am dat de unu' exact ca tine într-o carte, seamănă perfect cu tine.

Lilly s-a așezat pe un scaun în bucătărie, așteptând să fiarbă apa din cana rotundă de sticlă. Am prins o gâză care zbura primprejur. M-am afundat în canapeaua pe care până mai înainte stătuse Lilly și mi-am trecut limba peste buze de nenumărate ori.

— Tipu' ăsta are câteva prostituate în Las Vegas și dă petreceri pentru fel de fel de tipi bogați și le oferă femei, exact ca tine, așa-i? Și e tânăr, cred că e de o vârstă cu tine, tu cât ai, nouășpe?

Sticla s-a albit și au început să iasă aburi. Flacăra tremurătoare a lămpii cu alcool se reflecta în geam. Pe perete se mișcau umbrele mari ale lui Lilly. Umbra de la becul din tavan, mai mică și mai întunecată, și încă una, de la lampa cu alcool, mai mare și mai subțire, se suprapuneau cu mișcări complicate, ca o vietate, întocmai ca o amibă când se divide.

— Ryū, mă asculți?

Îhî, am răspuns eu. Vocea mi s-a oprit pe limba încinsă și uscată și a sunat ca vocea altcuiva. Cu sentimentul neliniștitor că nu e vocea mea, mi s-a făcut frică să mai vorbesc. Lilly ținea în mână o pălărie cu pene și din când în când își desfăcea neglijența ca să se scarpine pe piept.

— Tipu' ăsta a pus-o să se prostitueze pe prietena lui cea mai bună din liceu.

Okinawa plecase ultimul, își pusese salopeta urât mirositoare și trăsese ușa fără să spună la revedere.

— El era fiul nelegitim al unei prostituate, făcut cu un prinț dintr-o țară mică, care venise incognito în Las Vegas să se distreze.

Oare despre ce tot vorbește Lilly?

Ceva nu era în regulă cu vederea mea. Lucrurile erau neclare. Pe sticla de lapte de pe bufet parcă se întindea o eczemă. Era și pe spinarea arcuită a lui Lilly. Nu o eczemă care crește pe suprafața pielii, ci una care o jupoaie și îi ia locul.

Mi-am amintit de prietenul meu care suferise de ficat și murise.

Mi-am amintit ce spunea el întotdeauna. De durut, doare tot timpul, atunci când nu ne doare, de fapt doar uităm, uităm că ne doare. Nu e din cauză că am eu o tumoare, pe toți ne doare. De-aia când mă săgetează durerea mă simt liniștit, simt că mi-am revenit la normal, sigur că e nasol, dar mă simt liniștit. De când ne naștem ne doare.

— Tipu' se duce în deșertul Nevada, la amurg, se suie în mașină și se duce în deșert.

Lilly a turnat cu o linguriță praful negru în apa care începuse să fiarbă. Mirosul a ajuns până la mine. Când Jackson și Rudianna mă încălecase, mă simțisem ca o păpușă galbenă. Cum ajunsese oare atunci să fiu o păpușă?

Acum Lilly îmi părea o păpușă, cu părul roșu căzându-i pe spate, stând aplecată. O păpușă veche, care miroase a mucegai, o păpușă care și spune același lucru când tragi de un șnur. Dacă îi desfaci capacul de la piept, găsești câteva baterii, o păpușă făcută să îi strălucească ochii când vorbește. Firele de păr i-au fost implantate unul câte unul și, dacă-i torni lapte în gură, lichidul lipicios îi curge printr-o gaură în partea de jos. Chiar dacă o izbești de podea - atâta vreme cât casetofonul ei încorporat nu se strică — continuă să vorbească. Ryū, bună dimineața, eu sunt Lilly, Ryū, ești bine? Eu sunt Lilly, bună dimineața, Ryū, ești bine, eu sunt Lilly, bună dimineața.

— Acolo în deșert vede o bază unde sunt bombe cu hidrogen. Bombele stau aliniate, imense cât o clădire, în baza peste care se lasă seara.

În camera mea, frigul care mă cuprinsese devenea din ce în ce mai intens. M-am îmbrăcat mai gros, m-am învelit cu pături, am băut whisky, am deschis și am închis ușa, am încercat să dorm. Mi-am făcut o cafea tare, am încercat să fac gimnastică, am fumat nu știu câte țigări. Am citit, am stins toate luminile, apoi le-am aprins din nou. Am deschis ochii și am privit îndelung petele de pe tavan, apoi i-am închis și am numărat în gând. Mi-am amintit ce se întâmpla într-un film pe care îl văzusem cândva, mi-am amintit dintele spart al lui Male, penisul lui Jackson, ochii lui Okinawa, fundul lui Moko, părul pubian scurt al Rudianei.

Afară au trecut niște bețivi care cântau tare. Părea să fie un cântec de demult, al unor ocași în lanțuri sau unul militar pe care îl cântă soldații japonezi în cor, răniți în luptă, gata să se arunce de pe faleză, îndreptați către mare, cu bandaje pe față, cu trupurile slabe și ciuruite de răni din care ies puroi și viermi, salută spre răsărit, cu ochii fără nici o sclipire și cântă acest cântec trist.

Ascultam și priveam absent imaginea mea distorsionată în ecranul televizorului. Am simțit că mă afund într-un vis adânc din care nu puteam ieși, indiferent de cât de mult mă străduiam. Imaginea reflectată în televizor și soldații japonezi care cântau în spatele ochilor mei s-au suprapus. Punctele negre care le formau, acele puncte negre care scoteau la suprafață imaginile în funcție de densitatea lor, îmi roiau prin minte așa cum viermuiesc omizile nenumărate într-un piersic. Punctele zdrențuite au început să-mi

zumzăie prin cap și să ia forma unei neliniști fără formă. Mi-am dat seama că mi se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Ochii tulburi din ecran se deformați ca și cum s-ar fi topit și am spus eului acela, Cine ești tu?

De ce ți-e ție frică?

— Rachetele - din alea, cu rază lungă de acțiune -, rachetele erau aliniate în deșertul pustiu și nesfirșit din Nevada. În deșertul în care oamenii nu se văd mai mari decât o muscă. Acolo erau rachetele, mari cât o clădire.

Apa din cana de sticlă fierbea. Lichidul negru bolborosea. Lilly a omorât o găză. Și-a dezlipit din palmă găza moartă, care se transformase într-o linie, și a aruncat-o în scrumieră. Din scrumieră se ridica un fum purpuriu, care se amesteca cu aburul ce ieșea din lichidul negru. Lilly a luat țigara cu degetele ei subțiri, apoi a pus capacul pe lampă și a stins-o. Umbra enormă de pe perete a cuprins pentru un moment întreaga încăpăre, apoi a pălit. A dispărut întocmai ca un balon înțepat cu un ac. A fost înghițită de umbra mai mică și mai intensă proiectată de becul din tavan.

Lilly a turnat cafeaua în ceașcă și mi-a întins-o. M-am uitat în ea și mi-am zărit chipul reflectându-se tremurător.

— Și tipu' strigă la rachete, i s-au întâmpat o groază de chestii și nu mai înțelege nimic. Unde a ajuns până acum, cine e el, nu știe ce ar trebui să facă de acum înainte, nu îl aude nimeni, e sătul și foarte singur, așa se gândește. Și se întoarce către rachete și strigă în mintea lui, Explodați, explodați, vă rog!

Am observat că eczema aceea se întinsese și pe suprafața cafelei. Când eram mic, bunica mea a fost internată în spital, cu cancer.

Bunica a făcut alergie la analgezicele pe care i le dăduse doctorul, tot corpul i se umflase și până și trăsăturile feței i se schimbaseră din cauza erupției. M-am dus în vizită la spital și mi-a spus, scărpinându-se, Ryū, băiatule, eu mor, boala asta e de pe lumea ailaltă, mor. Ceva exact ca eczema pe care o făcuse bunică-mea plutea acum pe suprafața cafelei. La insistențele lui Lilly, am băut-o. Când lichidul fierbinte mi-a curs pe gât, am simțit că frigul din mine și eczema care acoperea obiectele din jur s-au amestecat.

— Nu-i așa că seamănă cumva cu tine? Eu așa m-am gândit, de când am început să citesc cartea, că seamănă cu tine.

Lilly se așezase pe canapea. Picioarele ei descriau o curbă neobișnuită, care se termina în papucii roșii. M-am mai simțit ca acum o dată, când am luat LSD în parc. Copacii se proiectau pe cerul nopții, iar printre ei se zărea un oraș străin. M-am îndreptat spre el. În orașul acela imaginar nu era țipenie, toate ușile erau închise și eu mă plimbam de unul singur. Am ajuns până la periferie, unde am întâlnit un bărbat slab, care m-a oprit și mi-a spus că nu pot trece mai departe. L-am ignorat și am continuat să merg, dar corpul a început să mi se răcească și m-am transformat într-un cadavru. Mi-am așezat cadavru palid pe o bancă, dar acesta s-a

îndreptat către mine, care priveam halucinația pe ecranul nopții. Se apropia de parcă voia să dea mâna cu mine, cel real. M-a apucat teama și am fugit înapoi. Dar cadavrul meu mă urmărea, m-a prins, a intrat în mine și a preluat controlul. Atunci m-am simțit exact ca acum. Mi se părea că am o gaură în cap prin care mi se scurg cunoștința și amintirile, iar în locul lor intră eczema și un val de frig ca o bucată de pui stricat. Dar atunci, tremurând și agățându-mă de banca udă, mi-am spus:

E OK, uite, lumea e încă sub picioarele tale. Stau pe pământul ăsta, pe același pământ pe care sunt copaci și furnici care cară zahăr spre mușuroaiele lor, și fete care se joacă cu mingea, și cățeluși care aleargă.

Pământul ăsta trece pe sub nenumărate case și munți, și râuri, și mări, trece peste tot. Și eu stau pe pământul ăsta.

Nu-ți fie teamă, mi-am zis, lumea e încă sub picioarele tale.

— M-am gândit la tine când am citit romanul ăsta. Mă întrebam și eu, de acum încolo ce o să faci, Ryū? Nu știi ce a făcut tipul ăla, n-am terminat cartea.

În copilărie, când mai cădeam și mă juleam, îmi curățau rana cu un medicament cu miros puternic – îmi plăcea asta. Pe rana plină de sânge mi se adunau, invariabil, fie pământ, fie noroi, fie urme de iarbă sau găze storcite și îmi plăcea durerea provocată de medicamentul efervescent. Când terminam cu joaca și priveam soarele apunând, îmi suflam peste julitură strâmbându-mă și aveam senzația liniștitoare că eu și priveliștea cenușie a înserării ne iertam reciproc. Exact opusul heroinei sau al contopirii în mucusul unei femei, durerea mă făcea să mă detașez printre lucrurile dimprejur, mă făcea parcă să strălucesc. Cum străluceam, puteam să mă apropiu de razele portocalii frumoase ale soarelui care apunea. Mi-am amintit toate astea în camera mea și, nemaisuportând valul de frig, am încercat să fac ceva să scap de el. Am băgat în gură aripile fluturului mort rostogolit pe covor. Se întărise un pic și suc verde care îi ieșise din corp se uscăse. Pulberea aurie îmi strălucea pe buricele degetelor. Ochii, ca două sfere mici și negre, au lăsat în urmă dâre când i-am separat de corp. Când i-am rupt o aripă și am pus-o pe limbă, puful subțire m-a înțepat în gingii.

— E bună cafeaua? Zi ceva! Ryū! Ryū! Ce-i cu tine?

Trupul lui Lilly îmi părea făcut din metal. Dacă îndepărtai pielea albă, probabil că s-ar fi văzut aliajul strălucitor.

Îhî, e bună, Lilly, e bună cafeaua, am răspuns eu. Mâna stângă mi-a zvâcnit. Am tras aer adânc în piept. Pe perete era un poster cu o fată. Un poster cu o fată care se tăia la picioare într-un ciob sărind coarda pe un teren viran. Am simțit un miros ciudat. Am scăpat ceașca cu lichid negru și fierbinte.

Ce faci, Ryū, ce se întâmplă?

Lilly a venit cu o cârpă albă. Ceașca albă se spărsese pe podea și din covorul care absorbise lichidul se înălțau aburi. Printre degetele de la picioare simțeam umezeala lipicioasă.

Ce-i? Tremuri? Spune-mi ce se întâmplă cu tine! M-am atins de

Lilly. Avea corpul aspru și tare, ca o pâine veche. Mi-a pus mâna pe genunchi. Spală-te pe picioare, mai e încă apă, hai, du-te repede și spală-te! Fața lui Lilly era distorsionată. S-a aplecat și a adunat cioburile ceștii. Le aduna și le pune pe o revistă pe coperta căreia râdea o tânără străină. În câteva cioburi era adunat lichid așa că l-a scurs în scrumieră. Țigara aprinsă s-a stins cu un sfârâit. Lilly a observat că mă ridicasem în picioare. Fruntea îi strălucea de cremă. De la început mi-am zis că e ceva în neregulă. Ai luat ceva, nu? În orice caz, du-te și spală-te pe picioare, să nu te prind că-mi murdărești covorul cu picioarele alea! Ținându-mă de canapea, am făcut un pas. Îmi ardeau tâmpile și eram atât de amețit, încât se învârtea camera cu mine. Hai, du-te să te speli, la ce te uiți, du-te și spală-te!

Dalele de gresie din baie erau reci, iar furtunul dușului, care atârna, mi-a amintit de scaunul electric dintr-o cameră de execuție pe care o văzusem cândva într-o fotografie. Pe mașina de spălat era o pereche de chiloți pătați cu roșu. Păianjenii alergau încolo și încăoace, țesându-și pânze pe faianța galbenă de pe pereți. Am lăsat apa să-mi curgă fără zgomot pe picioare, în gaura de scurgere, acoperită de o plasă de sârmă, erau înfundate bucăți de hârtie. Când am venit aici am trecut prin curtea spitalului, unde luminile se stinseseră. Aruncasem fluturele mort pe care îl țineam în mână, țintind într-un tufiș. Soarele dimineții va usca lichidul verzui și poate va deveni hrană pentru alte găze înfometate.

Ce faci? Ryū, mai bine te duci acasă, nu pot să mă-nțeleg cu tine așa! Lilly mă privea. Sprijinită de un perete, a aruncat în duș cârpa albă pe care o ținea în mână. Cârpa era pătată de lichid negru. Mă uitam la Lilly și la neglijeele ei alb strălucitor ca un copil nou-născut care a deschis ochii pentru prima oară. Ce-o fi chestia aia cu păr des? Și sub el, sferele strălucitoare care se mișcă, ce-or fi? Dar dedesubt, protuberanta aia cu două găuri? Despicătura aia întunecată, mărginită de două falduri de carne? Și înăuntru, oasele alea mici și albe, ce sunt? Ce e bucata aia de carne roșie și alunecoasă?

Canapeaua roșie cu modele florale, pereții cenușii, peria cu fire de păr roșcate încâlcite, covorul roz, tavanul crem pătat din loc în loc, de care erau atârinate flori uscate, cablul electric învelit în pânză, care cobora în linie dreaptă și, sub el, globul de lumină tremurătoare, înăuntru un turn de cristal. Turnul se mișca cu o viteză uimitoare, am închis ochii, care mi se topeau de durere, am văzut fețele câtorva zeci de oameni râzând și mi s-a tăiat răsuflarea. Spune-mi ce-i cu tine, de ce ești atât de nesigur, îți pierzi mințile? Îmi persista pe retină imaginea roșie a becului, care se suprapunea peste chipul lui Lilly. Imaginea s-a lărgit și s-a răsucit precum sticla topită, s-a spart și s-a transformat în puncte care s-au împrăștiat dintr-o margine în alta a câmpului meu vizual. Lilly, cu fața acoperită de puncte roșii, s-a apropiat și m-a atins pe obraz.

De ce tremuri? Spune ceva!

Mi-am amintit fața unui bărbat, un bărbat care avea și el puncte

pe chip. Un medic militar american care pe vremuri stătuse cu chirie în casa bunicii mele, la țară. Ryū, ai pielea de găină, ce s-a întâmplat? Spune ceva, mă sperii!

M-am dus o dată să iau banii pe chirie de la doctor și o japoneză slabă, cu părul negru și față de maimuță, mi-a arătat sexul ei. Sunt OK, Lilly, sunt OK, n-am nimic, sunt doar un pic agitat, mereu sunt așa după bairame.

În camera doctorului, decorată cu sulite cu vârful otrăvit, făcute de băștinașii din Noua Guinee, femeia fardată puternic mi-a arătat sexul, bălăbănindu-și picioarele.

Ești drogat, nu? Asta e!

Ochii lui Lilly mă absorbeau. Aveam impresia că sunt înghițit de ea. Doctorul i-a deschis gura femeii și mi-a arătat. I s-au topit dinții, a spus el în japoneză și a râs. Lilly a scos o sticlă de coniac. Nu ți-e bine, vrei să te duc la spital? Femeia cu gura ca o gaură căscată a țipat ceva. Lilly, nu știu ce se-ntâmplă. N-ai niște Philopon să-mi faci, ca să mă mai liniștesc?

Lilly m-a forțat să beau din coniac. Am mușcat cu putere marginea paharului. Prin sticla udă se vedea lumina din tavan. Punctele se suprapuneau peste alte puncte, amețeala s-a intensificat și mi s-a făcut greață. Nu mai am nimic acum, că după ce-am luat atunci mescalina, mi l-am făcut pe tot. Eram și eu foarte agitată și mi l-am făcut pe tot.

Doctorul i-a băgat femeii tot felul de obiecte în fund. Femeia a mânjit cearșafurile de ruj, a gemut și s-a uitat la mine, apoi s-a întors către doctorul care se prăpădea de râs, cu un pahar de whisky în mână, și a țipat într-o engleză stricată *Gimmie cig*¹⁷ Lily m-a așezat pe canapea. Zău că n-am luat nimic, nu e ca atunci, nu e ca atunci când am văzut avionul.

Atunci aveam corpul plin de păcură, mi-era frică și atunci, dar acum e diferit. Sunt gol. Nu e nimic. Îmi frige capul și mi-e frig, tot nu reușesc să scap de frigul ăsta. Nu pot să mă mișc în voie și chiar să vorbesc e straniu. De parc-aș vorbi într-un vis.

Parcă aș vorbi într-un vis înfricoșător, pe care nici nu știu de unde să-l apuc. Cu femeia japoneză tâmpită, nu tu, Lilly, e vorba de altcineva. Mă gândesc întruna la femeia asta și la doctorul militar. Da' știu foarte bine că nu e un vis. Știu că am ochii deschiși, că sunt aici, de-asta mi-e atât de frică. Mi-e o frică de mor! Mi-e atât de frică, încât vreau să mă omori, chiar vreau să mă omori, numai faptul că stau aici și mă îngrozește.

Lilly mi-a împins din nou paharul de coniac între dinți. Lichidul mi-a ars limba și mi-a alunecat pe gât. Țiuitul din urechi mi se înțepenise acolo și nu mai scăpăm de el. În podul palmei îmi ieșiseră vene care zvâcneau cenușiu. Lilly mi-a șters transpirația rece care îmi curgea pe gât. Ești doar obosit, dacă dormi zdravăn la noapte, îți revii.

Lilly, mă duc. Vreau să mă întorc. Nu știu unde, dar vreau să mă întorc. Sunt un copil pierdut. Vreau să mă întorc într-un loc mai

17 Dă-mi o țigară!

răcoros, unde am mai fost, acolo vreau să mă duc. Tu știi? Un loc sub niște copaci mari care miros plăcut, da' aici unde sunt? Unde naiba sunt?

Gâtul îmi ardea de uscat ce era. Lilly a clătinat din cap, a băut coniacul care mai rămăsese și a murmurat, E nasol. Mi-am amintit de Green Eyes. O să vezi pasărea neagră, așa îmi spusese Green Eyes. Afară, dincolo de fereastră, poate că zboară o pasăre enormă, neagră. O pasăre enormă, neagră precum noaptea, care zboară întocmai ca păsările cenușii care ciugulesc firimituri de pâine, numai că este atât de mare, încât dincolo de geam i se vede numai ciocul, ca o peșteră. În întregime nu o poți vedea. Nici fluturile pe care l-am omorât nu m-a putut vedea în întregime.

Ceva uriaș i-a strivit trupul moale plin cu sucuri verzui, dar a murit fără să știe că acel ceva era o parte din mine. Acum și eu, exact ca fluturile, sunt pe punctul de a fi strivit de pasărea neagră. Oare asta era motivul pentru care venise Green Eyes, asta încercase să-mi spună?

Lilly, vezi pasărea? Zboară pe afară o pasăre. Ai văzut-o? Eu știu, fluturile nu m-a văzut, dar eu știu. Pasărea, pasărea mare și neagră, Lilly, o știi?

Ryū, ai înnebunit, ai înnebunit de tot! Înțelegi? Ești nebun!

Lilly, nu mă păcăli, eu știu. Nu mă mai las înșelat, știam, știam unde sunt. E locul cel mai apropiat de pasăre, de-aici sigur putem s-o vedem.

Știam de la început, acum am înțeles, era pasărea. De-asta am trăit până acum, ca să observ lucrul ăsta.

E pasărea, Lilly, o vezi?

Încetează! Ryū, încetează odată!

Lilly, știi unde suntem? Cum am ajuns eu aici? Pasărea zboară, uite, se vede pe geam cum zboară, pasărea care mi-a distrus mie orașul.

Plângând, Lilly mi-a tras o palmă.

Ryū, ești nebun, nu înțelegi?

Probabil că nu o vedea. Plângând, a deschis larg fereastra.

Afară, în noapte, se întindea orașul.

Zi-mi unde zboară, uită-te bine, nu e nici o pasăre acolo!

Am izbit paharul de coniac de podea. Lilly a țipat. Cioburile împrăștiate străluceau pe jos.

Lilly, aia e pasărea, uită-te bine, orașul e pasărea, ăla nu e oraș, nu locuiesc oameni acolo, aia e pasărea, nu înțelegi? Tu chiar nu înțelegi? Tipu' care a strigat în deșert la rachete să explodeze voia să omoare pasărea. Trebuie omorâtă, dacă nu o omor, nu o să mai înțeleg cine sunt, mă împiedică, îmi ascunde lucrurile pe care vreau să le văd. O s-o omor, Lilly, trebuie, o s-o omor! Unde ești, hai s-o omorâm împreună, Lilly, nu văd nimic, Lilly, nu mai văd!

M-am rostogolit pe podea. Lilly a ieșit în fugă și s-a auzit motorul mașinii.

Becul se învârtea. Pasărea zbura, zbura dincolo de geam. Lilly nu era niciunde, iar pasărea neagră venea spre mine. Am ridicat un

ciob de pe covor. L-am strâns tare și mi l-am înfipt în brațul tremurător.

Cerul era înnorat și învelea spitalul și o dată cu el și pe mine ca o pânză moale. Vântul îmi răcorea fața care încă îmi ardea și foșnea printre frunzele copacilor. Aducea, încărcat de umezeală, mirosul plantelor din noapte, mirosul plantelor care respirau liniștit.

Spitalul nu era luminat decât de lămpile roșii de avarie de la poartă și din holul de la intrare, în rest era întunecat pentru a lăsa pacienții să se odihnească. Cerul dimineții se reflecta în geamurile încadrate de rame subțiri de aluminiu.

Se întrezărea o linie purpurie. Probabil o spărtură în nori, mi-am zis.

Din când în când, farurile câte unei mașini luminau tufișurile dese, semănând cu niște pălărioare de copii. Fluturile pe care îl aruncasem nu ajunsese până acolo. Se rostogolise pe pământ, purtat de vânt, împreună cu pietricele și frunze uscate și sfâșiate. L-am ridicat și m-am uitat la el. Peful care îi acoperea tot corpul era îmbibat de rouă dimineții. Insecta moartă părea acoperită de sudoare rece.

Atunci, când am plecat de la Lilly, am simțit că singura parte din mine care trăiește cu adevărat este brațul drept, șiroind de sânge. Băgasem în buzunar ciobul în-sângerat și fugisem pe drumul ascuns în ceață. Toate ușile și ferestrele erau închise, nu mișca nimic, iar eu, înghițit de o vietate uriașă, alergam nebun prin burta acesteia, precum un personaj din povești.

Am căzut de nenumărate ori și ciobul din buzunarul meu s-a fărâmat în bucăți mici.

Traversând un teren viran, m-am rostogolit într-un tufiș des. Am mușcat din iarba udă. Gustul amar mi-a înțepat limba și în gură mi-a intrat o găză care se odihnea în iarbă. Dădea din piciorușele ei mici și aspre.

Mi-am băgat degetul în gură și gândacul rotund cu dungi pe spinare s-a târât afară, ud de salivă. Alunecând pe piciorușele ude, s-a întors pe un fir de iarbă. Cât am stat acolo, cu gândacul care mi se plimba pe limbă și îmi zgâria gingiile, rouă mi-a răcorit trupul. Învăluit în întregime de mirosul ierbii, am simțit cum fierbințeala care îmi asalta corpul se scurge încet în pământ.

Tot timpul ăsta fusesem atins de lucruri neînțelese, m-am gândit, stând întins pe iarbă. Nici acum, în noaptea blândă, în curtea spitalului, nici acum nu s-a schimbat nimic. Pasărea enormă, neagră, zboară și acum, iar eu și iarba amară și gândacul suntem închiși în uterul ei. Atâta vreme cât n-o să ni se usuce trupurile precum fluturului, n-o să putem să fugim de ea.

Am scos din buzunar un ciob de sticlă, nu mai mare decât unghia de la degetul mare și l-am șters de sânge. Avea o curbă lină

și reflecta cerul care începuse să se lumineze. Dedesubt, în lateral, se întindea spitalul și în depărtare se vedeau drumul străjuit de pomi și orașul.

Orașul se reflecta ca o umbră, conturul său forma o unduire delicată. Era aceeași unduire albă care îmi străfulgerase în fața ochilor atunci, pe aeroportul inundat de rafalele de ploaie, când aproape o omorâsem pe Lilly.

Tot timpul am fost înconjurat de această unduire albă.

Colorat de aerul zorilor, ciobul, care încă mai avea urme de sânge pe margine, era aproape transparent.

Era un albastru nemărginit, aproape transparent. M-am ridicat și, îndreptându-mă către casă, mi-am zis că vreau să devin ca bucata de sticlă. Că vreau să se reflecte în mine unduirea lină și albă. Că vreau să arăt și celorlalți acea curbă blândă.

Marginea cerului s-a albit și imediat ciobul s-a opacizat. Când au început să se audă păsările ciripind, ciobul deja nu mai reflecta nimic.

Lângă plopul din fața blocului era ananasul pe care îl aruncasem ieri. Capătul tăiat, ud, încă mai răspândea acel miros.

M-am așezat pe vine și am așteptat păsările.

Dacă or să vină în zbor și dacă lumina caldă o să ajungă până aici, poate că umbra mea alungită va acoperi ananasul și păsările cenușii.

Epilog – Scrisoare către Lilly

Când a fost vorba să publice cartea asta, i-am rugat să mă lase pe mine să mă ocup de copertă. Asta pentru că în timp ce scriam mă gândeam că, dacă o să fie publicată, vreau să aibă pe copertă chipul tău, Lilly.

Îți mai amintești fotografia asta? Am făcut-o când ne-am întâlnit prima oară, la Niagara. Ne luasem la întrecere cine bea mai multe pahare de absint. Eu eram la al treilea pahar când am împrumutat Leica unui hipiot olandez care era pe acolo și am făcut fotografia. Tu ai mai băut apoi încă nouă pahare, până te-ai prăbușit, așa că s-ar putea să nu-ți mai amintești.

Lilly, unde ești acum? Acum vreo patru ani cred, am trecut pe la tine pe acasă, dar nu erai. Dacă cumperi cartea asta, ia legătura cu mine.

Am primit o dată o scrisoare de la Augusta, care s-a întors în Louisiana. Lucrează ca șofer de taxi. Îți transmitea salutări. Cine știe, poate că te-ai măritat cu pictorul ăla metis. Dar nu contează dacă te-ai măritat, aș vrea să te mai întâlnesc o dată. Aș vrea să cântăm împreună *Que sera sera* încă o dată.

Să nu crezi, te rog, că dacă am scris romanul ăsta m-am schimbat. Sunt același de atunci.

Ryū

Considerat, alături de Haruki Murakami, unul dintre cei mai importanți scriitori japonezi contemporani, Ryū Murakami s-a născut în 1952 în orașul Sasebo, prefectura Nagasaki. În timpul liceului a fost baterist într-o formație. A urmat cursurile Facultății de Artă Musashino. Participă la un concurs literar pentru tinerii scriitori cu romanul *Albastru nemărginit, aproape transparent*. Publicat în 1976 și distins cu prestigioasele premii literare japoneze Gunzo și Akutagawa, romanul cunoaște un succes imens, fiind vândut în peste un milion de exemplare. Ryū Murakami a publicat un număr impresionant de cărți, printre care *Copii de aruncat* (1980, pentru care i se decernează Premiul Noma), *69* (1987), *Topaz* (povestiri, 1988), *Ecstasy* (1993), *Cinematoca lui Ryū Murakami* (1995), *Audiția* (1997), *În supra miso* (1998, distins cu Premiul Yomiuri) etc. Este și un apreciat regizor, printre filmele sale numărându-se *Albastru nemărginit, aproape transparent* și *Tokyo Decadence*. Ecranizarea romanului *Audiția*, în regia lui Takashi Miike, s-a bucurat de succes la festivalurile de film din Europa și America.

Albastru nemărginit, aproape transparent prezintă viața de zi cu zi a unui grup de tineri care trăiesc în apropierea unei baze militare americane. Orgiile sexuale pe care le organizează militarii americani, o listă nesfârșită de droguri (Philoapon, heroină, mescalină, Nibrole, hașiș), supradoze și violență compun viața șocantă a grupului de tineri japonezi, o viață lipsită de coerență și semnificație.

Romanele lui Ryū Murakami au fost comparate cu cele ale lui Charles Bukowski, dar atât stilul fragmentar, cât și tematica din *Albastru nemărginit, aproape transparent* duc cu gândul și la celebrul *Trainspotting* al lui Irvine Welsh.